

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Ioannis Pp. XXIII: Litterae Encyclicae, p. 497 - Constitutiones Apostolicae, p. 449 - Litterae Apostolicae, p. 456, 532 - Epistolae, p. 463, 535 - Allocutiones, p. 470 - Nuntii radiophonici, p. 481, 536.

Acta SS. Congregationum: *Suprema S. C. S. Officii*: Monito, p. 484 - *S. C. Consistorialis*: Provisio Ecclesiarum, p. 539 - *S. C. Rituum*: Decretum introductionis Causae, p. 485.

Acta Tribunalium: *S. Paenitentiarie Apostolicae*: Oratio Indulgentiarum ditata, p. 489.

Diarium Romanae Curiae: Udienze Solenni, p. 490 - Segreteria di Stato: Nomine e Onorificenze, p. 490, 541 - Necrologio, p. 496.

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M · DCCCC · LIX

Directio:

Palazzo Apostolico — Città del Vaticano

Administratio:

Libreria Editrice Vaticana

Pretium annuae subnotationis:

In Italia, Lib. 1500 — extra Italiam, Lib. 2300 vel \$ 5

Pretium unius fasciculi:

In Italia, Lib. 100 — extra Italiam, Lib. 190 vel \$ 0,30

Libreria Vaticana subnotatoribus fasciculos Commentarii mittere potest etiam via aërea, charta indica impressos.

« Bis fere in mense (Commentarium) prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur » (Ex Commentarii Officialis ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. LI, n. 9 - 18 Iulii 1959)

ACTA IOANNIS PP. XXIII

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

	PAG.
I. TANANARIVENSIS (de Diego Suarez et Allarum). <i>Qui benignissima</i> . - In Insula Madagascaria duae novae provinciae ecclesiasticae constituuntur, quarum est appellatio: « de Diego Suarez » et « Flanarantsoaënsis »; apostolica insuper praefectura Tsiroanomandidyensis ad gradum dioecesis tollitur. - 11 Decembris 1958	449
II. LIBEROPOLITANAE. <i>Supremi illius</i> . - E dioecesi Liberopolitana, a metropolitico iure Brazzapolitanae Sedis liberata, atque e Mullaënsi dioecesi nova efficitur provincia ecclesiastica, « Liberopolitana » appellanda. - 11 Decembris 1958	452
III. CHIHUAHUENSIS. <i>Cum venerabilis</i> . - In metropolitano templo Chihuahuensis Ecclesiae Canonorum Collegium constituitur. - 8 Ianuarii 1959	454

LITTERAE APOSTOLICAE

I. <i>Celsitudo ex humilitate</i> . - S. Laurentius Brundusinus Doctor Ecclesiae Universalis declaratur. - 19 Martii 1959	456
II. <i>Quantum dilectionis</i> . - Sanctus Gabriel a Virgine Perdolente totius regionis Aprutinae praecipuus caelestis Patronus declaratur. - 10 Aprilis 1959	462

EPISTULAE

I. <i>A Brisbaneensis</i> . - Ad Eñum P. D. Iacobum Duhig, Archiepiscopum Brisbaneensem, qui publica sacra indixit sollemnia, exeunte saeculo ab eiusdem ecclesiae ortu. - 17 Maii 1959	463
II. <i>Fideles Praenestini</i> . - Ad Eñum P. D. Benedictum S. R. E. Card. Aloisi Masella, Episcopum Praenestinum, Patriarchalis Basilicae Lateranensis Archipresbyterum ac Sacrae Congregationis de Disciplina Sacramentorum Praefectum, octogesimum aetatis annum celebraturum et quadragesimum a suscepto episcopatu annum implentem. - 24 Maii 1959	465
III. <i>Canonici Ordinis</i> . - Ad Eñum P. D. Ludovicum Severinum Haller, Episcopum tit. Bethleemitanum, Ordinis Canonorum Regularium S. Augustini Abbatem Primatem, nono impleto saeculo a Coacta Lateranensi Synodo et mox inita Foederatione et quattuor, quibus idem Ordo constat, Congregationibus. - 25 Maii 1959	466

	PAG.
IV. <i>Abeunte tibi</i> . - Ad Eñum P. D. Aloisium S. R. E. Card. Stepinac, Archiepiscopum Zagrabensem, quintum et vicesimum annum a suscepto episcopatu implentem. - 14 Iunii 1959	468

ALLOCUTIONES

I. Sacerdotibus olim militibus Italicis addictis, qui Conventui Romae habito interfuerunt. - 11 Iunii 1959	470
II. Celsitudini Serenissimae Rainerio III, Principi Portus Herculis Monoeci, atque Celsitudini Serenissimae Gratae, eiusdem Principis Confugi. - 18 Iunii 1959	473
III. Ad Excellentissimum Virum Carolum de Gaulle, Relpublicae Gallicae et Communitatis Praesidem. - 27 Iulii 1959	474
IV. A Beatissimo Patre habita, in Basilica Vaticana, his qui interfuerunt primis Vesperis de festo SS. Apostolorum Petri et Pauli, sollemniter ab Eo peractis. - 28 Iunii 1959	476

NUNTIIUS RADIOPHONICUS

Quo Beatissimus Pater laudat inceptum, quod vulgo « Année Mondiale du Refuge » appellatur. - 28 Iunii 1959	481

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA S. CONGREGATIO S. OFFICII

Monito. - 8 Maggio 1959	484

SACRA CONGREGATIO RITUUM

<i>Mediolanen.</i> - Decretum introductionis causae pro beatificatione S. D. Mariae Annae Sala, Congregationis Sororum a S. Marcellina. - 28 Ianuarii 1959	485

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA

Oratio ab auctoradalis recitanda, a Summo Pontifice Ioanne XXIII exarata et Indulgentis ditata. - 5 Iunii 1959	489

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Udienze solenni	490
II. Segreteria di Stato: <i>Nomine e Onorificenze</i>	490
III. Necrologio	496

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA IOANNIS PP. XXIII

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

TANANARIVENSIS

(DE DIEGO SUAREZ ET ALIARUM)

IN INSULA MADAGASCARIA DUAЕ NOVAЕ PROVINCIÆ ECCLESIASTICAE CONSTITUUNTUR, QUARUM EST APPELLATIO : « DE DIEGO SUAREZ » ET « FIANARANTSOÄËN-SIS »; APOSTOLICA INSUPER PRAEFECTURA TSIROANOMANDIDYENSIS AD GRADUM DIOECESIS TOLLITUR.

IOANNES EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Qui benignissima Dei voluntate ideo ad summum Ecclesiae Pontificatum evecti sumus ut et universi gregis necessitatibus inserviremus et eum sincere veritatis nutrimento pascere, in id et mente et animo usquequaque insistimus ut quod bonum christiano populo esse intellexerimus, hoc pro viribus provideamus. Cum ergo preces admotae sint huic Apostolicae Sedi ut in Insula Madagascaria nova fieret rerum ecclesiasticarum dispositio, Nos hoc ad christianae rei incrementum conducere posse iudicantes, auditis venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, S. Congregationi Fidei Propagandae praepositis, adhibitae expostulationi accedendum esse arbitramur. Quam ob rem, consensum

omnium supplentes qui in hac re aliquod ius habeant, de Nostra apostolica auctoritate haec statuimus et iubemus. Ecclesiasticam provinciam Tananarivensem, quae adhuc omnes Insulae Madagascariae dioeceses complectebatur, dividimus, ita ut tres omnino in eadem Insula ecclesiasticae provinciae existant: *Tananarivensis*, nempe, *Fianarantsoaënsis* et *de Diego Suarez*; insuper apostolicam praefecturam Tsiroanomandidyensem ad gradum dioecesis evehimus, immutato nomine et finibus; cuius dioecesis urbs caput et Episcopi domicilium Tsiroanomandidy erit, templum cathedrale autem, quod B. M. V. de Remedio est dicatum, in eadem civitate princeps. Provincia ecclesiastica Tananarivensis has Ecclesias comprehendet: Tananarivensem ipsam, Antsirabensem, Miarinarivensem, Tamatavensem et novam dioecesim Tsiroanomandidyensem. Altera provincia, haec est Fianarantsoaënsis, his constabit Ecclesiis: eiusdem nominis dioecesi, Arcis Delphini, Morondavensi, Farafanganaënsi, et Tulearensi. Tertiam denique provinciam hae circumscriptiones efficient: de Diego Suarez, Majungaënsis, et Ambanjaënsis. Quarum omnium Ecclesiarum Tananarivensis, Fianarantsoaënsis, et de Diego Suarez metropolitanae Sedes erunt, ceterae suffraganeae, cum iuribus et honoribus debitis; sacrorum vero Praesulibus, qui novas circumscriptiones administrabunt, una cum iuribus suae dignitati congruis, etiam onera imponimus. Inter iura vero et honores illud memorare placet; posse eos scilicet sive Crucem ante se ferre in sacris caerimoniis, sive pallium gestare, intra fines tamen suae cuiusque provinciae, dummodo illud in sacro Consistorio impetraverint. Similiter et Episcopus Tsiroanomandidyensis sua iura et obligationes habebit. Ad archidioeceses autem Fianarantsoaënsis et de Diego Suarez quod attinet, censemus ut Xaverius Thoyer et Ioannes Wolff, hactenus singuli earum Episcopi, easdem metropolitana dignitate primi regant; quibus omnem administrationem damus sive rerum religiosarum sive bonorum quae archidioeceses habeant. Curet Episcopus novae dioecesis Tsiroanomandidyensis ut Seminarium saltem elementarium struat, Canonicoꝝque Collegium, si fieri potest, constituat; sin, Consultores dioecesanos eligat, qui consilio iuvare possint. Mensam episcopalem dioecesis efficient: bona quae adhuc praefecturae apostolicae fuerunt, si qua sint; pecunia quam S. Congregatio Fidei Propagandae mittere solet; Curiae proventus. Ea postremo quae ad dioecesis regimen respiciant, ad electionem Vicarii Capitularis, Sede vacante, ad clerum populumque, hisque similia, omnino iure communi temperentur. Ceterum volumus ut ea quae per has Litteras Nostras iubemus venerabilis Frater Marcellus Lefebvre, Archiepiscopus Dakarensis

atque in Africa Gallica Apostolicus Delegatus exsequenda curet, sive per se ipse sive per legatum, dummodo in ecclesiastica dignitate constitutum. Cum vero eadem ad effectum deducta fuerint, documenta exarari curet, quarum exempla sincere scripta ad S. Congregationem Fidei Propagandae cito mittet. Quod si eo tempore alius eidem Delegationi praesit, hic iussa Nostra faciet.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus; ita quidem ut quae per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose servantur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum efficacitati nulla, cuiusvis generis, contraria praescripta officere poterunt, cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis, quavis praeditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos ediximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini praeterea haec voluntatis Nostrae documenta vel scindere vel corrumpere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quae sigillum viri praeferant in ecclesiastica dignitate constituti simulque ab aliquo publico tabellione sint subscripta, eadem omnino habenda erit fides, quae hisce haberetur, si ostenderentur. Quae Nostra decreta in universum si quis vel spreverit vel quoquo modo detrectaverit, sciat se poenas esse subiturum iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum Roma, apud S. Petrum, die undecimo mensis Decembris, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo octavo, Pontificatus Nostri primo.

Pro S. R. E. Cancellario
DOMINICUS Card. TARDINI
a publicis Ecclesiae negotiis

PETRUS Card. FUMASONI BIONDI
S. C. de Prop. Fide Praefectus

Hamletus Tondini
Apostolicam Cancellariam Regens

Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton. Apost.*
Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*

Loco ☒ Plumbi

In Ap. Canc. Tab., vol. XCIX, n. 64.

II

LIBEROPOLITANAE

E DIOECESI LIBEROPOLITANA, A METROPOLITICO IURE BRAZZAPOLITANAE SEDIS
LIBERATA, ATQUE E MUILAËNSI DIOECESI NOVA EFFICITUR PROVINCIA EC-
CLESIASTICA, « LIBEROPOLITANA » APPELLANDA.

IOANNES EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Supremi illius muneris, quod superno sapientissimoque Dei consilio Nobis est commissum, esse putamus dioecesium omnium rationes ita pro rerum temporumque adiunctis disponere, ut efficacius christiana lex inter homines magis in dies magisque proferatur, iidemque supernorum copia bonorum uberius fruuntur. Cum ergo venerabili Fratri Marcello Lefebvre, Archiepiscopo Dakarensi et Apostolico in Africa Gallica Delegato, visum sit cum animorum bono maxime congruere si Liberopolitana dioecesis ad gradum et dignitatem eveheretur metropolitanae Sedis novaque ibi locorum provincia ecclesiastica constitueretur, idque ut fieret ab hac Apostolica Sede enixe petierit, Nos, de consilio venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium S. Consilio Fidei Propagandae praepositorum, consensum eorum supplentes qui in hoc negotio aliquod ius habeant, de summa Nostra potestate haec, quae sequuntur, decernimus ac iubemus. Ex cathedralibus Ecclesiis Liberopolitana, a metropolitico iure Brazzapolitanae Sedis liberata, atque Muilaënsi novam condimus provinciam ecclesiasticam, *Liberopolitanam* appellandam iisdemque terminandam finibus ac dioeceses e quibus fit. Liberopolitanam praeterea Sedem titulo ac dignitate condecoramus metropolitanae archidioecesis, omnibus datis iuribus et privilegiis, quibus eiusdem honoris Sedes communi lege fruuntur; cui ut suffraganeam dioecesim Muilaënsis subdimus eiusque Episcopum Liberopolitano Metropolitae obnoxium volumus. Sacrum insuper Praesulem Liberopolitanum, venerabilem scilicet Fratrem Ioannem Hieronymum Adam, eiusque successores gradu et insignibus Archiepiscopi Metropolitae instruimus, cum iuribus et privilegiis, officiis et obligationibus propriis. Cui potestatem facimus Crucem ante se ferendi, intra fines tamen suae provinciae, sacrumque gestandi pallium, postquam tamen in publico Consistorio illud rite postulaverit

et obtinuerit. Quae omnia ut perficiantur venerabilis Frater curabit in Africa Gallica Delegatus Apostolicus, quem memoravimus, cui omnes potestates ad hoc necessarias tribuimus, cuilibet viro delegandas, si opus fuerit, dummodo in ecclesiastica dignitate constituto, et onus imponimus peractae rei documenta exarandi eorumque exempla quam primum ad S. Congregationem Fidei Propagandae mittendi. Quod si fiat ut, quo tempore haec ad effectum deducenda erunt, alius in Africa Gallica Delegationi praesit, hic eadem sustinebit onera iisdemque fruetur potestatibus.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus; ita quidem ut quae per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose serventur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum efficacitati nulla, cuiusvis generis, contraria praescripta officere poterunt, cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis, quavis praeditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos ediximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini praeterea haec voluntatis Nostrae documenta vel scindere vel corrumpere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quae sigillum viri praeferant in ecclesiastica dignitate constituti simulque ab aliquo publico tabellione sint subscripta, eadem omnino habenda erit fides, quae hisce haberetur, si ostenderentur. Quae Nostra decreta in universum si quis vel spreverit vel quoquo modo detrectaverit, sciat se poenas esse subiturum iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum Roma, apud S. Petrum, die undecimo mensis Decembris, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo octavo, Pontificatus Nostri primo.

Pro S. R. E. Cancellario

DOMINICUS Card. TARDINI
a publicis Ecclesiae negotiis

PETRUS Card. FUMASONI BIONDI
S. C. de Prop. Fide Praefectus

Hamletus Tondini

Apostolicam Cancellariam Regens

Franciscus H. Ferretti, *Proton. Apost.*

Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

In Ap. Canc. tab., vol. XCIX, n. 100.

III

CHIHUAHUENSIS

IN METROPOLITANO TEMPLO CHIHUAHUENSIS ECCLESIAE CANONICORUM COL-
LEGIUM CONSTITUITUR.

IOANNES EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Cum venerabilis Frater Archiepiscopus Chihuahuensis ab hac Apostolica Sede petierit ut in sua Ecclesia Canoniorum Collegium conde-
retur, cumque S. Congregatio Consistorialis, factis olim a Nobis facultatibus, post auditum venerabilem Fratrem Aloisium Raimondi, Archiepiscopum titulo Tarsensem inque Mexicana Ditione Apostolicum Delegatum, preces adhibitae accipiendas esse censuerit, Nos haec omnia rata habentes, de Nostra apostolica auctoritate ea quae sequuntur decernimus atque iubemus. In metropolitano templo Chihuahuensi coetum Canoniorum constituimus, quod sex Canonicis constabit atque duobus Praebendatis, uti dicuntur. Canoniorum autem unus dignitate Archidiaconi decorabitur, alter ad officium Theologi designabitur, tertius ad munus populi peccata expiandi, seu Poenitentiarum, quartus denique Administratorem aget. Ad habitum choralem quod attinet, item ad insignia tum Archidiaconi tum Canoniorum, pro consuetudine Collegiorum Canoniorum in Ditione Mexicana, statuimus ut pro habitu choralis subcollari violaceo uti possint, veste nigri coloris cum orae textibus, orbiculis et ocellis violaceis, fascia serica violacea, cum liciniis item sericis atque violaceis; rochetto cum flexu in manicis rubini coloris, opere reticulato cooperto; bireto nigro cum flocculo violaceo, et mozeta lanea, absque caputio, rubini coloris cum interiore reflexu rubro; ut extra chorum, intra fines dumtaxat propriae archidioecesis, habitum quem Pianum vocant, nempe subcollari violaceo, veste nigra cum orae textibus, orbiculis et ocellis violaceis, caligis violaceis, zona serica violacea et peramplo pallio talari nigro uti valeant. Dignitatis assignatio penes Apostolicam Sedem erit; ceterorum vero beneficiorum ad iuris praescripta fiat. Cum autem archidioecesis Chihuahuensis Sacerdotum inopia laboret, censemur ut sive Dignitas sive Canonicatus, sive Mansionariatus, qui dicuntur, iis quoque Sacerdotibus conferri possint qui alio beneficio fruuntur, etiamsi cum animorum curatione coniuncto. Ad sacra communiter facienda quod attinet, iubemus ut saltem his diebus fiant: Nativitatis et Resurrectionis D. N. I. C.; in festo Corporis Christi, S. Cordis Iesu, Assumptionis B. M. V., S. Crucis, cui templum metropolitanum sacrum

est. De Collegii dote eiusque administratione et distributione inter Canonicos et Beneficiarios, id decernimus quod Constitutiones a sacro Praesule scribendae statuent. Ad officia vero quod pertinet, munera, iura, privilegia Canonorum hisque similia, leges iuris communis omnino serventur. Monemus postremo Consultores dioecesanos, coetu Canonorum constituto, ipso facto a suo munere cessaturos. Ceterum ea quae mandavimus venerabilis Frater Aloisius Raimondi, quem nominavimus, exsequi curabit, factis ad id potestatibus, quas delegare poterit cuilibet, dummodo in ecclesiastica dignitate constituto. Re vero peracta, idem documenta exarari studebit, quorum sincera exempla ad S. Congregationem Consistorialem cito mittet. Quod si fiat ut tempore executionis harum Litterarum alius Delegationi eidem praesit, hic ea quae iussimus faciet.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus; ita quidem ut quae per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose serventur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum efficacitati nulla, cuiusvis generis, contraria praescripta officere poterunt, cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis, quavis praeditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos ediximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini praeterea haec voluntatis Nostrae documenta vel scindere vel corrumpere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quae sigillum viri praeferant in ecclesiastica dignitate constituti simulque ab aliquo publico tabellione sint subscripta, eadem omnino habenda erit fides, quae hisce haberetur, si ostenderentur. Quae Nostra decreta in universum si quis vel spreverit vel quoquo modo detrectaverit, sciat se poenas esse subiturum iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum Roma, apud S. Petrum, die octavo mensis Ianuarii, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo nono, Pontificatus Nostri primo.

Pro S. R. E. Cancellario

DOMINICUS Card. TARDINI
a publicis Ecclesiae negotiis

✠ MARCELLUS Card. MIMMI
S. Congr. Consistorialis a Secretis

Hamletus Tondini

Apostolicam Cancellariam Regens

Albertus Serafini, *Proton. Apost.*
Caesar Federici, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

In Ap. Canc. tab., vol. XCIX, n. 63.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

S. LAURENTIUS BRUNDUSINUS DOCTOR ECCLESIAE UNIVERSALIS DECLARATUR

IOANNES PP. XXIII

Ad perpetuam rei memoriam. — Celsitudo ex humilitate: quemadmodum e piscatorio grege Christus Dominus elegit, quos verbi divini satores et magistros constitueret gentium, ita sagatae familiae Franciscalis demissum vocavit alumnum, qui Ecclesiam sanctimoniae illustraret exemplis, potentia sermonis et copia doctrinae, Sanctum dicimus Laurentium a Brundusio, Ordinis Fratrum Minorum Capuccinorum, quos appellant, sodalem. « O inaestimabilis dilectio caritatis »¹ Christi, qui numquam temporibus Ecclesiae Sponsae suae passus est se deesse, et, quae ei ingerebantur, malis praesentia invenit remedia; qui, cum novatorum vecors insurgeret audacia nomenque catholicum infestis peteretur assultibus, fides in christiana plebe passim languesceret moresque praecipites irent, Laurentium excitavit, ut defenderet, quod impugnaretur, vindicaret, quod periisset, proveheret, quod omnium conduceret saluti. Quem, cum rursus pestes importentur nefariae et falsarum opinionum commentis aliisque corruptelis illaqueentur homines, in clariore expedit luce collocari, ut eius virtutum splendore ad rectum confirmarentur Christifideles eiusque salutaris doctrinae praeceptis innutrian-
tur. Quemadmodum igitur Roma gloriatur de Laurentio, invicto Christi athleta, qui dirissimis exhaustis cruciatibus robur addidit Ecclesiae, hostili divexatae furore, ita honestum est Brundusio se alterum progenuisse Laurentium, qui illam, domesticis externisque malis afflictam, studio religionis et ingenii sui ubertate solidavit. Qua in Apula urbe hic die XXII mensis Iulii anno MDLVIII susceptus est in lucem, non sibi, non fluxis saeculi rebus, sed Deo et hominibus christiana sapientia excolendis victurus. Quis esset superno futurus beneficio, praemonstravit parvulus, nam, abalienata mente a nugis, preces facere solebat et, sacras oratiunculas pro frequenti habens contione, ad munus exerceri apostolicum. Qui, cum tenella aetas adhuc nescia esset voluptatis capi blandimentis, acriter tamen imperabat corpori, ac vix idoneus poenae,

¹ Praecon. pasch.

voluntariis in se animadvertibat castigationibus. Quod puer coeperat propositum, premens adulescens, Franciscali familiae inter Fratres Minores Capuccinos provinciae Venetae se addixit; quorum obiens instituta, christiana humilitate, oboedientia, precandi studio, diligentia disciplinae omnes facile praecurrit, et palaestram vix ingressus, quasi palmam ferre visus est in nobilissimo virtutum certamine. Princeps ingenii philosophiam ac theologiam complexus est totam, et, quod supererat temporis, id in addiscendis sermonibus, maxime Graeco, Hebraico, Chaldaico, raro navitatis exemplo insumpsit. Qua e schola is postea egressus est sacer orator, qui singulari eloquentia mentis cogitata explicaret, conceptisque ingeniose sententiis volentes erigeret animos, obfirmatos frangeret et expugnaret. Sacerdos anno MDLXXXIII inauguratus, hoc pium contionandi munus statim suscepit et fere ad mortem usque infatigatus Iesu Christi praeco est persecutus. Plurimas igitur Europae regiones peragrantem labores nulli, aerumnae ac molestiae nullae potuerunt remorari, quominus fines propagaret Regni Dei et quam maximum hominum numerum ad sempiternam vocaret salutem. Per Alpium aspera pedibus transgressus, diu est in plagis septemtrionalibus peregrinatus, ut ad veram fidem populos in tot tantisque illorum temporum turbis institueret; quam ob rem gravissimi quidam rerum scriptores sentiunt sodales Capuccinos, Laurentio Brundusino duce et principe, e providentis Dei consilio plebem et infimam multitudinem a pravis dissidentium opinionibus servasse immunem, aut, discussis errorum tenebris, unitati Ecclesiae restituisse. Attrita veste indutus, mente ornatus altissima, humilis Franciscalis in aulas se intulit principum, ut iis ad consociandas vires catholicorum auctor esset. Christianorum exercitum, cum esset in Hungaria comminus congressurus cum copiis Turcarum, crucem attollens accendit in arma, ita ut clarissimam victoriam referret e crucis inimicis. Non tamen solum verbo sed etiam vita docuit Laurentius: fuit enim vir, in quo praestabiles virtutes ad summum perductas esse apparuit, eo scilicet, quo Ecclesiae heroes progredi solent. Tanto etiam praeditus rerum usu tamque plenus fuit consilii, ut nonnullas Ordinis provincias in Italia rexit, sodalibus in Austria, Bohemia, Bavaria, Tirol mandata praefuerit munere, ipsumque summum egerit moderatorem; quae gerens officia austerioris instituti Franciscalis rationem inducendam servandamve curavit. Quamquam adversa laborabat valetudine, ut Neapolitanorum orator ad Philippum III regem in Lusitaniam se contulit, ut ab iis iniuriam, qua onerabantur, propulsaret, vindex eius existens iustitiae, quae societatem coniunctionemque humanam tuetur. Qua in

legatione die XXII mensis Iulii anno MDCXVIII Ulisippone occubuit quasi in acie apostolici muneris. Qui cum viveret, apud Romanos Pontifices omnesque fere principes Europae graciosus, singulares virtutes, ob quas dilaudabatur, ipse re probavit, easdemque Deus patratris miraculis testatus est; post mortem vero luculentius tamquam sidus in Ecclesia coruscavit et fama sanctitatis et prodigiis, quae eius deprecatione ferebantur evenisse. Merito igitur factum est, ut a Pio PP. VI ei Beatorum Caelitum, a Leone PP. XIII, Decessoribus Nostris, Sanctorum decernerentur honores, isque ut exemplum proponeretur, in quod Christifideles omnes intuerentur. Quo in viro alto et excellenti haec duo sunt praecipua: studium apostolicum et magisterium doctrinae: ore docuit, calamo erudit, utroque militavit. Non sibi satis esse arbitratus in se ipsum recedere, precationibus litterisque se dedere in umbra coenobii atque adeo in domestica versari exercitatione, foras prosiluit, quasi impetum animi, Christi eiusque fratrum amore sauciati, non posset continere. E templorum suggestu de dogmate christiano, de moribus, de litteris divinis, de Sanctorum Caelitum dicens virtutibus, catholicos ad pietatem exstimulavit et peccatorum caeno ingurgitados ad eluenda admissa et emendationis vitae rationem ineundam permovit; scilicet audientium animos ingenii mentisque igne, quo ipse inflammabatur, incendit suarumque lacrimarum vi eorum lentitudinem excussit. Extra vero sacrarum aedium saepta ad homines verae religionis exsortes verba faciens, hanc defendit sagaciter et intrepide; in conventibus Hebraeorum haereticorumque stetit velut Romanae Ecclesiae signifer, et multos ad abdicanda eiurandaque falsae doctrinae placita impulit. Est autem admirabile, quot libros hic vir, qui numquam fere a piis contionibus laboribusque conquievit apostolicis, horis saepe subsicivis, de sacris omne genus disciplinis conscripserit; quae «opera omnia», veri scilicet thesauri sapientiae, e tabulariis nuper eruta ac typis impressa, quindecim amplius voluminibus continentur. Ex his commemorare Nobis libet librum, qui «Explanatio in Genesim» inscribitur et quo Laurentius, doctrina quoque usus magistrorum Iudaicorum, Ecclesiae Patrum, doctorum, quas scholasticos vocant, divinam veritatem perquirat subtiliter variasque sententias et controversias diiudicat tamquam gravissimus arbiter. Plurima vero numero volumina de sacra sunt eloquentia, quippe in quae sermones congesti sint, quos ille de tempore Quadragenarii Ieiunii et Adventus, de diebus Dominicis, Sanctorum Caelitum festis aliisque sollemnibus habuit redundantis fluminis more. Nec est quin praecipua ferat laude «Mariale», quod appellatur, totam doctrinam de Alma complectens Deipara. Ubi sententiis

sapientissimis miraque sermonis suavitate de multiplicibus huius disciplinae rationibus ac rebus disputat, ea etiam praeoccupans, quae postea Decessores Nostri imm. mem. Pius PP. IX et Pius PP. XII certissimo definivere oraculo, scilicet Beatam Mariam Virginem fuisse primae labis expertem et ad caelestem gloriam cum anima et corpore assumptam. Tribus denique voluminibus, quibus index « Lutheranismi hypotyposis » est, hic legis catholicae propugnator, recondita pollens eruditione, quos haeresis magistri disseminaverunt, errores populum studet dedocere. Habent igitur, qui divinas tractant disciplinas, maxime qui dogmati catholico exponendo defendove dant operam, quo mentes alant, quo ad veritatem tuendam suadendamque se instruant et ad aliorum procurandam salutem se comparent. Hunc si sequantur auctorem, qui errores evellit, obscura declaravit, dubia expedivit, certa se noverint via incedere. Meritis igitur laudibus Laurentium, qui rem catholicam et sacro ministerio et praestantia doctrinae tantopere auxit atque ornavit, cumulantibus testimonia Romanorum Pontificum, Decessorum Nostrorum, suffragari Nobis gaudemus, qui sive eius actuosam in vinea Domini navitatem sive ingenii vigorem celebravere. Eum Paulus PP. V aptum omnino habuit ad summam, quae Ecclesiae in Germania ingrueret, calamitatem prohibendam;² Urbanus PP. VIII haec de eo scripsit: « Gratias agimus Deo, qui mirabilis est in Servis suis; cum inermis Sacerdos praeferens vexillum Crucis, et sacro tonans eloquio, inter cruentos bellorum saevientium gladios, non solum Caesareas Maiestates, Religionis propagatione triumphantes; sed barbariam etiam Divinitatis contemptricem, ad christianae, et Apostolicae fortitudinis administrationem traduxerit »;³ neque minus Clemens PP. XIV et Pius PP. VI apostolicos ab eo exanclatos labores praedicarunt.⁴ Apud Leonem vero PP. XIII scriptum videmus: « Nam non modo... teutonicam linguam plane didicit, sed etiam graecam, chaldaicam, syriacam et maxime hebraicam, in qua tantum valuit, ut Hebraei, qui illum audiebant, hominem suae nationis audire iurarent. Nempe Deus, sicut Apostolis, Laurentio linguarum donum largitus est, ut plurimorum ore loqueretur, qui ad plurimorum salutem destinatus erat ».⁵ Praeterea, « brevi », inquit, « eo pervenit, ut sacram litterarum

² Cfr. *Arch. Vat. Borgh.*, II, 67, ff. 296-311.

³ *Bull. O. F. Cap.*, II, p. 292.

⁴ Cfr. *ibid.*, IX, p. 4.

⁵ *Acta Leon. XIII*, II, 1881, p. 432.

sententiam non modo probe nosset et optime interpretaretur, sive ad fidelium mentes erudiendas animosque ad virtutes inflammandos, sive ad Hebraeorum perfidiam et haeticorum arrogantiam castigandam, sed etiam earum verba memoria teneret et promptissime fideliterque... effunderet »;⁶ « ubique opere et sermone potens, ubique virtutum exemplar, errorum et vitiorum extirpator, religionis defensor, pontificiae auctoritatis vindex ».⁷ Atque Benedictus PP. XV, tertio expleto saeculo ab huius egregii sacerdotis exitu, datis ad Fratres Minores Capuccinos Litteris, hanc ei laudem tribuere non dubitavit: « Inter praestantissimos viros, qui Dei providentia in Ecclesiae laborantis auxilium unquam excitati sunt, insignem profecto locum obtinet praeclarum illud vestri Ordinis decus, Laurentius a Brundusio ».⁸ Quae omnia brevi complectens, Pius PP. XI Brundusinum « magnum lumen doctrinae et sanctitatis » appellavit.⁹ Nihil igitur mirum, quod Fratrum Minorum Capuccinorum Ordo a proximo Decessore Nostro Pio PP. XII, rec. mem., enixe flagitavit, ut Laurentius a Brundusio in numerum Sanctorum Ecclesiae Doctorum rite referretur. Cum vero huiusmodi vota Sanctae Romanae Ecclesiae Purpurati Patres, Archiepiscopi, Episcopi quam plurimi atque Religiosorum Ordinum et Congregationum moderatores alique doctissimi viri sive e clero sive e popularibus sive denique e studiorum Universitatibus atque Institutis Coetibusque, suis ipsorum suffragiis auxissent, idem Decessor Noster Sacro Consilio Religionis ritibus praeposito rem tanti momenti pro « voto » commisit. Quae quidem Sacra Congregatio, eiusdem Summi Pontificis mandato obtemperans, viros ad rem accurate perpendendam excutiendamque idoneos « ex officio » delegit. Quorum denique exquisitis obtentisque suffragiis, prelo etiam impressis, Purpurati Patres sacris tuendis ritibus praepositi rogati sunt, an, consideratis tribus, quae post rec. mem. Decessorem Nostrum Benedictum PP. XIV in Ecclesiae universalis Doctore enumerari solent, requisitis, insigni nempe vitae sanctitate, eminenti caelesti doctrina et Summi Pontificis declaratione, procedi posse arbitrarentur ad Sanctum Laurentium a Brundusio Ecclesiae universalis Doctorem declarandum. In Ordinario autem Coetu, die XIV mensis Novembris anno MDCCCCL in Vaticanis Aedibus habito, iidem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales sacris tuen-

⁶ *Ibid.*, p. 435.

⁷ *Ibid.*

⁸ *Acta Ap. Sed.*, XI, 1919, p. 268.

⁹ Cfr. *Osservatore Romano*, 1 Mart. 1934.

dis ritibus praepositi, debita rerum relatione facta a Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno, huius Causae Ponente seu Relatore, auditisque Prae-latis Officialibus, praesertim dilecto filio Salvatore Natucci, tunc temporis Fidei Promotore Generali, consentientes procedi posse affirmaverunt. Idem vero Decessor Noster, pro rei momento, aperire distulit mentem suam, quo maiorem superni auxilii copiam ad tantam ferendam sententiam impetraret. Qui cum e vivis ereptus fuisset, magnum desiderium sui relinquens, et Nosmet, arcano Dei consilio, ad Petrianum Solium essemus evecti, Dilectus Filius Noster Caietanus Sanctae Romanae Ecclesiae Presbyter Cardinalis Cicognani, Sacrae Rituum Congregationis Praefectus, de cunctis rebus hisce peractis die XXVIII mensis Novembris anno MDCCCCLVIII Nobis rettulit. Nos autem, omnibus attente perpensis, eiusdem Sacrae Congregationis consultum approbavimus et confirmavimus. Quae cum ita sint, Nos, Fratrum Minorum Capuccinorum ceterorumque suffragatorum vota ultro libenterque implentes, harum Litterarum vi, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine Sanctum Laurentium a Brundusio, Confessorem, *Ecclesiae Universalis Doctorem* facimus, constituimus, declaramus, mandantes, ut eius memoria die XXI mensis Iulii, scilicet pridie eius natalis diei XXII eiusdem mensis, inter Sanctos Confessores non Pontifices atque universalis Ecclesiae Doctores ab universa Ecclesia recolatur et in Martyrologio Romano annotetur. Non obstantibus Constitutionibus atque Ordinationibus Apostolicis ceterisque in contrarium facientibus quibusvis. Haec edicimus, statuimus decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Roma, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XVIII mensis Martii, in festo Sancti Ioseph, Sponsi Beatae Mariae Virginis, anno MDCCCCLVIII, Pontificatus Nostri primo.

IOANNES PP. XXIII

II

SANCTUS GABRIEL A VIRGINE PERDOLENTE TOTIUS REGIONIS APRUTINAE PRAECIPUUS CAELESTIS PATRONUS DECLARATUR.

IOANNES PP. XXIII

Ad perpetuam rei memoriam. — Quantum dilectionis dum viveret, quantum venerationis post mortem et devotionis, postquam inter Beatos coelites adnumeratus est, in se conciliaverit Sanctus Gabriel a Virgine Perdolente documenta et monumenta plurima luculenter testantur. Statim enim ac Sanctus Decessor Noster Pius X, anno MCMVIII, illum Beatorum agmini adnumeravit, magis autem postquam Benedictus XV item Decessor Noster, felicitis recordationis, anno MCMXX, lectissimum iuvenem in Sanctorum canonem retulit, maior in dies facta est aemulatio ut Ipsi tribuerentur supremi laudis honores. In pluribus enim locis, qui cum novello coelite aliquam necessitudinem habuissent, in eius honorem altaria, sacella et etiam sacrae aedes etiam paroeciales erecta sunt eiusque nomen etiam Vicariatui Apostolico in Peruvia, scilicet «de Sancto Gabriele a Virgine Perdolente de Marañon », inditum. Sed eidem Sancto in tribuendis supremis laudis honoribus primas partes, ut par est, habuit et habet Congregatio Clericorum Excalceatorum a Sanctissima Cruce et Passione Domini Nostri Iesu Christi, cuius Ipse fuit piissimus alumnus et est nunc magnus honor et ornamentum praeclarum, et inter regiones, quae Sanctum Gabrielem peculiari studio colunt, eminet Aprutium, cuius intra fines, Insulae nempe, vulgo « Isola del Gran Sasso », sanctus iuvenis diem obiit supremum et ubi in Ecclesia Deo in honorem Beatae Virginis Immaculatae dicata et sacro Congregationis, quam diximus, recessui adnexa, sepulcrum Sancti Gabrielis exstat pulcherrimum et celebratissimum. Illuc enim, sicut Nobis relatum est, Christi-fideles plurimi, peregrinorum more, non solum ex regionibus Aprutio finitimis, sed ex tota Italia et ex aliis etiam dissitis Nationibus fidenti animo precaturi accedunt. Adeo ut Ecclesia ipsa, quam Decessor Noster, recolendae memoriae, Pius PP. XI, anno MCMXXIX Basilicae Minoris titulo et dignitate decoravit, habenda sit veluti centrum praecipuum fidei et pietatis totius regionis Aprutinae. Qua de causa, cum hic annus centesimus sit ex quo prima vice piissimus iuvenis Aprutium petiit ut in suae religiosae Congregationis coenobio, quod diximus, sacris disciplinis addiscendis operam daret, dilectus filius Procurator Generalis

eiusdem Congregationis, vota expromens omnium Sacrorum Antistitum, utriusque Cleri, nec non Moderatorum publicae rei et Christifidelium regionis Aprutinae, enixas Nobis adhibuit preces ut eundem Sanctum universae illius terrae praecipuum apud Deum caelestem Patronum declararemus et confirmaremus. Quas preces, a Dilecto Filio Nostro Cajetano S. R. E. Presbytero Cardinali Cicognani Nobis relatas et commendatas, cum exaudire ultro libenterque decreverimus, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum *Sanctum Gabrielem a Virgine Perdolente*, Confessorem, universae regionis Aprutinae praecipuum apud Deum *Patronum* constituimus, declaramus et confirmamus, omnibus adiectis iuribus ac privilegiis liturgicis, quae principalibus regionis Patronis rite competunt. Contrariis quibusvis nihil obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque, ad quos spectant seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Roma, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die x mensis Aprilis, anno MDCCCCLIX, Pontificatus Nostri primo.

D. Card. TARDINI
a publicis Ecclesiae negotiis

EPISTULAE

I

AD ECCLIAM P. D. IACOBUM DUHIG, ARCHIEPISCOPUM BRISBANENSEM, QUI PUBLICA SACRA INDIXIT SOLLEMNIA, EXEUNTE SAECULO AB EIUSDEM ECCLESIAE ORTU.

IOANNES PP. XXIII

Venerabilis Frater, salutem et Apostolicam Benedictionem. — A Brisbane Ecclesiae ortu cum centum fauste compleantur anni, pia mentis consilio permotus tu, Venerabilis Frater, publica sacra indixisti sollemnia, ut Deo Uni et Trino, a quo omne datum optimum et omne

donum perfectum,¹ laetitiis sanctis effusae actiones gratiarum persolvantur.

Quod facere in animo habes, id et laudamus et probamus, admodum idcirco gavisi, quod Nobis secunda datur occasio tibi gregique, cui solers sacer pastor invigilas, caritatis Nostrae signum indiciumque proferendi.

E prospero rerum progressu, quo dioecesis ista firmis viribus crevit, haud dubie patet ei, veluti evangelico semini, Deum propitium florentis vitae incrementa dedisse: quod satis creber sacerdotum et religiosorum sodalium numerus, constitutae paroeciae, templa a solo excitata, ephebea, scholae, valetudinaria, orphanotrophia, pia sodalitates, caritatis foveendae et auxilio egenis ferendo opera aperte et magnifice testantur. His omnibus maius quoque obtigit: in Queenslandensis Civitatis finibus, quae auspiciatissimo eventu eodem tempore natalem assecuta est, aliae quattuor ex ista dioecesi partae sunt: scilicet Rockhamptoniensis. Townsvillensis, Toovoombaensis, Cairnensis, quae cunctae, ut par est, statarum celebritatum erunt participes, quemadmodum ex eodem caelestis bonitatis fonte dona ubertim hauserunt.

Nobis magnum oblectamentum ob communem futuram vestram utilitatem id affert, quod, saeculari hac vertente memoria, Provinciale sacrum Seminarium, Pii XII nomine nuncupatum, affabre exstructum, sollemni ritu dicabitur. Paternis cupimus votis, ut ibidem sacrorum alumni numero crescant, virtutibus niteant, Ecclesiae quam plurimum emolumenti et decoris collaturi. Hanc ob rem pura, actiosa, pia aetate proficientes, artiore usque foedere caelestis amoris ignes et divinarum humanarumque rerum scientiam una simul coniungant: nam ardere et lucere perfectum.

Minime dubitamus, quin huiusmodi coetus et celebritates Ecclesiae in Queenslandensi ditione filiis valido hortamento sint, ut caritatis vinculis solidioribus coalescant, magis magisque sacris pastoribus dicto audientes, altius Dei leges servant, sanctitate et probitate morum praestent, pro Iesu Christi nomine et gloria bene agendi studio inardescant. In via Domini non pigre consistendum, sed alacriter ambulandum est: « Eat ergo Ecclesia, ambulet: facta est via, strata nostro ab imperatore munita est. Ferveamus in itineribus bonorum operum, hoc est enim nostrum ambulare ».²

¹ Cfr. *Iac.* 1, 17.

² S. Aug. *In Ps.* XXXII, Enarr. II, Sermo 2, 10.

Haec ex animo ominati, tibi, Venerabilis Frater, et ceteris Queenslandensibus sacris pastoribus et Christi ovibus, curis vestris commissis, uberrima et praesentissima a Deo precamur auxilia atque, horum pignus, Apostolicam Benedictionem vobis universis, ad praeclara molienda incitamentum, impertimus.

Datum Roma, apud S. Petrum, die XVII Maii in festo Pentecostes, anno MCMLIX, Pontificatus Nostri primo.

IOANNES PP. XXIII

II

AD EŦMUM P. D. BENEDICTUM S. R. E. CARD. ALOISI MASELLA, EPISCOPUM PRAENESTINUM, PATRIARCHALIS BASILICAE LATERANENSIS ARCHIPRESBYTERUM AC SACRAE CONGREGATIONIS DE DISCIPLINA SACRAMENTORUM PRAEFECTUM, OCTOGESIMUM AETATIS ANNUM CELEBRATURUM ET QUADRAGESIMUM A SUSCEPTO EPISCOPATU ANNUM IMPLENTEM.

IOANNES PP. XXIII

Venerabilis Frater Noster, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Fideles Praenestini tibi commissi, ut libenter intelleximus, auspice Episcopo Auxiliari tuo cunctoque favente clero, consilium susceperunt publicis venerationis amorisque significationibus sollemniter celebrandi octogesimum aetatis annum, quem tu mense proximo perages, atque octo episcopatus lustra, quae vertente hoc anno Deo iuvante feliciter perficies. Postrema autem die huius mensis Maii, ut peculiari animi iucunditate cognovimus, in nobili ipsa urbe Praenestina marmoreum monumentum inaugurabitur in honorem Beatae Mariae Virginis eiusque Immaculato Cordi publica religiosi populi consecratio renovabitur. Quae quidem pia fidelium proposita fervidosque apparatus non modo Nostra probatione confirmamus, sed merita laude honestamus, et, veluti gratulantium choro praeceuntes, tibi, Venerabilis Frater Noster, felicissima quaeque et saluberrima a Deo ominamur, ab Eiusque liberalitate vehementer optamus, ut vitae huius usura bonorumque operum fructibus quam diutissime perfruaris. Quo interea sollemnia proxima in maiorem cedant animarum profectum, tibi ultro potestatem damus, ut in dioecesi Praenestina, die constituta, post Sacrum pontificali ritu peractum, adstantibus fidelibus nomine Nostro Nostraque auctoritate benedicas ple-

nariam indulgentiam iisdem proponens, ad Ecclesiae praescripta lucrandam. In caelestium denique gratiarum auspicium atque peculiaris Nostrae caritatis pignus, Apostolicam Benedictionem tibi, Venerabilis Frater Noster, egregio Episcopo Auxiliari, cunctisque laborum sociis, universo clero et fidelibus tuae curae concreditis peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die XXIV mensis Maii, anno MCMLIX, Pontificatus Nostri primo.

IOANNES PP. XXIII

III

AD EXCĒMUM P. D. LUDOVICUM SEVERINUM HALLER, EPISCOPUM TIT. BETHLEEMITANUM, ORDINIS CANONICORUM REGULARIUM S. AUGUSTINI ABBATEM PRIMATEM, NONO IMPLETO SAECULO A COACTA LATERANENSI SYNODO ET MOX INITA FOEDERATIONE E QUATTUOR, QUIBUS IDEM ORDO CONSTAT, CONGREGATIONIBUS.

IOANNES PP. XXIII

Venerabilis Frater, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Canonici Ordinis consociatos amore, Te, Venerabilis Frater, Abbates Generales Congregationum eiusdem ceterosque praepositos et sodales movimus alacri teneri studio noni impleti saeculi celebrandi a Synodo Lateranensi coacta, quae summum obtinet momentum in memoria rerum gestarum vestri instituti. Cuius quidem initia praesertim a S. Augustino, Episcopo Hipponensi, repetitis, secundum quem monasterii ab ipso constituti « clericus duas res professus est, et sanctitatem et clericatum... professus est communiter vivendi societatem, professus est: quam bonum et quam iucundum habitare fratres in unum »;¹ atque adeo priscis iam temporibus effecistis, ut clericorum munus coniungeretur cum coenobii disciplina.

Huiusmodi servantes vivendi rationem, sodales, qui deinde canonici sunt appellati, ab aliis sacrorum Antistitibus sanctisque viris aucti sunt atque ornati. Quodsi temporum successu vigor eorum remisit, providens tamen Deus saeculo XI spiritus in Ecclesia sua excitavit, quibus ducti Romani Pontifices alique viri sanctimonia illustres institutum

¹ *Sermo* 355; P. L. 39, 1573.

canonicorum coenobitarum ad pristinum revocarunt splendorem novasque ei vires indidere. Quod maxime factum est a Synodo Lateranensi praedicta, verno tempore anni MLVIII celebrata, in qua, Nicolao II, Decessore Nostro, praeside, et Hildebrando, qui postea ad Petrianum Solium evectus Gregorius VII est nuncupatus, propugnatore, iisdem canonicis austerior vitae ratio iniuncta fuit, ut e verbis decreti ab illo Episcoporum coetu lati patefit: « Et praecipientes statuimus, ut... iuxta ecclesias quibus ordinati sunt, sicut oportet religiosos clericos, simul manducent et dormiant, et quidquid eis ab ecclesiis venit, communiter habeant. Et rogantes monemus ut ad Apostolicam, communem scilicet vitam, summopere pervenire studeant ».² Tam salutaribus praeceptis, postea iterum editis, confirmatus, Ordo Canonicorum Regularium S. Augustini, qui post illud fere tempus vocatus est, invaluit plurimum et, quod ad pietatem, populi christiani profectum, doctrinam attinet, laetam messuit fructuum copiam.

Dum igitur consilium novies saecularem memoriam illius Synodi sollemniter agendi probamus, gratum est Nobis, quod in animum induxistis hac oblata occasione Confoederationem sodalitatum Ordinis vestri publice inire. Huiusmodi enim foederibus, a mutua profectis caritate, Apostolica Sedes plurimum tribuit, hac praesertim aetate, quae, cum Ecclesiae necessitates immensum increverint, sociam eius ministrorum postulat operam.

In tam fausta vero celebratione non solum praeteritum tempus respicere vos oportet, sed praesens etiam intueri ac providere futurum. Hoc in pectoribus figite Ordinem vestrum imprimis vocari ad liturgiae thesauros plebi Dei diligentissime impertiendos, ad animorum curam gerendam sanctissime, ad studia, quibus Ecclesiae decus accrescat et commodum, omni cum sollertia exercenda. Nostis autem ad religiosam perfectionem dedita opera vobis esse contendendum, ut munera vobis praestituta frugifere obire possitis. Refulgeat igitur in vobis vitae communis ratio, quam S. Augustinus verbo docuit et vita; eluceat ea integritas, qua non solum quaevis licentia sed etiam cogitandi agendique modus saeculo proprius a monasterii saeptis prorsus arceantur; vigeat oboedientia, qua moderatoribus ut Christo ipsi pareatis; atque adeo haec verba S. Laurentii Iustiniani, qui vestri instituti est lumen, in animos demittite: « Non enim de titulo professionis, nec de dignitatis fastigio, neque de sanctitatis imagine, sed de mandatorum observantia,

² J. D. Mansl, *Ampl. Coll.*, 19, 898.

de oboedientia regulae, de perfectione virtutum, de cordis munditia, de actione laudabili, de ministerio pietatis et de gratiarum Deo exhibita solutione ante tribunal aeterni iudicis cuique religioso et ecclesiastico viro interrogatio fiet ».³

Imprimis vero caritatem, quae ex Augustiniana disciplina peculiare Ordinis vestri oportet sit ornamentum atque praesidium, omni sectamini ope. Absint dissensiones, et, quidquid obstat, quominus sodalium conglutinentur voluntates, longissime a monasteriis vestris prohibeatur. Eundem S. Laurentium Iustiniani graviter monentem audite: « Extraneus enim a grege dominico censendus est, qui fraterna nudatus est caritate ».⁴ Sed, « ubi unitas, ubi proximorum compassio, ibi prorsus compago membrorum, ibi Dei diffusa est caritas ».⁵

Quae omnia ut e sententia cedant, Apostolicam Benedictionem, divini auxilii auspicem Nostraeque benevolentiae testem, Tibi, Venerabilis Frater, omnibusque Ordinis istius sodalibus peramanter in Domino impertimus.

Datum Roma, apud Sanctum Petrum, die XXV mensis Maii, in festo S. Gregorii PP. VII, anno MDCCCLVIII, Pontificatus Nostri primo.

IOANNES PP. XXIII

IV

AD EŮM P. D. ALOISIUM S. R. E. CARD. STEPINAC, ARCHIEPISCOPUM ZAGREBIENSEM, QUINTUM ET VICESIMUM ANNUM A SUSCEPTO EPISCOPATU IMPLEMENTEM.

IOANNES PP. XXIII

Dilecte Fili Noster, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Abeunte tibi, dilecte Fili Noster, quinto et vicesimo anno, ex quo ipse consecratus es Episcopus, promptiore et attentiore quam solet studio ad te cogitatio Nostra convolat; nec, poscente caritate, patimur, cum tam fausta vertat memoria, gratulationum et votorum Nostrorum a te desiderari solacium.

Id autem quam libentissime facimus, cum magni aestimemus tui

³ *Lib. de oboedientia*, 19.

⁴ *De spirituali et casto Verbi animaeque connubio*, 18.

⁵ *Ibid.*

animi laudes, in Deum pietatem, vigilis catholici sensus conscientiam, invicti pectoris firmam constantiam.

Paulo post triennium, ex quo Antistes creatus es, ut Zagrabiensi Archiepiscopo iure successionis praeditus in pastoralis munere sustinendo adesses, eidem ecclesiasticae sedi sacer pastor praepositus es, atque spem ab optimo quoque in te collocatam mature implevisti. Industriam et navitatem tuam aperte praesertim demonstrarunt adauctus istic paroeciarum numerus, Catholica Actio ad feliciora incrementa provecta, erga egenos et miseros et erga vexatione exagitatos misericordiae plenae collatae curae, catholicae doctrinae libera et strenua tuitio.

Aerumnosa ob rerum adiuncta, pro dolor, relinquere coactus es operum tuorum ferventia studia, et a christifidelibus, tuo amoris et moderamini concredit, seiungi et in solitudine versari. Virilem animum erige: virtus, non culpa te afflixit; et in tristitia austerum concipe gaudium: nam melius est subire quam inferre iniustitias. Ut vero agendo et patiando comparata a te praeclara merita in conspectu emerent, fel. rec. Decessor Noster Pius XII Sacrae Romanae Purpurae te decoravit insignibus.

Hoc oblato faustitatis eventu, summum aeternumque Deum, qui mala sinit esse, ut inde maiora bona exsistant, paternis votis oramus, ut, effusa misericordiae Suae largitate, id quod Christi Crucis particeps istis seris, florentissimae messis spe et fructu laetificet et, inter aspera et dura, quibus premeris, piorum gaudiorum abscondito fonte egregie de Ecclesia merendi alat tibi consilia.

Haec peramanter ominati, tibi, dilecte Fili Noster, Archiepiscopo Coadiutori, Auxiliariis Antistitibus tuis itemque Zagrabiensis Archidioecesis sacro clero et christifidelibus Apostolicam Benedictionem, superni praesidii pignus, libenter impertimus.

Datum Roma, apud S. Petrum, die XIV mensis Iunii anno MCMLIX, Pontificatus Nostri primo.

IOANNES PP. XXIII

ALLOCUTIONES

I

*Sacerdotibus olim militibus Italicis addictis, qui Conventui Romae habito interfuerunt. **

Vi esprimiamo anzitutto la profonda consolazione che Ci procura l'odierno incontro con voi, dilette figli dell'Associazione Nazionale dei Cappellani Militari in congedo, che, guidati dal venerabile Fratello l'Ordinario Militare in Italia, avete desiderato di essere da Noi ricevuti.

Grande infatti è la gioia e — lasciateCelo dire — intensa è pure la commozione, che proviamo nell'accogliervi in maniera particolarmente distinta.

La stessa forma in cui Ci piacque di predisporre questa Udienza, come un amabile incontro nei Giardini Vaticani, vi dice qual è il posto che voi tenete nel Nostro cuore. Ed il ricevervi qui, presso la riproduzione pressochè esatta della Grotta di Massabielle, oltre a rappresentare il meritato compiacimento per il pellegrinaggio, che annualmente compite a Lourdes, conducendovi gli ex-Combattenti, vuole avere anche il significato di porre sotto lo sguardo benedicente di Maria Santissima le risoluzioni ed i propositi del vostro Convegno.

In questo momento, i ricordi incancellabili e profondamente umani, legati alle Nostre esperienze di vita militare, si affacciano al pensiero più vivi che mai, e rinnovano le emozioni e le consolazioni provate in quei lontani giorni di semplice servizio, dapprima, e di ministero sacerdotale di poi, in mezzo a tanta balda gioventù. Non intendiamo rifare a voi la storia di quei due periodi della Nostra vita, già largamente divulgata e un poco favoleggiata dai giornali, e da Noi stessi altre volte accennata; ma essa fu tuttavia così ricca di insegnamenti, che vogliamo esporvene qualcuno, a comune utilità vostra ed a paterna esortazione.

1. L'anno di volontariato sui vent'anni fu anzitutto per Noi assai utile e fecondo, perchè, permettendoCi una vasta conoscenza di persone, in condizioni tutte particolari di vita, Ci diede la preziosa possibilità di penetrare sempre più a fondo nell'animo umano, con incalcolabile gio-

* Die 11 Iunii mensis a. 1959.

vamento per la Nostra preparazione al ministero sacerdotale. Come voi ben sapete, il vivere in fraterno contatto per mesi e mesi, in una comunanza di anime, temprata nel pericolo e nella generosità quotidiana, fa scoprire nel nostro prossimo sempre nuove profondità, espressioni di fede, di fiducia in Dio, di abbandono nella preghiera, di serena rassegnazione. Da tale conoscenza reciproca scaturiscono poi i colloqui col sacerdote, la stima per il suo ministero, il riversare nella sua anima le confidenze più segrete, per riceverne incoraggiamento, esortazione, perdono.

Epoca dunque di spirituale arricchimento, a cui si aggiunge l'opera costruttiva della disciplina militare, che forma i caratteri, plasma le volontà, educandole alla rinunzia, al dominio di sé, all'obbedienza.

Queste varie esperienze di vero servizio militare, come reclute e soldati, che parecchi tra voi avete fatte, vi hanno certamente dato la possibilità di compiere tanto bene, di essere di esempio ad ufficiali e soldati, di conquistarne la fiducia; e voi sapete come i legami, allacciatisi negli anni giovanili, non si spezzano più per tutta la vita.

Quale motivo per ringraziare il Signore, che, chiamandoci al suo servizio, a tutti dà la possibilità di rendergli testimonianza, fin dai giovani anni, diffondendo tra le anime, anche nei momenti più difficili, il buon seme della sua grazia e della sua parola, il buon profumo del suo amore!

2. Indimenticabile fu il servizio che compimmo come Cappellani negli ospedali del tempo di guerra. Esso Ci fece raccogliere nel gemito dei feriti e dei malati l'universale aspirazione alla pace, sommo bene dell'umanità. Mai come allora — e anche successivamente, nelle vicende dell'ultima conflagrazione mondiale, durante la quale fummo strumento della carità instancabile del Nostro Predecessore di v. m., nelle nazioni ove eravamo destinati come Rappresentante della Sede Apostolica — sentimmo quale sia il desiderio di pace dell'uomo, specialmente di chi, come il soldato, confida di prepararne le basi per il futuro col suo personale sacrificio, e spesso con l'immolazione suprema della vita.

Questo insegnamento che le guerre diedero al mondo, come il monito più severo, fa dei Cappellani Militari gli uomini della pace, che con la loro sola presenza portano serenità negli animi. Essi sono infatti per grazia di stato i ministri di quel Gesù, che ha dato al mondo la pace, e ne portano il suggello alle coscienze per mezzo dei Sacramenti, che amministrano. E qui, per i Cappellani Militari, che svolgono un delicatissimo

ministero di pace e di amore, in condizioni spesso ardue e difficili, c'è un nuovo motivo per ringraziare la Provvidenza, e per rendersi sempre più degni dell'opera, che Dio affida a ciascuno con piena e paterna fiducia.

3. In ultimo, i ricordi e le esperienze della vita militare, dipingono con amabili tratti davanti al Nostro sguardo la figura del Cappellano Militare, che rappresenta un aspetto nuovo e preziosissimo del moderno apostolato.

I Cappellani di ieri e quelli di oggi, nelle varie specialità di cui è loro affidata la cura spirituale, rappresentano infatti una possibilità nuova ed immensa di bene, sulla quale la Chiesa fa grandissimo assegnamento. Essi vanno verso schiere innumerevoli di anime giovanili, robuste e gagliarde, ma talora esposte a gravi pericoli spirituali, per indirizzarle e formarle al bene. Così avete fatto voi nel passato, così fanno oggi i vostri più giovani Confratelli, ai quali va l'attenzione sollecita dell'Ordinariato per prepararli adeguatamente alle gravi responsabilità che li attendono.

Lo diciamo a voi, perchè qui ci intendiamo bene, e perchè desideriamo che, come anziani, lo riferiate ai cari Cappellani, che hanno raccolto la vostra eredità: ripetete loro, col calore della vostra convinzione, fondata sull'esperienza, che l'efficacia del loro ministero non dipende da mezzi umani, da simpatie ricercate ad arte, talora a costo di compromessi con la propria coscienza, ma soltanto dall'aiuto di Dio, e dallo spirito sacerdotale — diciamo anche missionario — con cui vi si dedicano.

Siamo lieti di apprendere che tale ministero si effettua dappertutto in armonia felice di natura e di grazia, nella ricerca instancabile di tutto ciò che favorisce l'accostamento delle anime. E mentre incoraggiamo tutti i diletti Cappellani, cogliamo volentieri questa occasione per inculcare loro l'amore più schietto e ardente allo spirito sacerdotale, soprattutto allo spirito sacerdotale, che è da mettere al sommo della gerarchia dei valori.

Diletti figli!

Accostate sempre da sacerdoti i vostri fratelli. Essi da voi attendono anzitutto la luce dell'esempio e del sacrificio; chiedono conforto nelle prove, forza nella direzione delle loro anime, chiarezza e zelo nell'insegnamento. In una parola, sempre ed in tutto vogliono vedere in voi i ministri di Cristo, e i dispensatori dei misteri di Dio. Non tralasciate occasione per instillare in essi l'amore alla vita di grazia, offrendo spesso la possibilità di accostarsi ai sacramenti della Penitenza e dell'Euca-

ristia. Solo così la vostra opera sarà fruttuosa, e il vostro ricordo rimarrà nei giovani tra i più consolanti e benefici, perchè avrete contribuito ad irrobustire il loro spirito, in uno dei momenti più delicati della loro vita.

Con questi voti, e col paterno plauso a voi, che avete saputo fare di questo ideale il costante motivo del vostro servizio, Noi vi lasciamo, non senza elevare al Cielo una fervida preghiera, per chiedere su di voi ogni desiderata grazia.

Ed in pegno della continua assistenza divina, e a conferma della Nostra particolare predilezione, di cuore impartiamo al degnissimo Arcivescovo l'Ordinario Militare, a voi qui presenti, ai vostri cari, ai vostri Confratelli di tutta Italia, alle anime affidate alle vostre cure di buoni e generosi sacerdoti, la Nostra confortatrice Benedizione Apostolica.

II

*Celsitudini Serenissimae Rainerio III, Principi Portus Herculis Monoeci, atque Celsitudini Serenissimae Gratiae, eiusdem Principis coniugi. **

C'est une joie pour Nous de souhaiter la bienvenue à Vos Altesses Sérénissimes en cette demeure, où elles étaient venues naguère rendre visite à Notre prédécesseur de vénérée mémoire le Pape Pie XII. Nous savons l'accueil plein d'affectueuse cordialité que vous aviez trouvé auprès de ce grand Pontife, et Nous pouvons vous assurer que les mêmes sentiments de paternelle bienveillance Nous animent à votre égard.

Nous ne saurions oublier Notre première rencontre avec Votre Altesse au Palais Princier de Monaco en 1947, lors des fêtes jubilaires du regretté Prince Louis II. L'hospitalité si aimable que votre grand-père et la princesse avaient offerte au Représentant du Saint-Siège dans leur propre résidence, le charme de leur conversation et leur simplicité familière sont restés gravés dans Notre mémoire. Et que dire du site enchanteur de la Principauté, qu'il Nous était donné de contempler alors pour la première fois, et dont Nous conservons un si vivant souvenir !

Nous Nous rappelons également l'imposante cérémonie religieuse à la cathédrale Sainte-Dévote, où Nous pûmes Nous édifier de la piété et de la franche profession de foi catholique, qui caractérisent si heureusement les bonnes populations monégasques.

* Die 18 Iunii mensis a. 1953.

Cet attachement à l'Eglise, Nous savons qu'il est enraciné aussi dans vos cœurs, et Nous Nous plaisons à vous en féliciter paternellement l'un et l'autre. Si, en effet, le rayonnement d'un foyer chrétien est toujours et partout bienfaisant, il peut l'être d'autant plus que l'exemple vient de plus haut, et Nous ne doutons pas que vous n'ayez pleine conscience de l'honneur et des devoirs que cela comporte pour vous, qui portez de hautes responsabilités au service de votre peuple.

La Principauté de Monaco, petite par son étendue, exerce cependant — dans le domaine culturel et artistique notamment — une activité dont l'influence déborde largement ses frontières. Nous avons appris aussi quel essor y connaissent présentement les travaux d'intérêt public, et quels nouveaux développements y a pris la vie chrétienne sous l'impulsion d'un évêque plein de zèle : motif de plus pour Nous de joie et de satisfaction.

De grand cœur Nous invoquons en terminant sur Vos Altesses Sérénissimes, et sur les enfants qui sont venus réjouir votre jeune foyer, l'abondance des divines faveurs, et Nous vous accordons, en gage de Notre paternelle bienveillance, la Bénédiction Apostolique que vous êtes venus chercher auprès de Nous.

III

*Ad Excellentissimum Virum Carolum de Gaulle, Reipublicae Gallicae et Communitatis Praesidem. **

*Monsieur le Général,
Monsieur le Président,*

Tout ce qui est « la France » fait vibrer Notre cœur d'une manière très spéciale et caractéristique. Aussi les simples mots sont-ils incapables d'exprimer les sentiments profonds de respect, de reconnaissance, d'affection aussi, que votre visite de ce matin fait monter en Notre âme.

C'est que la France et les Français sont bien familiers à Notre pensée. Dès Notre jeunesse en effet, ce Nous fut une joie d'apprécier les qualités naturelles, intellectuelles et artistiques de la « douce France » — selon le mot d'un poète de la basse Latinité, *dulcis Francia* — non moins que ses valeurs morales ancestrales. Par la suite, au cours

* Die 27 Iunii mensis a. 1959.

de Nos Missions et voyages, Nous pûmes constater le rayonnement de la culture française dans le monde et l'admirable travail accompli par les religieux et religieuses de votre pays, particulièrement par de grands Prélats missionnaires, consacrés auprès des populations qu'ils servent aux belles tâches éducatives, sociales ou charitables. Mais surtout Nous avons eu le privilège de vivre sur le sol de France d'inoubliables années, alors que, sous votre impulsion, ce grand peuple renaissait à la vie et à l'espérance après de lourdes et cruelles épreuves.

Votre venue aujourd'hui, Monsieur le Président, évoque tout naturellement à Notre esprit ce séjour à Paris, et notamment la première visite que Nous vous faisions au matin du 1er janvier 1945. En qualité de Nonce Apostolique de Notre immortel Prédécesseur Pie XII, Nous avions ce jour-là l'honneur de vous présenter, au nom du Corps Diplomatique accrédité auprès du Gouvernement Provisoire de la République Française, les premiers vœux qu'offraient à Votre Excellence les représentants de nations amies, heureuses de saluer le renouveau français. « Grâce à votre clairvoyance politique et à votre énergie, vous disions-Nous alors, ce cher pays a retrouvé sa liberté et sa foi dans ses destinées! ».

Et voici que la Providence, qui Nous a appelé depuis aux responsabilités du Suprême Pontificat, permet aujourd'hui cette nouvelle et si agréable rencontre. Ce n'est pas la première fois d'ailleurs que Votre Excellence est reçue en cette demeure. En Juin 1944, tandis que Rome venait de voir s'éloigner de ses murs le spectre de la guerre et qu'on entrevoyait déjà à l'horizon la fin tant espérée du terrible conflit, Notre Prédécesseur Pie XII était heureux de vous accueillir et de s'entretenir avec vous au cours d'une cordiale audience. Vous vous plaisiez alors à admirer la clarté de vues et la sérénité de jugement de ce grand Pontife, la force et l'inaltérable confiance de ce héraut de la vraie paix, dont les enseignements continuent encore de tracer la voie à tous les hommes de bonne volonté.

Cette œuvre de paix et de prospérité, vous désirez, Monsieur le Président, la réaliser en votre propre pays et dans le vaste cadre de la Communauté; mais vous avez également conscience de devoir la poursuivre plus largement encore au bénéfice de l'homme dans le monde. Appelé pour la seconde fois à présider aux destinées de votre patrie à la suite d'un concours de circonstances où la France manifesta une fois de plus ses étonnantes capacités de redressement devant le péril, vous la voulez digne dans sa conduite de son passé prestigieux. Et c'est

pourquoi, en travaillant au bonheur de vos concitoyens, vous souhaitez aussi avec noblesse que les ressources du pays, comme celles d'autres nations favorisées par la nature, puissent servir avec désintéressement au mieux-être de peuples économiquement moins développés. Est-il une perspective d'action plus conforme à l'idéal de justice et de charité fraternelle, dont le Christianisme a pour toujours jeté le ferment dans la société humaine, et qui n'a cessé au cours des siècles de susciter les entreprises les plus généreuses et les plus fécondes pour le bien de l'humanité?

Laissez-Nous formuler des vœux sincères pour votre chère Patrie. Reprenant volontiers ici les paroles qu'adressait il y a deux ans Notre Prédécesseur au Président René Coty, « c'est tout ce peuple généreux de France, avec son glorieux héritage et ses dons remarquables, que Nous saluons en vous, Monsieur le Président, et auquel Nous exprimons Notre paternelle affection ! ».

Ces vœux et ces prières, Nous les adressons à Dieu par l'intercession de Notre-Dame de Lourdes et de cette admirable lignée de saints issus de votre sol, qui constituent l'une des gloires les plus pures de votre Patrie ; et Nous appelons de grand cœur sur Votre Excellence et sur les hautes personnalités qui l'accompagnent une large effusion des divines bénédictions.

IV

*A Beatissimo Patre habita, in Basilica Vaticana, iis qui interfuerunt primis Vesperis de festo SS. Apostolorum Petri et Pauli, sollemniter ab Eo peractis. **

Venerabili Fratelli, diletti figli,

Questa liturgia vespertina ci inizia alla grande solennità che consacra il ricordo del martirio dei Santi Apostoli Pietro e Paolo.

I nomi gloriosi delle due Colonne della Chiesa sono uniti, per antichissima tradizione, a significare con potente richiamo la loro statura di proporzioni gigantesche, che, come li distingue da ogni altro apostolo e discepolo di Gesù, così li unisce nello splendore della vocazione, del ministero, del martirio.

Tuttavia l'annuale ricorrenza, di cui oggi pregustiamo il fascino,

* Die 28 Iunii mensis a. 1959.

guarda specialmente all'Apostolo Pietro, all'umile pescatore divenuto la Rocca su cui poggia la Chiesa, a lui primo Vescovo di Roma. Le antifone di questi primi Vespri hanno inneggiato a lui, in un crescendo di invocazioni e di lodi, per concludere al Magnificat con la gioiosa affermazione: *Tu es pastor ovium, Princeps Apostolorum: tibi traditae sunt claves regni coelorum!*

La Liturgia ci richiama dunque alla mirabile struttura della Chiesa come corpo organizzato, che i Teologi con S. Agostino chiamano Corpo mistico di Gesù, il Fondatore divino che ha posto al vertice dell'opera sua San Pietro, il Principe degli Apostoli.

Vi parliamo con paterna confidenza, diletti figli. Due motivi hanno determinato questo nostro convenire: i primi Vespri solenni di S. Pietro e poi la benedizione dei Sacri Pallii, destinati a preclaro ornamento dei più alti prelati della Chiesa, che durante l'anno raccolgono le varie successioni di governo spirituale nelle sedi più illustri del mondo.

Questo duplice motivo di festa e di liturgia Ci suggerisce tre pensieri a comune nostra edificazione.

I. IL PRIMO PAPA

Come è detto del breve dialogo tra l'Angelo e Maria nei sacri silenzi di Nazareth, che riassume il mistero della Incarnazione e della Redenzione del mondo, così il *Tu es Christus filius Dei vivi* di Pietro e la risposta di Gesù: *Tu es Petrus et super hanc petram aedificabo Ecclesiam meam*, stabiliscono la struttura della Chiesa Cattolica.

Infatti attraverso la Divina Maternità di Maria, il Verbo di Dio si fa uomo ed è la redenzione e la salute del mondo che si avvia. All'atto di fede in Cristo, Figlio di Dio vivo, risponde il *Tu es Petrus* di Gesù e con questo la istituzione della Chiesa. Così la salvezza del mondo si compie.

Ciò è proclamato in questi primi Vespri solenni.

Sembra quasi che la intonazione iniziale, il susseguirsi delle antifone e dei Salmi, la sonorità dell'inno preparino il prorompere del Magnificat, preceduto dal *Tu es pastor ovium, princeps Apostolorum*.

Lodiamo Iddio ed esaltiamo nella gloria di S. Pietro, e degli altri Apostoli, che per la virtù e la grazia divina si sono sparsi in tutto il mondo, e prolungano attraverso i secoli il canto della liberazione e della salvezza di tutte le genti umane.

II. LA SUCCESSIONE DI PIETRO E DEGLI APOSTOLI

Simone, figlio di Giovanni, chiamato da Gesù pietra fondamentale, sta al posto suo eminente. La sua autorità sovrasta quella degli Apostoli, che con lui ricevono la partecipazione del divino mandato, nella Chiesa una, santa, cattolica, apostolica.

Pietro apre la serie gloriosa dei Pontefici Romani. E il *Liber Pontificalis* segna la successione di Pietro lungo i secoli. La sua autorità è, innanzitutto, augusto ed illuminato magistero: è organizzazione dell'opera divina in tutto il mondo nella distribuzione delle Province Ecclesiastiche e con la collaborazione di quanti appartengono all'ordine sacro e religioso: il clero secolare e regolare, istituzioni antichissime e moderne di preghiera e di apostolato.

Ebbene, segno e simbolo di questa organizzazione, che è richiamo perenne e perfetto di dottrina rivelata, e che esprime subordinazione ed insieme distribuzione dell'immenso compito pastorale affidato ai Vescovi, è il sacro pallio.

Insegna di onore e di misurata giurisdizione, esso è una semplice benda di lana bianca: contraddistinto da sei croci di seta nera, girato sulle spalle con due lembi pendenti l'uno sul petto, l'altro sul dorso: ornato da tre spille gemmate: sul petto, sul dorso, sulla spalla sinistra. Descrizione semplice: ma significazioni ed applicazioni molteplici.

Il sacro pallio, dalla metà del secolo IX conferito ai Patriarchi, ai Metropoliti, agli Arcivescovi, è il Papa stesso, il successore di S. Pietro, che lo benedice, qui nella Basilica Vaticana, dopo i primi Vespri della odierna solennità.

La raccolta dei singoli pallii, trattenuti a disposizione per ogni nuova distribuzione che occorra durante l'anno, viene conservata in una cassa d'argento dorato presso la Confessione.

Il Papa porta sempre il suo sacro pallio nelle Messe solenni e dappertutto. Al Cardinale Protodiacono spetta l'onore di imporlo in nome del Papa ai singoli dignitari che ne hanno diritto, ma non lo possono portare che in alcuni giorni fissati dal *Caeremoniale Episcoporum*.

Esso è segno di nobile ed alta giurisdizione, intessuto come è di lana pura, ad esprimere tutta la dolcezza degli agnelli di Santa Agnese, da cui viene fornita. Ogni anno riceve dal Papa la prima benedizione nella festa della giovanetta romana, il cui profumo di purezza è motivo di continua edificazione per tutti.

III. MAGISTERO ECCLESIASTICO - DOTTRINA E DISCIPLINA

Festa di San Pietro e benedizione dei Sacri Pallii dicono dottrina fondamentale circa la struttura della Chiesa, la sua organizzazione interiore e la disciplina, segnata in esercizio a tutto il popolo cristiano. Giustamente il grande Papa Benedetto XIV lo chiamava, il sacro pallio, « *symbolum unitatis, et cum Apostolica Sede communionis perfectae tessera* ».

Di fatto, il ministero supremo pontificale nella successione di Roma e per essa di tutte le Chiese del mondo, è continuato omaggio agli insegnamenti del Capo della Chiesa e dei Vescovi aventi comunione con lui: ed è esercizio edificante del clero e del popolo di perfetta unanimità e di obbedienza.

Oh! lo spettacolo magnifico di questa unità del credere e di questa concordia nell'operare, di cui in tutto il mondo la Chiesa Cattolica continua ad offrire splendore ed ammirazione.

A tanto la grazia del Signore sorregge i fedeli suoi, sparsi nelle varie regioni della terra, egualmente intenti alle direzioni celesti, di cui il magistero cattolico è mirabile distributore.

Vero è che tale luminosa bellezza di unità e di fedeltà all'insegnamento cristiano si sorregge sopra il fondamento della grazia e della libertà individuale e collettiva per quanti riconoscono il fine trascendente della vita umana.

Purtroppo questa libertà può subire coercizione dall'esterno. Dai primordi della storia umana essa ha sofferto contrasti e limitazioni.

Nell'ora stessa in cui vi parliamo, il principe delle tenebre prosegue qua e là diffusamente nel suo deciso intento del *nolumus hunc regnare super nos* nei riguardi di Cristo e della sua eredità; non rifugge da audacia alcuna, ed impone sacrifici estremi ad anime innocenti e generose, poste con violenza in condizione di non poter esercitare questi primi diritti e valori dell'umanità e della civiltà.

Quanto siamo ammirati e stupefatti delle nuove conquiste dell'ingegno umano e dei suoi tentativi di conquista degli spazi celesti, altrettanto è uno schianto al cuore del Pastore questo erigersi di invalicabili mura glie, non molto lontano da noi, per separare dalla unità centrale della Chiesa alcune porzioni elette del gregge di Cristo. Sulla base del Magistero ecclesiastico e del duplice presidio della dottrina e della disciplina, San Pietro lasciò in eredità ai suoi successori e ad indirizzo di virtù cristiane di tutti i fedeli *due epistole*. A misura che ne rinnoviamo la per-

fetta conoscenza cresce l'incanto innanzi alla praticità di così luminoso insegnamento. Ivi si trova l'indirizzo incoraggiante per tutti e per ciascuno. Sono degne di essere mandate a memoria e di venire ripetute come un cantico, e come un avvertimento per ogni giornata.

L'ANNUNCIO DELL'ENCICLICA

Sulle tracce di S. Pietro *Princeps pastorum*, l'ultimo e meno degno dei suoi successori che qui vi parla e si onora del suo pallio pontificale, fra pochi giorni farà seguire a questo discorso una lettera più diffusa di splendente dottrina, a più largo pascolo delle vostre anime, che da qualche tempo attendono questo documento o Lettera Enciclica, destinata a segnare ordinariamente l'inizio di ogni Pontificato.

Vogliate accogliere questa Lettera Enciclica, Venerabili Fratelli e diletti figli, sparsi nel mondo universo, con semplicità e con fede. Vi troverete la stessa dottrina del primo Papa, ispirata allo stesso amore della verità, della mutua carità e della pace.

Leggetela: *Veritas, Unitas et Pax*, con calma e fatela leggere. Parecchi punti ivi toccati non sono consenzienti con gli indirizzi del pensiero moderno là dove questo si distacca dalla divina rivelazione, ma voi li troverete opportuni, a schietto ammonimento per la ricerca dei veri beni della vita presente, e per la sicurezza della vita futura ed eterna, che ci attende.

O San Pietro, Principe degli Apostoli, primo Pontefice della Chiesa universale, quanta delizia al cuor Nostro sino da questa sera, chinare le nostre fronti sul tuo piede benedetto, e pronunciare, come apprendemmo nella Nostra giovinezza sacerdotale, le sante parole: *Oboedientia et pax*: obbedienza e pace.

Ecco, noi ci uniamo in questo omaggio liturgico a te, o Pietro, figlio di Jona, santissimo, col Dottore delle Genti, l'incomparabile Paolo, tempio sacratissimo e di elezione, tuo socio in morte, partecipe della stessa corona: lucerne ambedue, come siete lucerne e decoro della Chiesa universale.

In orbe claro coruscantes vibramine; secondo le espressioni dell'immortale poema di San Paolino di Aquileja, da cui balzò vivacissimo il fervido saluto: *o felix Roma*, cantato or ora al Vespero.

Ecco che per onorare e supplicare San Pietro, si levano su con Paolo Apostolo i santi innumerevoli, che sotto lo splendore di queste volte, e, di fuori, dalla magnificenza della Piazza solenne, intrecciano il loro

canto di gloria: dottori della chiesa di Oriente e di Occidente: i Santi Gregorio, i Santi Leone, il Crisostomo, il Nazianzeno, qui dormienti sotto gli altari, i Pontefici antichi e recenti, e questi, i più vicini a noi, i più conosciuti, i più cari.

Essi esultano certo con noi, i nostri Papi dell'ultimo secolo, nel richiamo pacifico e tranquillo di usi liturgici da lungo tempo interrotti, ed ora umilmente e fiduciosamente riconvocati a comune letizia spirituale, a festosa edificazione del popolo cristiano.

Accogliete, accogliete, Venerabili Fratelli e dilette figli, la grande Benedizione che *auctoritate et nomine Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli* di gran cuore e con paterno affetto vi impartiamo.

NUNTIUS RADIOPHONICUS

QUO BEATISSIMUS PATER LAUDAT INCEPTUM, QUOD VULGO « ANNÉE MONDIALE DU REFUGIÉ » APPELLATUR. *

Nous apprenons avec une vive satisfaction l'institution, par les soins de l'Organisation des Nations Unies, d'une *Année Mondiale du Réfugié*, de juin 1959 à juin 1960, et Nous apportons de grand cœur l'appui moral de Nos encouragements à cette noble initiative.

Le sort de ceux qui vivent exilés loin de leur patrie a toujours attiré de façon très particulière la sollicitude maternelle de l'Eglise Catholique, qui ne saurait oublier les paroles du Christ, son divin Fondateur: « J'étais étranger, et vous m'avez accueilli, nu et vous m'avez vêtu, prisonnier et vous êtes venu me voir »...¹

Or c'est par centaines des milliers aujourd'hui — personne ne peut l'ignorer — que des réfugiés, victimes à divers titres des bouleversements de ces dernières années, sont encore retenus dans des camps et logés dans des baraquements, humiliés dans leur dignité d'hommes, exposés parfois aux pires tentations du découragement et du désespoir.

Quel homme de cœur pourrait rester indifférent à ce spectacle: tant d'hommes, de femmes, d'enfants même, privés, sans faute de leur part, de certains des droits les plus fondamentaux de la personne humaine; des familles dissociées contre leur gré, les époux séparés de leurs épou-

* Die 28 Iunii mensis a. 1959.

¹ Matth. 25, 35.

ses, les enfants retenus loin de leurs parents... Dans la société moderne, si fière de ses progrès techniques et sociaux, quelle anomalie douloureuse ! Chacun a le devoir d'en prendre conscience et de faire ce qui dépend de lui pour la faire disparaître.

Que n'avait pas fait, déjà, en faveur des réfugiés de la première guerre mondiale, le Pape Benoît XV, dont le cœur généreux était si largement ouvert à toutes les détresses ! Et que ne fit pas, à son tour, lors du dernier conflit, Notre immédiat Prédécesseur Pie XII, si compatissant aux souffrances humaines, si sensible à toute atteinte au droit naturel ! Que d'interventions sur le plan international, que d'initiatives du Saint-Siège, que de secours de toutes sortes partis de la Cité du Vatican en ces années tragiques : activité bienfaisante aux multiples aspects, dont Nous fîmes Nous-même, pour une part, le témoin ému et l'instrument !

Appelé à recueillir ce précieux héritage de charité et de défense du pauvre, qui est un des plus beaux fleurons de l'Eglise catholique, Nous élevons la voix, à Notre tour, en faveur des réfugiés, et Nous exhortons paternellement Nos fils de toutes les parties du monde à apporter leur collaboration généreuse et efficace au succès de cette « *Année Mondiale du Réfugié* », inspirée par des vues si nobles et désintéressées, auxquelles il Nous plaît de rendre hommage.

Que tous s'emploient donc, selon leurs moyens, à assurer un sort meilleur à leurs frères malheureux, se souvenant que leur attachement à l'Eglise et au Christ n'a pas été étranger, dans bien des cas, à leurs présentes épreuves. Et si l'un ou l'autre — ce qu'à Dieu ne plaise — était tenté de fermer son cœur à cet appel, qu'il se remette en mémoire le grave avertissement de Notre prédécesseur : « Et vous, vous qui demeurez insensibles aux angoisses du réfugié, errant sans toit, ne devriez-vous pas vous sentir solidaires de lui, dont le sort misérable d'aujourd'hui pourrait être le vôtre demain ? »²

Nous exhortons — avant tout — les Pasteurs d'âmes à attirer l'attention de leurs fidèles sur cette invitation de la Providence à manifester leurs sentiments de charité chrétienne.

Comme d'autre part l'initiative privée est impuissante à résoudre à elle seule des problèmes de cette ampleur, Nous avons confiance que les Autorités publiques auront à cœur, au cours de cette année, de poursuivre et d'intensifier encore les efforts si louablement entrepris dans ce domaine. Des résultats importants, Nous le savons, ont déjà été obtenus

² Pie XII : *Radiomessage de Noël 1950*, A. A. S. t. 43 [1951], p. 56.

sur le plan international, notamment l'élaboration et l'adoption par d'assez nombreux Etats de la Convention de 1951 sur le Statut des Réfugiés. Puissent ces Etats, et d'autres à leur suite, ouvrir toujours plus généreusement leurs frontières et assurer promptement le reclassement humain et social de tant d'infortunés ! Puissent ceux-ci retrouver sans tarder ce après quoi ils soupirent si ardemment : une existence digne, au sein d'une patrie d'adoption hospitalière, dans la jouissance paisible de leurs droits personnels et familiaux.

Sur tous ceux — individus et collectivités — qui hâteront la réalisation de ce but si désirable en participant en quelque façon — comme Nous le ferons Nous-même selon Nos moyens — au succès de l'*Année Mondiale du Réfugié*, Nous invoquons de grand cœur la protection et les faveurs particulières du Dieu Tout-Puissant et miséricordieux.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

MONITO

In data 31 luglio 1958 *L'Osservatore Romano* pubblicava il seguente *Comunicato* :

« Si rende noto che il Sac. Giovanni Taddei, della Diocesi di Biella, nato nel 1917, ordinato nel 1942, avendo carpito con false lettere commendatizie la nomina a Cameriere Segreto Soprannumerario di Sua Santità, nel 1945, fu sospeso *a divinis* per qualche tempo.

Nel 1952 fu diffidato il Taddei e la sua opera "La strada bianca", con la seguente notificazione pubblicata su *L'Osservatore Romano* (1° maggio) :

Il Sac. Giovanni Taddei, della Diocesi di Biella, attualmente sospeso *a divinis*, ha intrapreso una fondazione intitolata "La strada bianca". Si rende noto che da parte dell'Autorità ecclesiastica non è stata data al predetto Sacerdote alcuna autorizzazione per tale opera. Il medesimo Taddei è stato inoltre diffidato a non occuparsi del conferimento di pseudo-onorificenze cavalleresche.

Attesa, poi, la pertinace disobbedienza del Taddei alle legittime disposizioni dell'Autorità ecclesiastica, il Vescovo di Albano, nella cui diocesi il predetto Sacerdote aveva fissato la sua residenza, lo privò del diritto di indossare l'abito ecclesiastico, a norma del can. 2300 C.I.C.

Il provvedimento venne pubblicato in « Vita Diocesana », Bollettino ufficiale della diocesi suburbicaria di Albano (N. 7, novembre 1957, p. 8), nei seguenti termini :

"Con Decreto in data 29 ottobre 1957, a norma del can. 2300 C.I.C., il Sac. Giovanni Taddei è stato privato del diritto di portare l'abito ecclesiastico, con le conseguenze enunciate nel citato canone".

Questa notificazione venne riportata su *L'Osservatore Romano* (a. 1958, N. 1, p. 5).

Si apprende ora che il Taddei è passato ad una setta acattolica, in cui avrebbe ricevuto anche la consacrazione episcopale.

Pertanto egli è incorso nella scomunica e nelle altre pene comminate nel can. 2314 § 1 ».

Inoltre risulta che il predetto G. Taddei ha osato conferire sacre ordinazioni a soggetti cattolici, per lo più respinti dai loro legittimi Superiori.

Si avvertono gli Ordinari :

a) che i soggetti così ordinati, a seconda delle circostanze dei diversi casi, vanno considerati come eretici, od almeno come sospetti di eresia ; e quindi devono essere trattati a norma dei canoni 2314 e 2315 del Codice di Diritto Canonico ;

b) che tali ordinazioni non sono riconosciute dalla Chiesa, e quindi i soggetti sono da considerarsi come laici a tutti gli effetti canonici, inclusa la facoltà di contrarre matrimonio.

Dal Palazzo del S. Offizio, li 8 maggio 1959.

Ugo O'Flaherty, *Notaro*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

MEDIOLANEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVAE DEI MARIAE ANNAE SALA, CONGREGATIONIS SORORUM A S. MARCELLINA.

SUPER DUBIO

An signanda sit Commissio introductionis causae in casu et ad effectum de quo agitur.

« *Quid par illi arti, scribit S. Ioannes Chrysostomus, quae dirigendae animae et efformandae iuvenis menti et indoli incumbit? Qui tali instructus est facultate, plus diligentiae exhibeat oportet, quam quivis pictor aut statuarius* » (*Hom. 60 in Matth. cap. 18, Migne, P. G. 58 col. 584*).

Nulla sane maior ars, quam illa quae instituit educatque pueros et adulescentes ; est enim ea, ut ait S. Gregorius Nazianzenus, « *ars artium, scientia scientiarum* » (*Or. II, Apologetica, Migne, P. G. 35, col. 425*).

Quae si ex Dei timore, qui initium est simul et apex sapientiae, et ex virtutis praescripto exerceatur, in maximum non modo Religionis, verum etiam Civilis societatis bonum vertitur, et qui eidem institerint, ii summis laudibus iure merito feruntur.

Inter eos autem, quos misericors Deus opportune suscitavit atque omnium admirationi proposuit, qui adulescentium menti moribusque fingendis ardore, mira industria, verbo et exemplo operam navarunt, recenseri videtur Serva Dei Maria Anna Sala, de cuius introducenda causa beatificationis et canonizationis apud S. Rituum Congregationem nuperime disceptatum est.

Ea nata est Brivii, in Mediolanensis archidioecesis oppido, die 21 mensis Aprilis anno 1829, eodemque nativitatis die sacro lavacro est abluta stolamque candidam accepit, cuius nitorem decusque illibatum servare studuit. Parentes habuit Ioannem Mariam Sala et Ioannam Comi, pios honestosque coniuges fortunae bonis sat ditatos, qui liberos quos genuerunt quinque in Dei timore educarunt.

Pueritiam in paterna domo, a parentum nutibus omnino pendens et pietate fulgens, transegit. Decennis, die 12 Septembris anno 1839, sacro Chrismate est roborata et Eucharisticam mensam magno animi solatio primum participavit. Primis christianae doctrinae et litterarum elementis natali loco erudita, Dei Famula anno 1844 Sororibus, quae a Sancta Marcellina nomen habent, in pago quem *Vimercate* vulgo appellant, concredita est, ubi humanioribus studiis vacavit et ludimagistrae diplomate decorata est. Emenso studiorum curriculo, in domesticam reversa est domum virtutisque arduam viam insistere perrexit et ad caritatis officia applicuit animum: pauperes adiuwabatur, pueros puellasque pagi prima christianae fidei rudimenta docebat eosque ad religionem bonosque mores hortabatur. Cum interim clarius in dies ad religiosum statum se divinitus vocatam persentiret, cupiens se caelesti Sponso totam devovere, patris oppositione feliciter tandem superata, domum ubi prius instituta fuerat, apud Sorores v. d. « Marcelline » die 13 Februarii a. 1848 ingressa est, ibique die 12 Aprilis a. 1849 sacras induit vestes et anno 1852 mense Septembri die 13 sollemnem professionem una cum primis eiusdem Instituti sodalibus coram Mediolanensi Archiepiscopo emisit. Mox vero, Dei famulatui addicta, in collegium puellis instituendis educandisque, in loco *Cernusco sul Naviglio* sito, missa est, ubi ad annum usque 1858 magistrae munus diligenter obivit. Postmodo studiis item operam dedit Mediolani, et die 25 Septembris anno 1865 magisterii superioris gradus diploma praecipua laude consecuta est.

Plura deinde per Congregationis domos, ut erat obedientiae et humilitatis studiosa, officia muneraque explevit, videlicet: anno 1866 in collegio Mediolanensi magistra fuit alumnarum maioris aetatis; Ianuae annis 1868-1873 in Marcellinarum Instituto noviter fundato fuit magistra et domus proantistita; hinc parvo cum virginum grege in Chamberiensem Galliae civitatem transmigravit novam constitutura sedem, quam per annum moderata est; inde Ianuam rediit. Anno deinde 1878 alium collegium Mediolanense in Via Quadronno petiit, ibique ad extremum usque vitae diem puellas docuit, atque Generali Antistitae prima adiutrix et a consiliis adlecta est. Per aliquot annos novitiarum magistra exstitit, multis aliis officiis etiam humilioribus addicta.

In omnibus hisce obeundis officiis Famula Dei religiosae perfectionis se praebeuit exemplar; omnia quae explevit munia tanquam divinitus sibi concredita habebat, tantaque religione illa adimplere nitebatur, ut omnium sibi animos devinceret. Gravissimo praesertim docendi munere sancte et fideliter functa est; erat quippe, uti optimum decet magistrum, erudita, mitis, patiens, sollicita et diligens. Humanam scientiam cum timore Dei in alumnarum mente et voluntate coniungere satagebat. Mira constantia eluxit in cotidianae vitae officiis adimplendis; fidelitas ac iugis virtutum exercitatio erant in Famula Dei illius interioris vitae externa manifestatio, quam oratione Ecclesiaeque Sacramentis et assidua Evangelii meditatione alebat.

Vi tandem morbi, quem patienter pertulit, oppressa, et morientium praesidiis rite confirmata, Famula Dei die 24 Novembris anno 1891 ex huius vitae tenebris ad sempiternam lucem excessit. Persolutis religiosis funeribus, corpus eius in Marcellinarum Sororum sacrario coemeterii loci *Cornusco sul Naviglio* inhumatum est.

Cum Dei Famula Anna Maria Sala eum vitae cursum tenuerit ut a recto itinere non solum numquam, ut videtur, deflecteret, verum etiam propositi tenax ad sanctimoniam virili animo contenderet, sanctitatis fama in vita gavisata est. Quae fama post mortem, nedum decreverit, in dies increbuit, accedentibus quoque caelestibus signis quae eius intercessione patrata feruntur. Quapropter canonicae inquisitiones ordinaria auctoritate in archiepiscopali Curia Mediolanensi anno 1931 instrui coeptae sunt super fama sanctitatis vitae, virtutum et miraculorum in genere, super scriptis et super cultu liturgico eidem Servae Dei non praestito. Qui quidem processus ad sacrorum canonum normas anno 1938 perfecti, ad S. Rituum Congregationem delati fuere. Postulatoriae interea litterae ad Apostolicam Sedem missae sunt, ut eiusdem Famulae Dei virtutum

exempla fidelibus omnibus, educatoribus praesertim et magistris, sectanda proponantur hac nostra aetate, qua non minus necessarium quam arduum videtur adolescentium et iuvenum fingere mores.

Servatis itaque omnibus de iure servandis, Sacra haec Rituum Congregatio, scriptis perpensis eidem Servae Dei tributis, die 3 Decembris anno 1944 nihil obstare quominus ad ulteriora procederetur edixit. Hinc, instante Rev^mo P. Humberto M. Fasola, Congregationis Barnabitarum et huius Causae postulatore legitime constituto, E^mus ac Rev^mus Dominus Cardinalis Aloisi Masella, Episcopus Praenestin. eiusdemque Causae Ponens seu Relator, in Ordinario Sacrorum Rituum Congregationis coetu, die 13 Ianuarii anni huius, ad Vaticanas aedes coadunato, sequens dubium discutiendum proposuit: *An signanda sit Commissio introductionis causae in casu et ad effectum de quo agitur.* Et E^mi ac Rev^mi Patres, sacris ritibus tuendis praepositi, post relationem ipsius Cardinalis Ponentis, auditis quoque Officialibus Praelatis, praesertim R. P. D. Silvio Romani, Fidei Promotore Generali, omnibus sedulo perpensis, rescribere censuerunt: *Affirmative, seu signandam esse Commissionem introductionis causae, si Sanctissimo placuerit.*

Facta postmodum de his omnibus Sanctissimo Domino nostro Ioanni Papae XXIII per supradictum Promotorem Generalem Fidei relatione, Sanctitas Sua, rescriptum eiusdem Sacrae Congregationis ratum habens, *Commissionem introductionis causae Servae Dei Mariae Annae Sala manu propria signare benigne dignata est.*

Datum Roma, die 28 mense Ianuario, anno Domini 1959.

C. Card. CICOGNANI, *Praefectus*

L. ☒ S.

Henricus Dante, *Prosecretarius*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA

(OFFICIUM DE INDULGENTIIS)

ORATIO AB AUTORAEDARIIS RECITANDA, A SUMMO PONTIFICE IOANNE XXIII EXARATA ET INDULGENTIIS DITATA.

Dio Padre Onnipotente, che hai creato l'uomo ad immagine tua, infondendo nel corpo un'anima immortale che anela a Te e per le vie della fede vuol giungere e riposare in Te, concedi a noi automobilisti, impegnati a percorrere le vie di questo mondo a servizio dei nostri fratelli, di sentire la nostra grave responsabilità e mostraci il cammino della carità e della prudenza.

Gesù, Verbo Incarnato, che hai percorso quaggiù le vie di terra e di mare, per sfuggire ai nemici, per sanare gli infermi, per predicare il Regno dei Cieli, rendici forti e perseveranti nel bene e conservaci sempre nella tua grazia.

Vergine Immacolata, che sei stata sostegno di Gesù Bambino nelle vie dell'esilio, guida nei viaggi di Lui adolescente alla Città Santa, vicina nella salita al Calvario e che ora, Assunta in Cielo, sei Regina del Mondo, Madre di bontà e di misericordia, via e porta del Cielo, sii a noi propizia nel nostro viaggio terreno, difendici dai pericoli dell'anima e del corpo a cui siamo continuamente esposti, rendici buoni e pazienti verso il prossimo, che a noi si affida.

Spiriti celesti, che trasvolate gli spazi quali Messaggeri dell'Altissimo, Santi del Cielo, soprattutto voi che foste Apostoli, Missionari, portatori di Cristo, impetrateci una fede viva che guidi la nostra vita a Dio e ci tenga sempre preparati all'ultimo viaggio verso la Patria eterna, ove con voi loderemo Dio nei secoli dei secoli. Così sia!

Die 5 Iunii 1959

Ss̃mus Dominus Noster Ioannes Div. Prov. Pp. XXIII benigne concedere dignatus est partialem trium annorum Indulgentiam in favorem autoraedariorum, qui supra relatam orationem saltem corde contrito ac devote recitaverint. Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

N. Card. CANALI, *Paenitentiarius Maior*

L. ☒ S.

I. Rossi, *a Secretis*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Giovedì, 18 giugno 1959, il Santo Padre ha ricevuto in solenne Udienza le Loro Altezze Serenissime RANIERI III, Principe Sovrano di Monaco, e la Principessa Consorte.

Sabato, 27 giugno 1959, il Santo Padre ha ricevuto in solenne Udienza Sua Eccellenza il Generale CHARLES DE GAULLE, Presidente della Repubblica Francese e Presidente della Comunità, con l'Eccella Consorte.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Giovanni XXIII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

5	maggio	1959.	L'Eŕmo e Revŕmo Signor Cardinale Tisserant Eugenio, <i>Pro-</i>
<i>tettore della Congregazione della « Retraite du</i>
<i>Sacré Cœur Société de Marie » (Angers).</i>
»	»	»	L'Eŕmo e Revŕmo Signor Cardinale Urbani Giovanni, <i>Pro-</i>
<i>tettore delle Suore Ancelle di Gesù Bambino</i>
<i>(Venezia).</i>
23	»	»	S. E. Revŕma Monsig. Paupini Giuseppe, Arcivescovo tit.
di Sebastopoli di Abasgia, <i>Nunzio Apostolico</i>
<i>in Colombia.</i>
25	»	»	Il Signor Avv. Ciprotti Pio, <i>Avvocato Concistoriale.</i>

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Giovanni XXIII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

8	giugno	1959.	I Revŕmi Padri Salvador Emiliano, dei Frati Predicatori,
e Ilario da Milano, dei Frati Minori Cappuccini,
<i>Consultori della Sacra Congregazione dei Riti</i>
<i>(1ª Sezione - per le Cause di Beatificazione e</i>
<i>Canonizzazione).</i>
19	»	»	L'Eŕmo e Revŕmo Signor Cardinale Cicognani Amleto Gio-
vanni, <i>Membro della Suprema Sacra Congrega-</i>
<i>zione del Santo Offizio.</i>

- 22 giugno 1959. S. E. Rev^{ma} Monsig. Testa Giacomo, Arcivescovo tit. di Eraclea di Europa, *Presidente della Pontificia Accademia Ecclesiastica*.
- 23 » » L'E^{mo} e Rev^{mo} Signor Cardinale Chiarlo Carlo, *Membro della Sacra Congregazione dei Riti*.

Parimenti con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Giovanni XXIII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Assistenti al Soglio Pontificio:

- 6 febbraio 1959. S. E. Rev^{ma} Monsig. Keough Francesco, Arcivescovo di Baltimora.
- 25 marzo » S. E. Rev^{ma} Monsig. Bortignon Girolamo Bartolomeo, Vescovo di Padova.
- 3 aprile » S. E. Rev^{ma} Monsig. Zaffonato Giuseppe, Arcivescovo di Udine.
- » » » S. E. Rev^{ma} Monsig. Gilmore Giuseppe Michele, Vescovo di Helena.
- 10 » » S. E. Rev^{ma} Monsig. Cambiaghi Placido Maria, Vescovo di Crema.
- 17 » » S. E. Rev^{ma} Monsig. Mégnin Giovanni Battista, Vescovo di Angoulême.
- 15 maggio » S. E. Rev^{ma} Monsig. Batanian Luigi, Arcivescovo di Aleppo degli Armeni.
- » » » S. E. Rev^{ma} Monsig. Cobben Guglielmo Francesco Saverio, Vescovo di Helsinki.
- » » » S. E. Rev^{ma} Monsig. Verfaillie Camillo, Vescovo tit. di Oea.
- 30 » » S. E. Rev^{ma} Monsig. Pittini Riccardo, Arcivescovo di Santo Domingo.

Camerieri segreti soprannumerari di Sua Santità:

- 3 marzo 1959. Monsig. Guzzini Giuseppe, della diocesi di Recanati - Loreto.
- » » » Monsig. Donini Alessandro, della medesima diocesi.
- » » » Monsig. Ottaviani Alessandro, della medesima diocesi.
- » » » Monsig. Mancinelli Albino, della medesima diocesi.
- » » » Monsig. Morresi Alcide, della medesima diocesi.
- » » » Monsig. Galluzzi Benedetto, della medesima diocesi.
- » » » Monsig. Castellani Ettore, della medesima diocesi.
- » » » Monsig. Broccolo Amedeo, della medesima diocesi.
- » » » Monsig. Recanati Primo, della medesima diocesi.
- » » » Monsig. Brighenti Romeo, dell'arcidiocesi di San Sebastiano di Rio de Janeiro.
- » » » Monsig. Calliari Ivo Antonio, della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Castello Branco Emanuele dell'Assunzione, della medesima arcidiocesi.

3	marzo	1959.	Monsig. Cesar Alvaro Pio, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Macedo Simeone Corrêa de, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Bastos Antonio da Silva, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Bastos Cipriano da Silva, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Menezes Solano Dantas de, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Leite Eusebio da Rocha, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Pinto Giuseppe Alberto de Castro, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Salgado Francesco de Paula, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. De Mello Olimpio, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Dornelas Barbosa Emanuele, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Ferreira Pinto Francesco, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Serpa Aramis Ferreira, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Barros Giovanni Gabriele Gonçalves de, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Lira Luigi Gonzaga, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Da Rocha Luigi Mariano, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Lucas Giuseppe Gioacchino, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Mac Dowell Francesco, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Marinho de Oliveira Benedetto, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Moss Tapajos Giuseppe Maria, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Negromonte Alvaro, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Novaretti Mario, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Portella Nunes Cicerone, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Rodrigues Santa Rosa Emanuele, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Teixeira Leite Penido Maurillo, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Vilanova Segura Toribio, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Corciulo Nicola, della diocesi di Ugento.
»	»	»	Monsig. Cozzato Carmelo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. De Leo Marco, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. De Lecce Antonio, della medesima diocesi.

3	marzo	1959.	Monsig. Ponzetta Cosimo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Ponzetta Giuseppe, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Pricci Giovanni, della medesima diocesi.
6	»	»	Monsig. Clancy Giovanni, della diocesi di Portland.
7	»	»	Monsig. Erdle Alberto, della diocesi di Augsburg.
»	»	»	Monsig. Hacker Rodolfo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Hornung Taddeo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Kirchner Paolo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Müller Ulrico, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Strobl Giovanni Ev., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Suman Gustavo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Ragni Pietro, della diocesi di Fabriano.
»	»	»	Monsig. Migliarini Enrico, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Lenzini Guido, della diocesi di Pistoia.
»	»	»	Monsig. Ferrali Sabatino, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Stellacci Agostino, della diocesi di Bitonto.
»	»	»	Monsig. Terreno Valentino, della diocesi di Mondovì.
»	»	»	Monsig. Cervella Giovanni Battista, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Bruno Giovanni Antonio, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Schito Martire, dell'arcidiocesi di Otranto.
»	»	»	Monsig. Bennek Giuseppe, dell'arcidiocesi di Paderborna.
»	»	»	Monsig. Buscmeier Ermanno, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Fritz Martino, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Hebestreit Paolo, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Henneke Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Ten Hompel Massimiliano, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Jager Enrico, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Komorowski Ludolfo, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Kopping Federico, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Nuschen Luigi, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Schulte Gaspere, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Solbach Enrico, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Zimmermann Bernardo, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Benkart Paolo, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Erdle Alberto, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Stachnik Riccardo, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Draxler Francesco, della diocesi di Sant'Ippolito.
»	»	»	Monsig. Pretzenberger Giovanni, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Draxler Carlo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Hofmann Giovanni, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Schmid Leopoldo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Schmidt Carlo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Schmutzer Leopoldo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Steiner Giovanni, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Weichselbaum Giuseppe, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Ledl Francesco, della medesima diocesi.

7	marzo	1959.	Monsig. Müller Guglielmo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Stoger Luigi, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Wimmer Fernando, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Edelhauser Giuseppe, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Heinrich Carlo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Wodka Giuseppe, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Teufel Antonio, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Hautz Carlo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Forstlehner Giovanni, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Pritz Giuseppe, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Tampier Luigi, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Willinger Francesco, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Felici Beniamino, dell'arcidiocesi di Urbino.
»	»	»	Monsig. Federici Adelmo, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Galli Enea, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Aurati Agostino, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Giannotti Luigi, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Ligi Bramante, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Pambianchi Pelio, della medesima arcidiocesi.
9	»	»	Monsig. Zarrilli Giovanni, della diocesi di Duluth.
»	»	»	Monsig. Gómez Matarin Alberto, della diocesi di Granada.
»	»	»	Monsig. Romaña Osnayo Efrain, della diocesi di Tacna.
»	»	»	Monsig. Kasule Giovanni, della diocesi di Kampala.
»	»	»	Monsig. Mbwea Lorenzo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Brito Augusto Dias de, della prelatura « nullius » di Santissima Conceição do Araguaia.
»	»	»	Monsig. Wimbeck Giovanni, della diocesi di Passavia.
»	»	»	Monsig. Benassi Mario, della diocesi di Petrópolis.
»	»	»	Monsig. Bonfim Traiano Leal do, della diocesi di Juiz de Fora.
»	»	»	Monsig. Quille Francesco Patrizio, dell'arcidiocesi di Sant'Andrea ed Edimburgo.

ONORIFICENZE

Con Breve Apostolico, il Santo Padre Giovanni XXIII, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

L'Ordine Supremo del Cristo:

27 giugno 1959. A S. E. il Gen. de Gaulle Carlo, Presidente della Repubblica Francese e della Comunità.

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Giovanni XXIII, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

La Gran Croce dell'Ordine Piano:

12 dicembre 1958. A S. E. De Estrada Santiago, Ambasciatore di Argentina presso la S. Sede.

- 12 dicembre 1958. A S. E. Raab Giulio, Cancelliere Federale dell'Austria.
 » » » A S. A. R. il Principe Alberto di Liegi.
 » » » A S. E. Wigny Pietro (Belgio).
 » » » A S. E. il Barone Poswick Prospero, Ambasciatore del
 Belgio presso la S. Sede.
 » » » A S. E. Diez de Medina Fernando, Ambasciatore di Bo-
 livia presso la S. Sede.
 » » » A S. E. Negrão de Lima Francesco (Brasile).
 » » » A S. E. Ossa Sainte Marie Emanuele, Ambasciatore del
 Chile presso la S. Sede.
 » » » A S. E. Huang Shao-Ku (Cina).
 » » » A S. E. Pacelli principe don Giulio, Ambasciatore di
 Costa Rica presso la S. Sede.
 » » » A S. E. Ribas Villaverde Giuseppe, Ambasciatore di Cuba
 presso la S. Sede.
 » » » A S. E. León Larrea Raffaele, Ambasciatore dell'Equa-
 tore presso la S. Sede.
 » » » A S. E. De Yurrita Maury Pietro, Ambasciatore di Gua-
 temala presso la S. Sede.
 » » » A S. E. Bonhomme Colbert, Ambasciatore di Haiti presso
 la S. Sede.
 » » » A S. E. Durón Francesco Giuseppe, Ambasciatore del-
 l'Honduras presso la S. Sede.
 » » » A S. E. McCauley Leone Tommaso, Ambasciatore di Ir-
 landa presso la S. Sede.
 » » » All'On. Fanfani Amintore (Italia).
 » » » A S. E. Migone Bartolomeo, Ambasciatore d'Italia presso
 la S. Sede.
 » » » A S. E. Tsuruoka Senjin, Ambasciatore del Giappone
 presso la S. Sede.
 » » » A S. E. Oueini Hussein (Libano).
 » » » A S. A. R. il Principe Carlo di Lussemburgo.
 » » » A S. E. Velilla Carlo, Ambasciatore del Paraguay presso
 la S. Sede.
 » » » A S. E. il Conte de Marchant et d'Ansembourg France-
 sco, Ambasciatore di Olanda presso la S. Sede.
 » » » A S. E. Lanata Coudy Luigi, Ambasciatore del Perù
 presso la S. Sede.
 » » » A S. E. Delgado Giuseppe, Ambasciatore delle Filippine
 presso la S. Sede.
 » » » A S. E. Mathias Marcello (Portogallo).
 » » » A S. E. il Colonnello Pérez Tenreiro Tommaso, Amba-
 sciatore del Venezuela presso la S. Sede.
 17 aprile 1959. Al sig. Beel Luigi Giuseppe Maria (Olanda).
 28 » » A S. E. Pella Giuseppe, Ministro degli Affari Esteri
 della Repubblica Italiana.
 30 » » A S. E. Averoff-Tossizza Evhangelos, Ministro degli Af-
 fari Esteri del Regno di Grecia.
 22 maggio » Al sig. Nossent Carlo Giovanni, dell'arcidiocesi di Milano.

- 4 giugno » A S. E. Fatin Rüştü Zorlu, Ministro degli Affari Esteri della Repubblica di Turchia.
 12 » » A S. E. Couve de Murville Maurizio, Ministro degli Affari Esteri della Repubblica Francese.

La Commenda con Placca dell'Ordine Piano:

- 12 dicembre 1958. A S. E. Noghès Paolo (Principato di Monaco).
 12 giugno 1959. Al sig. Chancel Ludovico (Francia).
 » » » Al sig. Boegner Giovanni Marco (Francia).
 » » » Al sig. Gillet Roberto (Francia).
 » » » Al sig. Verdier Giovanni (Francia).

NECROLOGIO

- 27 maggio 1959. Monsig. Garcia Grain Giuseppe M., Vescovo tit. di Alabanda, Vicario Apost. di Puerto Maldonado.
 28 » » Monsig. Stepa Jan, Vescovo di Tarnów.
 1 giugno » Monsig. Ficarra Angelo, Arcivescovo tit. di Leontopoli di Augustamnica.
 » » » Monsig. Mulloy William T., Vescovo di Covington.
 6 » » Monsig. Falcinelli Carlo, Arcivescovo tit. di Adrianopoli di Emimonto.
 10 » » Monsig. Chen Chi-ming Job, Vescovo di Chengting.
 28 » » Monsig. Botero Alvarez Bernardo, Arcivescovo di Nuova Pamplona.
 » » » Monsig. Pérez Hernández Luigi, Vescovo di Cúcuta.
-

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA IOANNIS PP. XXIII

LITTERAE ENCYCLICAE

AD VENERABILES FRATRES PATRIARCHAS, PRIMATES, ARCHIEPISCOPOS, EPISCOPOS ALIOSQUE LOCORUM ORDINARIOS, PACEM ET COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES, ITEMQUE AD UNIVERSUM CLERUM ET CHRISTIFIDELES CATHOLICI ORBIS: DE VERITATE, UNITATE ET PACE CARITATIS AFFLATU PROVEHENDIS.

IOANNES PP. XXIII

VENERABILES FRATRES, DILECTI FILII
SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Ad Petri Cathedram, etsi immerentes, evecti, ea iterum non sine admonitione, nec sine solacio consideramus, quae vidimus et audivimus cum proximum Decessorem Nostrum, vita functum, fere omnes cuiusvis gentis, cuiusvis opinionationis complo-
rarunt; et cum postea erga Nos, ad Summi Pontificatus apicem vocatos, itidem multitudines mentes animosque, quamquam aliis eventibus gravibusque rerum difficultatibus sollicitos et distentos, atque spem expectationemque suam converterunt. Quod sine dubio propalam demonstrat Catholicam Ecclesiam perpetua florere iuventa, atque esse quasi signum levatum in nationes,¹ ex eademque penetrantem lucem suavemque amorem effundi, qui omnes attingit populos.

¹ Cfr. Is. XI, 12.

Ac praeterea, quod nuntiavimus, Nobis in animo esse Oecumenicum Concilium ac Romanam Synodum celebrare, itemque Codicem iuris canonici, hodiernis necessitatibus accommodatum apparare, novumque eiusdem generis Codicem pro Orientalis ritus Ecclesia edere, id placuit admodum multorum obtinuisse consensum, communemque aluisse spem fore ut omnium animi ad veritatem satius altiusque agnoscendam, ad redintegrandos salutariter christianos mores, et ad restituendam unitatem, concordiam et pacem feliciter excitarentur.

In praesens autem tribus hisce de causis, de veritate nempe, de unitate, ac de pace, caritatis afflatu adipiscendis promovendis, per Encyclicas has Litteras, quas primas damus ad universum catholicum orbem, tractaturi sumus, cum id potissimum a Nobis apostolicum munus, quo fungimur, postulare videatur. Adsit e caelo Nobis scribentibus Sancti Spiritus lumen, adsit vobis legentibus; ac flexanima Dei gratia omnes ad haec assequenda permoveat, quae in communibus votis sunt, quamvis praeiudicatae opiniones, difficultates non paucae, ac repagula multa ad id assequendum opponantur.

I

Malorum omnium, quae cives, quae populos, quae gentes quasi quodam veneno inficiunt, multorumque animos perturbant, causa et quasi radix haec est: ignoratio veritatis, immo non tantum eius ignoratio, sed interdum eius etiam despectio, ac temeraria aversio ab ea. Ex hoc enim errores omne genus proficiscuntur, qui quasi pestes in animorum penetralia et in ipsius humanae societatis venas invadunt, omniaque transversa agunt summo cum singulorum totiusque hominum consortionis discrimine. Atqui Deus mentem nobis indidit, naturalis veritatis adipiscendae capacem. Si hanc sequimur, Deum ipsum, eius auctorem nostraeque vitae ducem ac legislatorem, sequimur; si autem ab ea, vel ob insipientiam, vel ob socordiam, ac

vel etiam ob nequitiam animi recedimus, a summo ipso bono et a recta vivendi norma animos avertimus nostros. Verumtamen, quamquam, ut diximus, naturales veritates, ipsius mentis ope attingere possumus, id nihilominus — praesertim quod spectat ad religionem rectosque mores — non facile ab omnibus, nec sine admixtione errorum saepe evenit; ac praeterea quae naturae vim rationisque captum exsuperant, ad ea, nisi divino illuminante afflanteque Numine, nullo modo pertingere possumus. Quamobrem Dei Verbum, quod « lucem inhabitat inaccessibilem », ² hominum sortem immensa caritate miseratum, « caro factum est et habitavit in nobis », ³ ut illuminaret « omnem hominem venientem in hunc mundum » ⁴ omnesque ad integram plenamque veritatem non modo, sed ad virtutem etiam et ad beatitatem perduceret aeternam. Quapropter tenentur omnes Evangelicam amplecti doctrinam, qua reiecta, ipsa veritatis, probitatis civilisque cultus fundamenta labant.

Agitur, ut patet, de causa gravissima, quacum ipsa nostra salus sempiterna coniungitur quam maxime. Qui, ut gentium Apostolus admonet, sunt « semper discentes, et numquam ad scientiam veritatis pervenientes », ⁵ qui nullum certum tutumque verum humanae menti patere posse asseverant, veritatesque a Deo revelatas repudiant aeternae salutis nostrae necessarias, ii procul dubio a doctrina Christi et ab eiusdem Apostoli gentium sententia misere aberrant, qui ait: « ... Occurramus omnes in unitatem fidei et agnitionis Filii Dei ... Ut iam non simus parvuli fluctuantes, et circumferamur omni vento doctrinae in nequitia hominum, in astutia ad circumventionem erroris. Veritatem autem facientes in caritate, crescamus in illo per omnia, qui est caput Christus; ex quo totum corpus compactum et connexum per omnem iuncturam subministra-

² *I Tim.* VI, 16.

³ *IOAN.* I, 14.

⁴ *IOAN.* I, 9.

⁵ *II Tim.* III, 7.

tionis, secundum operationem in mensuram uniuscuiusque membri augmentum corporis facit in aedificationem sui in caritate ».⁶

Qui vero consulto etiam ac temere cognitam veritatem impugnant, et loquendo, scribendo agendoque mendacii armis utuntur, ut ad se alliciant sibique concilient indoctam plebem, et ut ignaros cereosque adulescentium animos effingant et ad sententiam suam conforment, ii procul dubio aliorum inscitia innocentiaque abutuntur, atque reprobandum omnino commercium exercent.

Quam ad rem facere non possumus quin eos peculiari modo ad veritatem diligenter, caute, prudenterque proponendam adhortemur, qui libris, commentariis, diariisque editis, quorum hodie tam magna copia est, tantopere conferunt ad civium, iuvenum praesertim, mentes edocendas educandasque, et ad eorum efficiendas opiniones moderandosque mores. Gravissimo iidem officio tenentur non mendacia, non minus recta, non turpia propagandi, sed vera solummodo, sed ea potissimum, quae non ad vitia, sed ad probe facta ad virtutemque conducant.

Summo enim cum moerore cernimus, quod iam Decessor Noster imm. mem. Leo XIII conquerebatur, « serpere audacter mendacium ... per laboriosa volumina et exiles libros, per diariorum volitantes paginas et apparatus theatrorum illecebras »;⁷ cernimus « volumina atque ephemeridas ludificandae virtuti, honestandae turpitudini composita ».⁸

Atque in praesens huc accedunt, ut optime nostis, Venerabiles Fratres ac dilecti filii, radiophonicae auditiones et cinematographica itemque televisifica spectacula — haec postrema spectacula domi facile habentur — ex quibus omnibus, si ad honesta, ad proba, et ad christianam etiam virtutem invitamenta et adhortationes proficisci possunt, attamen non raro

⁶ *Eph.* IV, 13-16.

⁷ *Epist. Saepenumero considerantes; A. L.*, vol. III, 1883, p. 262.

⁸ *Epist. Exeunte iam anno; A. L.*, vol. VIII, 1888, p. 396.

ad pravos quoque mores, pro dolor, ad dehonestamenta vitae, ad errorum fallacias et ad lubrica vitia illecebrae, iuvenilibus praesertim animis, oriri queunt. Quamobrem detrimentosis hisce armis veritatis probitatisque arma opponenda sunt, eo nempe consilio ut huius tanti mali, quod serpit cotidie latius, vis sedulo diligenterque prohibeatur. Pravis igitur fallacibusque scriptis recta sinceraque scripta obsistere necesse est; radio-phonice autem auditionibus, cinematographicis ac televisificis spectaculis, quae ad errores vel ad blandimenta vitiorum alligant, ea obiciantur oportet, quae veritatem tueantur, morumque integritatem incolumen servare contendunt; ita quidem ut novae hae artes, quae plurimum possunt ad perniciem, eadem ad hominum salutem et beneficium, una cum honesta delectatione, transferantur, atque inde remedia suppetant, unde mala venena saepe suppeditantur.

Non desunt praeterea qui, etsi veritatem consulto data opera non impugnant, negligentia tamen atque incuria summa erga eam laborent, quasi mentem nobis ad pervestiganda et assequenda vera Deus non dederit. Qui pravus agendi habitus ad hanc usque prono quodam itinere perabsurdam adducit sententiam: cunctarum nempe religionum aequam habendam esse rationem sublato scilicet veri falsique discrimine. « Quae quidem ratio — ut eiusdem Decessoris Nostri verbis utamur — comparata ad interitum est religionum omnium, nominatim ad catholicae, quae cum una ex omnibus vera sit, exaequari cum ceteris sine iniuria summa non potest ».⁹ Ac praeterea, reputare nihil inter contraria et adversa interesse, id profecto hunc exitialem habet exitum, nolle ullam religionem probare iudicio, nolle usu. Quomodo enim Deus, qui veritas est, potest eorum incuriam, negligentiam, socordiam probare vel tolerare, qui, cum de quaestionibus agitur, ex quibus omnium nostrum aeterna pendet salus, nihil pensi habeant, nihil de ne-

⁹ Litt. Enc. *Humanum genus*; A. L., vol. IV, 1884, p. 53.

cessariis veritatibus inquirendis et adipiscendis, nihil denique de tribuendo legitimo cultu soli Deo debito?

Si tantus labor, si diligentia tanta in humanis disciplinis addiscendis provehendisque hodie ponitur, ita ut saeculum hoc nostrum de mirabili eiusmodi, in noscendarum rerum rationumque campo, progressionem facta, iure meritoque glorietur, cur non eandem, immo maiorem impigritatem, sollertiam navitatemque ponamus in doctrinis illis certo tutoque modo assequendis, quae non ad terrenam et mortalem hanc vitam, sed ad caelestem pertinent defuturam numquam? Tunc solummodo, cum ad veritatem pervenerimus, quae ex Evangelio oritur, et quae in actionem vitae deducatur oportet, tunc solummodo, dicimus, pace et gaudio animus tranquillabitur noster; quod quidem gaudium laetitiam illam in immensum exsuperat, quae ex pervestigatis rebus humanis atque ex mirandis illis inventis, quibus hodie utimur, et quae cotidiana conclamatione ad caelum efferuntur, oriri potest.

II

Ex hac adepta veritate — quae sit plena, integra, sincera — in mentes, animos actionesque nostras unitas scatere atque emanare debet. Omnes enim discordiae, disconventiones, dissensionesque ex hoc, veluti ex prima scatebra, proficiscuntur: id est ex veritate vel non cognita, vel, quod deterius est, quamvis explorata ac perspecta, repulsa tamen sive ob commoda utilitatesque, quae saepe ex falsis opinionationibus eventura esse sperantur, sive ob pravam caecitatem illam, qua hominum vitia et iniuste facta facile indulgenterque nimis excusationem quaerunt.

Necesse igitur est ut omnes, cum privati cives, tum ii, quorum e manibus populorum sortes pendent, veritatem sincere adament, si velint eam assequi concordiam et pacem ex qui-

bus prosperitas veri nominis privatim publice oriri potest.

Ad quam quidem concordiam et pacem eos nominatim adhortamur, qui publicae rei gubernacula moderantur. Nos, qui supra omnes populorum contentiones positi sumus, quique populos omnes pari caritate amplectimur, et qui nullis ducimur terrenis utilitatibus, nullis politici dominatus rationibus, nullis praesentis huius vitae cupiditatibus, videmur posse, hac de gravissima causa loquentes, ab omnibus cuiusvis gentis aequo animo iudicari, aequo animo exaudiri.

Creavit Deus homines non inimicos, sed fratres; terram dedit eis opera laboreque excolendam, ut ex ea singuli universi fructus caperent et ea omnia, quae ad victum et vitae usum essent necessaria. Varias autem nationes nihil aliud sunt, nisi hominum, hoc est fratrum, communitates, quae non modo ad proprium cuiusque finem, sed ad communem etiam totius humanae consortionis prosperitatem, fraterno coniunctae foedere, contendere debent.

Ac praeterea mortalis huius vitae iter non aliquid tantum est in semet ipso considerandum atque oblectationis causa suscipiendum, non ad interitum humanae carnis solummodo ducit, sed ad vitam etiam immortalem, sed ad patriam etiam perpetuo mansuram.

Si haec doctrina, si haec spes solacii plena ex hominum animis evellitur, tota causa vivendi labitur; cupidines, dissensiones ac discidia necessario erumpunt e penetralibus nostris, nullo valido freno compescenda; non oliva pacis mentibus splendet, sed discordiarum faces flammescunt; sors nostra bestiarum sorti, quae sunt rationis expertes, quasi exaequatur; quin immo deterior est, quandoquidem, cum nos simus ratiocinandi vi praediti, ea abutentes possumus ad peiora eniti ac prolabi, quod saepius, pro dolor, evenit; atque, ut iam Cain, fraterno effuso sanguine gravique patrato crimine foedare terram.

Ante omnia igitur necessarium est ad recta eiusmodi principia revocare mentes, revocare animos, si volumus, quod oportet.

tet, ut actiones quoque nostrae ad iustitiae viam reducantur.

Cur enim, si fratres nominamur et sumus, si communis sortis in hac vita et in futura participes efficimur, cur, dicimus, possumus ceterorum adversarios, inimicos et hostes agere? Cur aliis invidere, cur agitare odia, ac mortifera in fratres comparare arma? O iam satis dimicatum est inter homines; iam ingentes nimis iuvenum multitudines, in aetatis flore, suum effuderunt cruorem. Nimia iam sepulcreta bello caducorum occupant terram, ac severa voce admonent omnes ut ad concordiam, ad unitatem ad iustamque pacem tandem aliquando reducantur.

Animos igitur intendant omnes non ad ea, quibus homines invicem dividuntur ac dissociantur, sed ad ea potius quibus mutua et aequa sua cuiusque suarumque rerum rationumque aestimatione coniungi possunt.

Si paci, ut oportet, non bello studetur, si ad fraternam populorum concordiam sincero animo ab omnibus spectatur, tum solummodo contingere poterit, ut publicae res rationesque recte agnoscantur atque adeo feliciter componantur; itemque fieri poterit ut, communibus initis consiliis, ea quaerantur ac statuuntur, quae universam hominum familiam ad optatissimam illam unitatem adducant, qua fruentes singulae nationes cernant propria libertatis iura, non ceteris obnoxia, sed omnino in tuto posita. Qui ceteros opprimunt, qui eos debita libertate expoliant, ii procul dubio ad hanc unitatem non possunt conferre operam. Quam ad rem optime quadrat eiusdem sapientissimi Decessoris Nostri imm. rec. Leonis XIII sententia: « Ad ambitionem, ad appetentiam alieni, ad aemulationem cohibendam, quae sunt maximae bellorum faces, christiana virtute, imprimisque iustitia, nihil est aptius ».¹⁰

Ceteroquin, si hanc fraternam unitatem, quae iustitiae praeceptis innitatur et caritate alatur oportet, populi non assequuntur, res in gravissimo discrimine permanent; ex quo evenit, ut

¹⁰ Epist. *Praeclara gratulationis*; A. L., vol. XIV, 1894, p. 210.

cordati omnes conquerantur ac lamententur, quod in incerto esse videatur utrum ad pacem solidam, veracem sinceramque constabiliendam, an potius ad novam taeterrimamque conflagrationem bellicam caecitate summa iidem prolabantur. Caecitate summa dicimus; nam si — quod Deus omnino avertat — novum erumpet bellum, ob armorum illa portenta, quae nostra invexit aetas, populos omnes, sive eos qui victi, sive eos etiam, qui victuri evadent, nihil aliud exspectabit atque excipiet, nisi immane excidium immanisque ruina.

Rogamus igitur omnes, eos potissimum, qui publicae rei moderantur, ut haec prudenti intentoque animo coram vindice Deo considerent; atque adeo volentes libentesque vias omnes ingrediantur, quae ad necessariam unitatem conducant. Quae quidem concors unitas, qua una, ut diximus, communis etiam populorum prosperitas procul dubio augebitur, tum solummodo reintegrari poterit, cum nempe pacatis animis ac iuribus omnium in tuto positis, debita ubique Ecclesiae, nationibus, singulisque civibus refulserit libertas.

Quae autem inter gentes populosque concors expetitur unitas, eandem inter civium etiam classes magis magisque provehere necesse est; quod nisi evenerit, mutua odia simultatesque, ut iam cernimus, haberi queunt; ex quibus tumultuosae turbae, infaustae rerum conversiones, atque interdum etiam excidia orientur, una cum extenuatis cotidie magis et in discrimen adductis publicis privatisque copiis. Ad rem idem Deceptor Noster iure meritoque animadvertibat: « (Deus) in communitate generis humani esse iussit classium disparitatem et quandam inter ipsas ex amica conspiratione aequabilitatem ».¹¹ Etenim omnino patet « quo modo in corpore diversa inter se membra conveniunt, unde illud existit temperamentum habitudinis, quam symmetriam recte dixeris, eodem modo na-

¹¹ Epist. *Permoti Nos*; A. L., vol. XV, 1895, p. 259.

turam in civitate praecepisse ut ... classes congruant inter se concorditer, sibiue convenienter ad aequilibratam respondeant. Omnino altera alterius indiget: non res sine opera, nec sine re potest opera consistere. Concordia gignit pulchritudinem rerum atque ordinem ». ¹² Qui igitur hanc civilium classium disparitatem negare audent, ipsius naturae legibus repugnant; qui vero huic amicae necessariaeque inter civium ordines conspirationi et operae adversantur, ii procul dubio humanam societatem perturbare ac discindere conantur, summo cum privatae ac publicae utilitatis discrimine ac detrimento. Ceterum, ut alius Decessor Noster imm. mem. Pius XII sapienter asseveravit: « Apud populum hoc nomine dignum civium ordinum inaequalitates, quae non ex hominum arbitrio, sed ex ipsa natura rerum oriantur — inaequalitates dicimus quae ad mentis animique culturam, ad rem oeconomicam, ad varias civium condiciones pertinent, salvis semper iustitiae mutuaeque caritatis rationibus — communis fraternitatis vinculis minime obstant ». ¹³ Possunt quidem singulae classes ac varii civium ordines iura sibi propria tueri, si modo id non vi, sed legitime fiat, neque in ceterorum iura, quae pariter indemnitas sint oportet, per iniuriam invadant. Fratres sunt omnes; omnia igitur amico foedere et mutua fraternaue caritate componenda sunt.

Quam ad rem fatendum est, idque meliorum rerum spem inicit, recentioribus hisce temporibus alicubi inter civium classes necessitudines rationesque minus acres minusque difficiles intercedere; ut idem proximus Decessor Noster, catholicos Germaniae cives alloquens, hisce affirmabat verbis: « Taeterima postremi belli calamitas, quae vos tam aerumnose perculit, id saltem commodi attulit, ut in pluribus populi vestri ordinibus, praeiudicatis opinionibus nimioque propriae utili-

¹² Litt. Enc. *Rerum novarum*; A. L., vol. XI, 1891, p. 109.

¹³ « Radiomessaggio Natalizio 1944 ». *Discorsi e radiomessaggi di S. S. Pio XII*, vol. VI, pag. 239. A. A. S., vol. XXXVII (1945), p. 14.

tatis amore posthabitis, classium studia sibi invicem repugnantia aliquanto paciora devenirent, aptius invicem coalescentibus hominibus. Communis enim adversa fortuna omnibus est salutaris, etsi amarae, disciplinae magistra ».¹⁴

Reapse imminutum est intervallum illud, quod inter civium classes intercedit, quae quidem cum iam non ad eos tantum spectent, qui vel rem vel dant operam, multiplices devenere, faciliusque civibus omnibus patent; iisque, qui operositate dexteritateque pollent, facultas datur ad evectiores quoque ascendendi civilis societatis gradus. Quod autem nominatim ad eos spectat, qui cotidiano labore vivunt, non sine solacio cernere est ea omnia incepta recens inita, quae humaniores reddunt condiciones quibus opifices in officinis in ceterisque laboris campis utuntur, id efficere, ut iidem opifices non tantum ad rem oeconomicam quod attinet aestimentur, sed ad elatius etiam digniusque humanae vitae genus.

Attamen longum adhuc restat faciendum iter. Siquidem nimiae adhuc supersunt rerum disparitates, nimiae inter varios coetus simultatis causae, ob mancā interdum vel non omnino iustam iuris proprietatis opinionem eorum, qui propriis utilitatibus commodisque plus aequo inhiant. Huc accedit formidolosa illa ab operibus vacatio, quae multos misere afficit vexatque nimis, et quae maiores saltem hodie difficultates parere potest ea etiam de causa, quod saepe opificum opera perfectioribus omne genus machinamentis demandatur. Eiusmodi ab operibus vacationem iam Decessor Noster f. r. Pius XI hisce verbis conquerebatur: « Etenim videre est ad inertiam coactum atque adeo ad extremam usque indigentiam, una cum subole cuiusque sua, paene infinitum honestorum artificum numerum qui nihil magis discipiunt quam ut honore sibi panem comparare queant, quem cotidie a Caelesti Pa-

¹⁴ « Radiomessaggio al 73° Congresso dei cattolici Tedeschi »: *ibid.*, vol. XI, p. 189. A. A. S., vol. XLI (1949), p. 460.

tre, ex divino mandato, comprecantur. Tangunt equidem animum Nostrum eorum gemitus; Nosque, eadem miseratione commotos, illum iubent iterare questum ex amantissimo Divini Magistri Corde coram hominum concursu fame languentium prolatum: *Misereor super turbam* ¹⁵ ».¹⁶

Iamvero, si exoptatam volumus et quaerimus — quod reapse et velle et quaerere debemus omnes — mutuam inter civium classes coniunctionem, publica ac privata collata opera collatisque animosis inceptis, efficiendum pro viribus est, ut omnes infimae quoque plebis homines possint labore suo suaeque frontis sudore necessaria vitae sibi comparare, ac tuto honestoque modo in posterum quoque sibi suisque consulere. Ac praeterea nostrorum temporum condiciones multa in communem vitae usum invexere commoda, a quibus fruendis tenuioris etiam fortunae cives prohibere non licet.

Eos praeterea, qui in variis humani laboris campis rem sumunt vel dirigunt, et in quos opificum sors atque interdum vita ipsa recidit, enixe adhortamur ut non tantum perpendant quid lucri iidem opifices operando pariant, non tantum eorum iura in tuto ponant, ad mercedem quod spectat, sed eos etiam ut homines, immo ut fratres reapse considerent; atque id quoque efficiant ut opifices congruo convenientique modo magis magisque queant peracti laboris participare fructus, seseque sentiant totius gerendae causae quasi partes. Quod idcirco monemus, ut iura officiaque dominorum cum iuribus officiisque opificum magis magisque convenient recteque componantur, utque variae hac de re consociationes « non quasi arma videantur ad iniurias vel inferendas vel propulsandas, quae obnixas aliorum voluntates contrariamque vim excitant, non quasi flumen quod proruptis impedimentis exundet, sed potius veluti pons, qui contrarias ripas coniungat ».¹⁷ Potissi-

¹⁵ MARC. VIII, 2.

¹⁶ A. A. S., vol. XXIII, 1931, pp. 393-394.

¹⁷ «Per un solido ordine sociale»: *Discorsi e radiomessaggi di S. S. Pio XII*, vol. VII, p. 350.

num tamen curandum est ut progressionem in re oeconomica, de qua diximus, non minor — ut christianos, immo etiam ut homines prorsus addecet — progressio in re quoque morali respondeat. Quid enim opificibus proderit auctiorem adipisci rerum copiam, cultiorisque vitae beneficiis perfrui, si potiora bona, quae ad immortalem animum pertinent, amiserint, vel neglexerint? Id autem auspiciato eveniet, si Catholicae Ecclesiae de re sociali doctrina, ut oportet, ad rem deducta fuerit; itemque si omnes « studeant et tueri in se, et excitare in aliis, summis iuxta atque infimis, omnium dominam ac reginam virtutum, caritatem. Optata quippe salus expectanda est praecipue ex magna effusione caritatis: christianae caritatis intelligimus, quae totius Evangelii compendiaria lex est, quaeque semetipsam pro aliorum commodis semper devovere parata, contra saeculi insolentiam atque immoderatum amorem sui certissima est homini antidotus: cuius virtutis partes ac lineamenta divina Paulus Apostolus iis verbis expressit: *Caritas patiens est, benigna est: non quaerit quae sua sunt: omnia suffert: omnia sustinet* ¹⁸ ».¹⁹

Ac denique ad quam populos, eorum moderatores, omnesque civium ordines concordem advocavimus unitatem, ad eandem adipiscendam confirmandamque familias quoque omnes enixe paternoque animo adhortamur. Pax enim, unitas et concordia si in domestico non habentur convictu, quomodo in civili societate haberi possunt? Haec congruens et quasi concinens unitas, quae inter domesticos parietes consistere nullo non tempore debet, ex indissolubili ipso christiani connubii vinculo eiusque sanctitate oritur; magnamque partem totius civilis societatis ordinem, profectum, fortunam alit. Paterfamilias, Dei inter suos veluti personam gerat, et non modo auctoritate,

¹⁸ I Cor. XIII, 4-7.

¹⁹ Epist. *Inter graves*; A. L., vol. XI, p. 143-144.

sed rectae etiam suae vitae exemplo ceteris praeleceat ac praesit. Mater vero familias sua animi lenitate suaque virtute in domestico convictu fortiter suaviterque suae proli imperet; erga coniugem indulgenter amanterque se habeat; unaque cum eo subolem, pretiosissimum a Deo collatum donum, diligenter instituat atque educet ad probe religioseque vivendum. Qui autem ab eis gignuntur filii, semper parentibus, ut addecet, obtemperant, eos adament, eisque non tantum solacio, sed etiam, si opus erit, auxilio sunt. Spiret intra domesticos parietes ea, quae in Nazarethana familia flagrabat, caritas; christianae omnes virtutes efflorescant, unitas vigeat, probae vitae specimina refulgeant. O numquam eveniat — a Deo enixe precamur — ut haec tam bona, tam suavis, tam necessaria scindatur concordia; si enim christianae familiae sancta instituta labant, si praecepta a Divino Redemptore hac de re impertita reiciuntur vel pessumdantur, tum profecto ipsa publicae rei fundamenta vacillant et civilis ipsa societas corrumpitur, gravique in discrimine versatur, non sine civium omnium iactura ac detrimento.

III

Iam de ea unitate loquamur, quae peculiarissimo modo Nobis in votis est, et cum qua pastorale ipsum munus, Nobis a Deo concreditum, coniungitur quam maxime: hoc est de unitate Ecclesiae.

Norunt profecto omnes Divinum Redemptorem talem condidisse societatem, quae una esset ad obitum usque saeculorum, secundum illud: « Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem saeculi »; ²⁰ et hac de causa ad caelestem Patrem incensissimas adhibuisse preces. Haec autem Iesu Christi precatio, quae accepta profecto fuit, et exaudita pro sua reverentia: ²¹ « Ut omnes unum sint, sicut tu, Pa-

²⁰ MATTH. XXVIII, 20.

²¹ Cfr. Hebr. V, 7.

ter, in me, et ego in te, ut et ipsi in nobis unum sint », ²² spem Nobis dulcissimam inicit atque confirmat fore ut tandem aliquando oves omnes, quae non sunt ex hoc ovili, ad illud redire exoptent; quapropter, secundum eiusdem Divini Redemptoris sententiam: « fiet unum ovile et unus pastor ». ²³

Quae quidem suavissima spes iam Nos duxit vehementerque excitavit ad propositum illud publice enuntiandum, Oecumenicum videlicet cogendi Concilium, ad quod sacrorum Antistites, de gravibus religionis rebus tractaturi, ex universo terrarum orbe convenient, ea praesertim de causa ut ad Catholicae Fidei incrementum et ad rectam christiani populi morum renovationem deveniatur, utque ecclesiastica disciplina ad nostrorum temporum necessitates rationesque aptius accommodetur. Id profecto mirabile praebebit veritatis, unitatis caritatisque spectaculum; spectaculum dicimus, quod ii etiam cernentes, qui ab Apostolica hac Sede seiuncti sunt, suave, ut confidimus, invitamentum accipient ad illam unitatem quaerendam assequendamque, quam Iesus Christus a Caelesti Patre flagrantibus rogavit precibus.

Iamvero novimus, quod quidem Nobis solacio est, postremis hisce temporibus, apud non paucas communitates quae a Beati Petri Cathedra seiunctae sunt, quandam commotam esse animorum inclinationem erga fidem et instituta catholica, atque non parvam existimationem erga Apostolicam hanc Sedem exortam esse atque in dies increbuisse, praeiudicatas opiniones delente studio veritatis. Ac novimus etiam eos fere omnes, qui, etsi a Nobis et inter se disiuncti, christiano nomine decorantur, ad nectenda inter se vincula congressiones non semel habuisse, atque idcirco constituisse Consilia; quod quidem demonstrat eos vehementi permoveri desiderio ad quandam saltem deveniendi unitatem.

²² IOAN. XVII, 21.

²³ IOAN. X, 16.

Procul dubio Divinus Redemptor Ecclesiam suam constituit solidissima unitate suffultam ac praeditam; quodsi ceteroquin — ut per absurdum loquamur — non fecisset, rem profecto caducam et sibimet ipsi saltem in posterum repugnantem egisset, eodem quippe modo, quo philosophiae fere omnes, quae variarum hominum opinionum arbitrio permittuntur, aliae ex aliis decursu temporum enascuntur, transformantur, evanescent. Id autem divino Iesu Christi magisterio, qui « via et veritas et vita »²⁴ est, adversari omnino, nemo est qui non videat.

Hanc autem unitatem, Venerabiles Fratres ac dilecti filii, quae, ut diximus, non aliquid evanidum, incertum et labans, sed aliquid solidum, firmum et tutum esse debet,²⁵ si ceteris christianorum communitatibus deest, Catholicae tamen non deesse Ecclesiae, facile profecto omnes cernere possunt, qui eam diligenter inspiciant. Ea enim talis est, quae tribus hisce notis distinguatur atque exornetur: unitate nempe doctrinae, regiminis et cultus; talis, quae adspectabili modo omnium obiciatur oculis, ut eam omnes agnoscere et sequi possint; talem dicimus, ut ex ipsius Divini Conditoris voluntate, in ea oves omnes in unum reapse congregentur ovile, sub unius ductu pastoris, ut ad unam paternam domum Petri fundamento innixam, filii advocentur universi, utque uni Dei regno populos omnes coagmentari fraterno foedere ab ea contendatur, cuius quidem cives concordi mente concordique animo inter se coniungantur in terris, ut aeterna aliquando beatitudine fruantur in caelis.

Etenim Catholica Ecclesia ea omnia firmiter fideliterque credenda esse decernit, quae divinitus revelata sunt; quae nempe in Sacris Litteris continentur, aut ore tenus vel scriptis sunt tradita, atque inde ab apostolica aetate, per saeculorum

²⁴ IOAN. XIV, 6.

²⁵ Cfr. Litt. Enc. Pii XI: *Mortalium animos*, de vera religionis unitate fovenda; A. A. S., vol. XX, 1928, p. 5 sq.

decursum a Summis Pontificibus et a legitimis Conciliis Oecumenicis sancita ac definita sunt. Quotiescumque aliquis ab hac via aberravit, eum etiam atque etiam materna auctoritate sua ad rectum iter revocare numquam destitit. Ipsa siquidem probe novit ac retinet unam tantum esse veritatem, atque adeo contrarias « veritates » haberi non posse; ipsa gentium Apostoli sententiam ut suam asseverat ac testatur: « Non enim possumus aliquid adversus veritatem, sed pro veritate ». ²⁶

Sunt tamen non pauca, quae Catholica etiam Ecclesia theologis disputanda permittit, quatenus haec non omnino certa sint, et quatenus etiam, ut celeberrimus Angliae scriptor Ioannes Henricus Newman Cardinalis animadvertit, eiusmodi controversiae unitatem non discindant Ecclesiae, sed potius ad altiore melioremque dogmatum intellegentiam, ex ipso variarum sententiarum attritu novum praebendo lumen, non parum conferant, ad eamque assequendam viam sternant ac muniant. ²⁷ Verumtamen commune illud effatum, quod, aliis verbis interdum expressum, variis tribuitur auctoribus, semper retinendum probandumque est: In necessariis unitas, in dubiis libertas, in omnibus caritas.

Ac praeterea unitatem regiminis in Catholica esse Ecclesia nemo est qui non videat. Etenim, ut christifideles sacerdotibus, sacerdotes autem Episcopis subduntur, quos « Spiritus Sanctus posuit ... regere Ecclesiam Dei »; ²⁸ ita singuli universi sacerorum Antistites Romano subiciuntur Pontifici, utpote qui Petri successor sit habendus, quem Christus Dominus petram et Ecclesiae suae fundamentum posuit, ²⁹ et cui peculiariter uni facultatem dedit quidquid ligandi et solvendi in terris, ³⁰ confirmandi fratres suos, ³¹ totumque ovile pascendi. ³²

²⁶ II Cor. XIII, 8.

²⁷ Cfr. J. H. NEWMAN, *Difficulties of Anglicans*, vol. I, lect. X, p. 261 sq.

²⁸ Act. XX, 28.

²⁹ Cfr. MATTH. XVI, 18.

³⁰ Cfr. Id. XVI, 19.

³¹ Cfr. LUC. XXII, 32.

³² Cfr. IOAN. XXI, 15-17.

Ad unitatem autem cultus quod attinet, quis ignorat Catholicam Ecclesiam, inde a primaeva aetate septem semper per saeculorum decursum, nec plura nec pauciora, habuisse sacramenta, quasi sacra hereditate a Iesu Christo accepta, quae in omni catholico orbe ad supernam alendam fovendamque christifidelium vitam impertire non destitit? Itemque quis ignorat unum tantum apud eam celebrari sacrificium, Eucharisticum nempe, quo Christus ipse, salus nostra ac Redemptor noster, incruento modo sed revera, ut quondam e cruce pendens in Calvariae loco, pro nobis omnibus cotidie immolatur, atque in nos immensos suae gratiae thesauros misericorditer effundit? Quamobrem iure meritoque S. Cyprianus haec animadvertit: « Aliud altare constitui aut sacerdotium novum fieri praeter unum altare et unum sacerdotium non potest ». ³³ Id tamen, ut omnes norunt, non prohibet quominus varii in Catholica Ecclesia habeantur ac probentur ritus, quibus eadem pulchrior splendeat, et quasi filia Summi Regis videatur circumamicta varietatibus. ³⁴

Ut hanc veram concordemque unitatem omnes adipiscantur, catholicus sacerdos, dum Eucharisticum celebrat Sacrificium, immaculatam hostiam offert clementissimo Deo imprimis supplicando « pro Ecclesia tua sancta Catholica: quam pacificare, custodire, adunare et regere digneris toto orbe terrarum: una cum famulo tuo Papa nostro, et omnibus orthodoxis, atque catholicae et apostolicae fidei cultoribus ». ³⁵

Hoc igitur mirandum unitatis spectaculum, quo Catholica Ecclesia una praestat atque refulget, vota precesque, quibus eandem unitatem omnibus a Deo implorat, vestrum animum permoveat ac salutariter excitet, vestrum dicimus, qui ab hac Apostolica Sede seiuncti estis.

³³ *Epist. XLIII*, 5; *Corp. Vind.* III, 2, 594; cfr. *Epist. XL*, apud Migne, *PL*, IV, 345.

³⁴ Cfr. *Ps. XLIV*, 15.

³⁵ *Canon Missae*.

Sinite fratres et filios dulci vos desiderio appellemus; sinite alamus spem, quam de reditu vestro paterno amantique animo fovemus. Placet vos alloqui eodem pastoralis studio, quo Theophilus Episcopus Alexandrinus, cum infaustum schisma inconsutilem dilaceraret Ecclesiae vestem, suos fratres ac filios hisce verbis compellabat: « Imitemur dilectissimi et caelestis vocationis participes, pro sua cuiusque facultate, ducem nostrae salutis et consummatorem Iesum. Amplectamur eam, quae in altum evehit animi demissionem et caritatem, quae nos Deo coniungit, et erga divina mysteria sinceram fidem. Divisionem fugite, vitate discordiam ... mutua vos caritate fove: Christum audite dicentem: In hoc cognoscent omnes quia discipuli mei estis, si dilectionem habueritis ad invicem ».³⁶

Animadvertite, precamur, cum vos ad unitatem Ecclesiae amantissime advocamus, non vos in alienam, sed in propriam, sed in communem paternamque domum invitari. Sinatis igitur vos adhortemur cupientes omnes « in visceribus Iesu Christi », ³⁷ ut memores sitis patrum vestrorum, « qui vobis locuti sunt verbum Dei; quorum intuentes exitum conversationis, imitami fidem ».³⁸ Praeclara Sanctorum Caelitum cohors, quos iam gentes cuiusque vestrae transmiserunt in caelum, atque ii praesertim, qui suis editis scriptis recte luculenterque Iesu Christi tradiderunt atque explanarunt doctrinam, suae vitae exemplo animos vestros ad unitatem cum hac Apostolica Sede invitare videntur, cum qua christiana etiam communitas vestra per tot saeculorum decursum salubriter coniuncta fuit.

Eos igitur omnes, qui a Nobis seiuncti sunt, tamquam fratres verbis alloquimur S. Augustini dicentis: « Velint, nolint, fratres nostri sunt. Tunc esse desinent fratres nostri, si desierint dicere: Pater noster ».³⁹ « Amemus Dominum Deum no-

³⁶ Cfr. *Hom. in mysticam caenam*; PG, LXXVII, 1027.

³⁷ *Philip. I*, 8.

³⁸ *Hebr. XIII*, 7.

³⁹ S. AUG., *In Ps. 32, Enarr. II*, 29; Migne, PL, XXXVI, 299.

strum, amemus Ecclesiam eius: illum sicut patrem, istam sicut matrem; illum sicut dominum, hanc sicut ancillam eius; quia filii ancillae ipsius sumus. Sed matrimonium hoc magna caritate compaginatur; nemo offendit unum et promeretur alterum ... Quid tibi prodest non offensus Pater, qui offensam vindicat matrem? ... Tenete ergo, carissimi, tenete omnes unanimiter Deum patrem, et matrem Ecclesiam ». ⁴⁰

Nos vero pro Ecclesiae unitate tutanda atque pro Christi ovili atque regno amplificando supplices preces hac de causa ad benignissimum Deum, caelestium luminum bonorumque omnium largitorem, admovemus, atque ut ab omnibus, quotquot habemus in Christo Fratres et filios carissimos, instanter admoveantur hortamur. Futuri enim Concilii Oecumenici exitus magis profecto, quam ex humana opera diligentique industria, ex flagrantissima communique precum quasi sacra facta contentione pendet; ad quas quidem adhibendas ad Deum preces eos quoque amantissimo invitamus animo, qui, etsi ex hoc ovili non sunt, Deum tamen reverentur et colunt, eiusque praeceptis obtemperare voluntate bona contendunt.

Augeat et expleat hanc spem, haec vota Nostra, divina obsecratio Christi: « Pater sancte, serva eos in nomine tuo, quos dedisti mihi, ut sint unum sicut et nos ... Sanctifica eos in veritate: sermo tuus veritas est ... Non pro eis autem rogo tantum, sed et pro eis qui credituri sunt per verbum eorum in me; ... ut sint consummati in unum ... ». ⁴¹

Haec Nos, una cum catholico orbe Nobiscum coniuncto, supplici iteramus prece; idque facimus non modo incensa erga omnes gentes caritate acti, sed etiam evangelica animi demissione permoti. Novimus enim humilitatem personae Nostrae, quam Deus, non meritis Nostris, sed arcano consilio suo, ad Summi Pontificatus apicem evehere dignatus est. Quamobrem

⁴⁰ Id., *In Ps. 82, Enarr.* II, 14; MIGNE, *PL*, XXXVII, 1140.

⁴¹ IOAN. XVII, 11, 17, 20, 21, 23.

ad omnes Fratres ac filios Nostros, qui ab hac Beati Petri Cathedra disiuncti sunt, haec repetimus verba: « Ego sum ... Ioseph, frater vester ».⁴² Venite; « capite nos »; ⁴³ nihil aliud cupimus, nihil aliud volumus, nihil aliud a Deo precamur, nisi salutem vestram, vestramque aeternam felicitatem. Venite; ex hac optatissima concordique unitate, quam fraterna alere ac fovere caritas debet, pax magna orietur: pax illa, « quae exsuperat omnem sensum », ⁴⁴ cum e caelestibus sedibus oriatur; pax illa, quam Christus per concinentes angelos, super cunabula sua volitantes, nuntiavit hominibus bonae voluntatis,⁴⁵ et quam, post institutum Eucharisticum Sacramentum et Sacrificium, hisce verbis impertiit: « Pacem relinquo vobis, pacem meam do vobis; non quomodo mundus dat, ego do vobis ».⁴⁶ Pax et gaudium; gaudium etiam, nam ii qui mystico Iesu Christi corpori, quod Catholica est Ecclesia, reapse et efficaciter coagmentati sunt, vitam illam participant, quae ex divino Capite in singula membra permanat, et ob quam ii, qui omnibus Redemptoris Nostri praeceptis ac mandatis fideliter obtemperant, etiam hac in mortali vita laetitia illa perfrui queunt, quae auspex sit ac praenuntia caelestis sempiternaeque felicitatis.

Haec tamen pax, haec felicitas, dum terreni huius exsilii iter laborantes facimus, adhuc imperfecta est; est enim pax non omnino quieta, non omnino serena; pax est operosa, non otiosa, non iners; ac praesertim pax militans est adversus omnes errores, etsi fucata ac fallaci veri specie tectos, adversus vitiorum illecebras et blandimenta, adversus denique animi hostes cuiusvis generis, qui innocentiam, vel catholicam fidem nostram extenuare, maculare, pessumdare queunt; et adversus quoque odia, simultates, discidia, quae eam diffringere ac lacerare pos-

⁴² Gen. XLV, 4.

⁴³ II Cor. VII, 2.

⁴⁴ Phil. IV, 7.

⁴⁵ Cfr. LUC. II, 14.

⁴⁶ IOAN. XIV, 27.

sunt. Hac de causa Divinus ipse Redemptor *suam* pacem nobis dedit et commendavit.

Pacem igitur, quam quaerere, et ad quam omni ope contendere debemus, ea sit oportet, ut diximus, quae nullis consentiat erroribus, vel cum eorum sectatoribus nullo modo colludat, quae ad vitia non declinet, quae denique omnes devitet discordias. Haec est pax, quam qui sequantur, propriis etiam utilitatibus et commodis, veritatis et iustitiae causa, renuntiare parati sint necesse est, secundum illud: « Quaerite ... primum regnum Dei et iustitiam eius ... ».⁴⁷

Hanc impetret a Deo, enixe precamur, unitatem concordem, ac pacem veram, operosam et militantem — tum iis, quos habemus in Christo filios, tum iis etiam omnibus, qui, etsi a Nobis seiuncti sunt, veritatem tamen, unitatem et concordiam non amare non possunt — Beata Virgo Maria, Regina pacis, cuius Immaculato Cordi Decessor Noster imm. rec. Pius XII universum consecravit hominum genus!

IV

In praesens autem cupimus ad varios Catholicae Ecclesiae ordines nominatim paternoque animo verba facere. Atque imprimis « os nostrum patet ad vos », ⁴⁸ Venerabiles in Episcopatu Fratres, cum Orientis, tum Occidentis Ecclesiae, qui ut christiani populi moderatores, una Nobiscum, pondus diei tolerantis et aestus.⁴⁹ Novimus diligentiam vestram; apostolicum novimus studium, quo Dei regnum in ditione cuiusque vestra provehere, confirmare ad omnesque propagare contenditis. Ac novimus etiam angustias vestras, novimus moerores, quibus afficimini ob miserum tot filiorum discessum errorum fallaciis deceptorum, ob rerum penuriam qua res catholica apud

⁴⁷ MATTH. VI, 33.

⁴⁸ II Cor. VI, 11.

⁴⁹ Cfr. MATTH. XX, 12.

vos maiora incrementa interdum capere non potest, ac praesertim ob sacerdotum numerum, multis in locis, necessitatibus succrescentibus imparem. Sed ei confidite, ex quo « omne datum optimum et omne donum perfectum »⁵⁰ oritur; Iesu Christo, instantibus rogato precibus, confidite, sine quo « nihil potestis facere », ⁵¹ sed cuius gratia eam Apostoli gentium sententiam repetere vobis singulis licet: « Omnia possum in eo, qui me confortat ». ⁵² « Deus autem ... impleat omne desiderium vestrum, secundum divitias suas in gloria, in Christo Iesu »; ⁵³ ita ut uberes possitis ex agro, labore sudoreque vestro exculto, metere messes, uberesque colligere fructus.

Eos etiam, qui in utroque cleri ordine militant, paterno appellamus animo; sive in curia proximi vobis, Venerabiles Fratres, adiutores sunt, sive in sacris Seminariis electae iuventuti, in sortem Domini vocatae, instituendae educandaeque tanti ponderis operam vobis navant, sive denique vel in frequentibus civitatibus, vel in pagis, vel in longinquis solitariisque vicis parochi munere funguntur, tam difficili hodie, tam arduo tantaeque gravitatis. Curent iidem — Nobis parcant si hoc in eorum memoriam revocamus, quod confidimus necesse non esse — ut Episcopo suo se obsequentes semper obtemperantesque praebeant, secundum illa S. Ignatii Antiocheni effata: « Cum Episcopo subiecti sitis ut Iesu Christo ... Necessarium itaque est, quemadmodum facitis, ut sine Episcopo nihil agatis »; ⁵⁴ « quotquot enim Dei et Iesu Christi sunt, hi sunt cum Episcopo ». ⁵⁵ Ac meminerint etiam se non publicos officiales tantum, sed sacrorum praesertim administros esse; ideoque non labores, non temporis rerumque iacturas, non sumptus, non sua

⁵⁰ IAC. I, 17.

⁵¹ IOAN. XV, 5.

⁵² Phil. IV, 13.

⁵³ Ibidem, IV, 19.

⁵⁴ FUNK, *Patres Apostolici* I, 243-245; cfr. MIGNE, PG, V, 675.

⁵⁵ Ibidem, I, 267; cfr. MIGNE, PG, V, 699.

denique incommoda tanta umquam esse existiment, quæ non possint esse maiora, cum ad mentes divina luce collustrandas, tum ad pravas superno auxilio fraternaue caritate flectendas voluntates, tum denique ad paciferum Iesu Christi regnum provehendum propagandumque. Ac magis quam operæ laborique cuiusque suo, divinæ gratiæ confidant, quam supplicibus instantibusque precibus cotidie implorent.

Religiosos etiam sodales, qui, varios evangelicæ perfectionis status amplexi, secundum peculiare Institutum sui leges se gerunt suisque obtemperant moderatoribus, paterno salutamus animo, eosque adhortamur ut in ea omnia, quæ ipsorum Conditores, peculiaribus datis normis efficienda proposuere, impigro animo totisque viribus incumbant; in id potissimum ut precandi studio ferveant, paenitentiae operibus vacent, iuventutem recte instituendam educandamque suscipiant, eosque pro facultate adiuvent, qui quoquo modo necessitatibus vel angoribus afficiantur.

Novimus profecto non paucos ex his dilectis filiis ob rerum condiciones, quibus in praesens utimur, ad pastorem etiam christifidelium curam saepissime advocari, non sine magno christiani nominis christianæque virtutis emolumento. Hos igitur etiam atque etiam adhortamur — quamvis confidamus eos admonitione non indigere Nostra — ut praeclaris illis promeritis, quibus eorum Ordines vel Religiosae Sodalitates elapsis temporibus floruerunt, id quoque adiciant, ut nempe praesentibus populi necessitatibus — collata cum cetero clero studiosa opera diligentique navitate — pro facultate sibi impertita, libentes volentesque respondeant.

Nunc autem ad eos animus pervolat Noster, qui paterna relicta domo carissimaque patria cuiusque sua, gravibusque toleratis incommodis superatisque difficultatibus, ad exterarum se contulerunt regiones; atque in praesens in longinquis illis laboris campis desudant, ut ethnicorum gentes evangelica ve-

ritate christianaque virtute excolantur, utque apud omnes « sermo Dei currat et clarificetur ». ⁵⁶ Grande sane munus illis concreditum est, ad quod exsequendum amplificandumque omnes, qui christiano censentur et gloriantur nomine, sive precibus, sive collata stipe suam pro viribus opem conferant oportet. Nullum fortasse inceptum Deo tam gratum est, quam hoc, cum quo officium, quo tenemur omnes, Dei regni propagandi coniungitur quam maxime. Hi enim Evangelii praecones vitam Deo consecrant ac devovent suam ut Iesu Christi lux illuminet omnem hominem venientem in hunc mundum, ⁵⁷ ut divina eius gratia omnes animos pervadat ac foveat, utque ad probe, exculte, christianeque vivendum salutariter cuncti excitentur. Hi non quaerunt quae sua sunt, sed quae Iesu Christi, ⁵⁸ Divinique Redemptoris vocem generoso exaudientes animo, sibi Apostoli gentium sententiam tribuere possunt: « Pro Christo ... legatione fungimur », ⁵⁹ et « in carne ... ambulantes, non secundum carnem militamus ». ⁶⁰ Regionem illam, ad quam evangelicae veritatis lucem allaturi venerunt, quasi alteram patriam habent actiosaque adamant caritate; et quamvis dulcissimam terram suam ac Dioecesim propriam vel Religiosum Institutum cuiusque suum incenso semper amore prosequantur, perspectum tamen atque certum habent universae Ecclesiae bonum praeoptandum esse, eidemque imprimis omni ope serviendum.

Cupimus igitur ut hi dilecti filii — iique omnes, qui vel ut catecheseos magistri, vel alia de causa adiutricem Missionalibus generosamque in regionibus illis praestant operam — noscant sese animo Nostro peculiarissimo modo praesentes esse; Nosque ad Deum pro eis eorumque inceptis supplices cotidie adhibere preces; atque ea omnia auctoritate quoque Nostra

⁵⁶ *II Thess.* III, 1.

⁵⁷ *Cfr. IOAN.* I, 9.

⁵⁸ *Cfr. Philip.* II, 21.

⁵⁹ *II Cor.* V, 20.

⁶⁰ *Ibidem*, X, 3.

parique caritate confirmare, quae fel. rec. Decessores Nostri ac praesertim Pius XI,⁶¹ et Pius XII,⁶² Encyclicis hac de re datis Litteris, opportunissime statuerunt.

Neque heic silentio praeterire volumus sacras virgines, quae, nuncupatis votis, se Deo devoverunt ut ei unice famularentur, ac mysticis factis nuptiis, cum Divino Sponso artissime coniungerentur. Eae etenim — sive in monasticis claustris umbratilem vitam precando paenitendoque degunt, sive externis apostolatus operibus se dedunt — non modo facilius et felicius salutis suae prospicere possunt, sed Ecclesiam etiam, cum in christianorum nationibus, tum in dissitis etiam terris, ubi nondum Evangelii lumen refulsit, summopere iuvare queunt. O quanta faciunt hae sacrae virgines! O quanta et quam praeclara operantur, quae nemo alius eadem virginali maternaque cura agere potest! Idque non in uno, sed in multis laboris campis: hoc est in recte instituenda educandaque iuventute; in catechesi apud pareociales aedes pueris puellisque impertienda; in valetudinariis, ubi aegrotos curare et ad caelestia erigere queunt; in hospitalibus senum domibus, quos patienti, hilari, misericordique caritate prosequi et ad aeternae vitae desideria miro quodam suavique modo convertere possunt; in brephotrophiis denique et in spuriae subolis hospitiiis, in quibus maternum animum gerunt maternoque eos refovent amore, qui parentibus orbat, vel ab iisdem derelicti, matrem patremque non habent, qui eos enutrient, osculentur, amplectantur. Eae procul dubio non modo optime de Catholica Ecclesia, de christiana educatione, et de operibus quae a misericordia appellantur, sed de civili etiam societate merentur; atque incorruptibilem aliquando in caelis adipiscendam sibi comparant coronam.

⁶¹ Litt. Enc. *Rerum Ecclesiae*, A. A. S., vol. XVIII, 1926, p. 65 sq.

⁶² Litt. Enc. *Evangelii praecones*; A. A. S., vol. XLIII, 1951, p. 497; et Litt. Enc. *Fidei donum*; A. A. S., vol. XLIX, 1957, p. 225 sq.

Verumtamen, ut probe nostis, Venerabiles Fratres ac dilecti filii, hodiernae hominum, ad christianam etiam causam quod attinet, necessitates tam ingentes, tam variae sunt, ut clerus, ut Religiosi Sodales, ut sacrae virgines iisdem plene medendis iam impares esse videantur. Huc accedit quod non ad omnes civium ordines possunt sacerdotes, Religiosi viri, virginesque Deo devotae aditum habere; non omnes viae iisdem perviae sunt; multi enim vel eos neglegunt, vel fugiunt, ac vel etiam, pro dolor, ii non desunt, qui eos despiciant et abhorreant.

Hac etiam de gravi causa, acerbitatis dolorisque plena, iam Decessores Nostri laicos etiam homines in pacificae militiae, hoc est in Actionis Catholicae, agmina eo sapienti consilio advocarunt, ut ecclesiasticae hierarchiae adiutricem apostolatus operam navarent; ita profecto ut id, quod eadem in praesentibus rerum adiunctis facere nequiret, hi catholici homines atque hae catholicae mulieres generoso agerent animo, collata cum sacris Pastoribus opera, iisdemque semper obtemperantes. Magno quidem Nobis solacio est ea considerare, quae per elapsum temporis decursum, in regionibus etiam ab Evangelii praeconibus adhuc excolendis, hi Episcoporum ac sacerdotum adiutores cuiusvis aetatis, cuiusvis classis vel ordinis, alacri actuosaeque voluntate exanclarunt opera ac provexerunt incepta, ut christiana veritas omnibus affulgeret, utque christianae virtutes omnes excitarent atque allicerent animos.

Attamen latissimus adhuc eis laboris campus patet; nimii adhuc sunt, qui eorum praelucenti exemplo eorumque apostolico labore indigent. Ad rem quod attinet, consilium Nobis est hac de causa, quam gravissimam summique momenti putamus, iterum in posterum, uberius ac fusius verba facere. Interea autem spem certam fovemus fore ut ii, qui vel in Actionis Catholicae agminibus militant vel in multiplicibus, quae in Ecclesia florent, piis Consociationibus, diligentia summa pergant tam necessarium opus persequi: quo ingentiores aetatis huius nostrae necessitates sunt, eo maiores eorum sint nisus,

eorum curae, industriae ac navitates. Concordes omnino sint, quia, ut probe norunt, vis unita fortior; peculiare opinionationes suas posthabeant, quotiescumque de Catholicae Ecclesiae causa agitur, qua nihil maius, nihil potius esse debet; idque non modo ad sacram doctrinam quod attinet, sed etiam ad ecclesiasticam christianamque disciplinam, quae obtemperacionem semper ab omnibus postulat. Conferto agmine, et cum catholica hierarchia semper coniuncti eidemque obsequentes, ad auctiora procedant incrementa capessenda; nullisque parcant laboribus, nulla devitent incommoda ut Ecclesiae causa triumphet.

Quod quidem ut debito modo fieri queat, curent imprimis — quod procul dubio sibi persuasum habent — ut semet ipsos christiana doctrina christianaque virtute diligentissime conforment. Tum enim solummodo id ceteris impertire poterunt, quod ipsi iam sibi divina opitulante gratia comparaverint. Id autem peculiari modo adulescentibus et iuvenibus commendamus, quorum studiosa inflammatio animi ad optima quaeque facile incitatur, sed quibus potissimum prudentia, moderatio, et obtemperatio, iis qui praesunt debita, necessaria omnino est. Dilectissimis hisce filiis, qui in spem Ecclesiae succrescunt, et quorum salutifera actuosaque opera tantopere confidimus, gratissimum cupimus amantissimumque Nostrum pandere animum.

In praesens autem lamentabiles eorum voces ad Nos ascendere videntur, qui corporis, vel animi aegritudine laborantes, acerrimis anguntur doloribus, vel qui oeconomicis rerum angustiis ita conflictantur, ut tectum non habeant homine dignum, nec sibi queant proliquo suae necessarium sudore suo comparare victum. Vehementer quidem haec voces tangunt et commovent animum Nostrum; atque imprimis aegrotis, infirmis senioque confectis solacium illud impertire cupimus, quod e caelestibus sedibus oritur. Reminiscantur iidem nos

non habere hic manentem civitatem sed futuram inquire-re; ⁶³ reminiscantur mortalis huius vitae doloribus, qui animum expiant, elevant, nobilitant, sempiternum nos posse in caelis adipisci gaudium; reminiscantur Divinum ipsum Redemptorem, ut nostrorum peccatorum labes detergeret ac purificaret, crucis subiisse patibulum, et contumelias, cruciatus, angoresque crudelissimos libenter hac de causa tolerasse. Ut ipse, ita nos omnes a cruce ad lucem vocamur, secundum illud: « Si quis vult post me venire, abneget semet ipsum, et tollat crucem suam quotidie, et sequatur me »; ⁶⁴ et habebit thesaurum non deficientem in caelo. ⁶⁵

Cupimus praeterea — ac fore omnino confidimus ut haec adhortatio Nostra libenter excipiatur — ut corporis animique angores non modo veluti gradus fiant, quibus in aeternam patriam hi scandere possint, sed ut etiam ad ceterorum expiationem, ad eorumque reditum in sinum Ecclesiae, qui ab ea infelicitate desciverint, et ad christiani nominis auspicatissimum triumphum summopere conferant.

Ii autem tenuioris fortunae cives, qui de misera nimis sua vivendi ratione conqueruntur, noscant imprimis haud minore Nos dolore ob suam ipsorum sortem affici. Idque non modo quod paterno exoptamus animo ut iustitia, quae christiana virtus est, in causa etiam sociali, recte moderetur, regat atque conformet mutuas civium classium necessitudines, sed idcirco etiam quod acerrime dolemus Ecclesiae inimicos iniustis aeriae plebis condicionibus facile abuti, ut eam ad suas partes, fallacibus promissis fallacibusque erroribus, adsciscant.

Animadvertant, precamur, ii filii Nostri carissimi Ecclesiam non ipsis, non ipsorum iuribus infensam esse, sed, utpote matrem amantissimam, eos tueri, ac doctrinam et normas de re etiam sociali praedicare et inculcare tales, quae si omnino, ut

⁶³ Cfr. *Hebr.* XIII, 14.

⁶⁴ *Luc.* IX, 23.

⁶⁵ Cfr. *Id.*, XII, 33.

oportet, ad effectum deducta fuerint, cuiusvis generis iniustitiae de medio tollentur, et ad meliorem devenietur aequioremque bonorum distributionem; ⁶⁶ itemque amica et adiutrix fovebitur inter varios civium ordines conspiratio et opera, ita ut omnes non modo liberi eiusdem societatis cives, sed eiusdem etiam familiae fratres vocari et esse reapse possint, Ceterum, si commoda utilitatesque, quae postremis hisce temporibus ii assecuti sunt, qui ex cotidiano labore vivunt, aequo perpendantur animo, fatendum est eadem ex actione illa praesertim oriri, quam catholici homines, sapientibus Decessorum Nostrorum praeceptis iteratisque hortamentis obsecuti, naviter in re sociali efficaciterque expleverunt. Ii igitur iam habent, qui aerariae plebis iura tueri contendunt, in christiana de re sociali doctrina certas rectasque normas, quas si modo debitaque ratione ad rem adduxerint, satis iam iisdem iuribus provisum erit. Quamobrem numquam debent ad doctrinae fautores ab Ecclesia reprobatae se convertere; qui quidem si fallacibus promissis eos alliciunt, revera tamen, ubicumque publicam rem moderantur, ea, quae suprema sunt animi bona — christianam fidem dicimus, christianam spem, christianaque praecepta — e civium animis temerario ausu evellere conantur, atque id etiam, quod hodiernae aetatis hodiernique civilis cultus homines ad caelum efferunt, iustam nempe libertatem veramque dignitatem humanae personae debitam, vel extenuant, vel omnino restringunt; atque adeo ipsa civilis christianique cultus fundamenta subvertere nituntur. Ii igitur, qui christianum nomen reapse retinere volunt, haec fallacia commenta, quae iam Decessores Nostri ac nominatim Pius fel. rec. XI et Pius XII reprobarunt, ac Nos iterum reprobamus, pro gravissimi officii sui conscientia omnino devitare debent.

Novimus non paucos filios Nostros, qui vel tenuiore, vel misera nimis fortuna utuntur, saepe idcirco conqueri, quod

⁶⁶ Cfr. Litt. Enc. *Quadragesimo anno*, A. A. S., vol. XXIII, 1931, pp. 196-198.

christiana de re sociali praecepta non omnia adhuc sint ad effectum deducta. Elaborandum igitur est, idque studiose actuoseque, — privatis non tantum civibus, sed iis praesertim suam navantibus operam, qui publicae rei praesunt — ut christiana de re sociali doctrina, quam Decessores Nostri pluries, luculenter, sapienterque proposuerunt ac decreverunt, ac Nosmet ipsi confirmamus, quam primum, etsi gradatim, ad effectum reapse ac penitus deducatur.⁶⁷

Haud minore sollicitudine propter eorum sortem afficimur, qui ob victum quaeritandi necessitatem, vel ob tristes suarum Nationum condiciones vexationesque religionis causa obortas, patriam relinquere suam coacti sunt. Iis enim quot quantaque incommoda aerumnaeque idcirco toleranda sunt, quod e paterna domo in longinquas translati terras, saepenumero in frequentissimis urbibus sonantibusque officinis vitam degere debent ab avitis moribus tam alienam atque interdum, quod deterius est, haud parum christianae virtuti noxiam atque infensam. Quibus quidem rerum adiunctis haud raro efficitur, ut non pauci in grave discrimen adducantur, atque a sanis religionisque vitae institutis a maioribus traditis pedetemptim aberrant. Huc accedit quod, cum coniuges saepe a coniugibus, parentes a filiis separentur, domestici convictus vincula necessitudinesque extenuantur, non sine familiarum compaginis detrimento.

Quamobrem sollertem actuosamque eorum sacerdotum operam paterno prosequimur animo, qui Iesu Christi amore ducti et Apostolicae Sedis normis votisque obsecuti, utpote voluntarii exsules, nullis parcunt laboribus, ut horum filiorum spirituali ac sociali bono prospiciant ac pro viribus consulant; idque efficiunt, ut iidem Ecclesiae ubique persentiant caritatem, eo praesentiorum efficaciorumque, quo magis eius cura eiusque indigent auxilio.

⁶⁷ Cfr. Allocutio Pii XII ad adscriptos societatibus christianis operariorum Italicorum, die XI mensis Martii habita, anno 1945; *A. A. S.*, vol. XXVII, 1945, pp. 71-72.

Parique modo non sine magna animi delectatione laudabiles consideramus aestimamusque nisus in hanc magni ponderis causam a variis Nationibus collatos, itemque ab iisdem recens quoque communiter suscepta consilia atque incepta, ut eiusmodi res, gravissima sane, quam primum ad optatum exitum deducatur. Haec omnia, ut fore omnino confidimus, non tantum conferent ad latiore[m] facilioremque aditum migrantibus patefaciendum, sed etiam ad parentum filiorumque feliciter redintegrandam domesticam societatem; quae recto, ut oportet, composita ordine, profecto potest eorundem migrantium bonum, ad religionem, ad probos mores et ad rem quoque oeconomicam quod attinet, efficaciter tutari, una cum hospitalium illarum regionum utilitatis incremento.

Dum ad funestos autem devitandos errores, qui religionem non modo, sed humanam etiam consortionem subvertere queunt, omnes quotquot habemus in Christo filios adhortamur, menti obversantur Nostrae tot Venerabiles in Episcopatu Fratres ac dilecti sacerdotes et christifideles, qui vel in exsilium coacti sunt, vel in custodiae locis et in carceribus detenti, idcirco quod Episcopali vel sacerdotali sibi credito muneri deesse et a catholica desciscere fide noluerunt.

Neminem Nos offendere volumus, quin immo veniam omnibus libenter dare cupimus a Deoque precari. Sed sacri officii Nostri conscientia postulat ut horum fratrum filiorumque iura pro facultate tueamur; utque legitima libertas, quae omnibus debetur ideoque etiam Ecclesiae Dei, omnibus, ut oportet, concedatur etiam atque etiam rogemus. Qui ea sequuntur, quae vera, quae iusta, quae utilia singulis hominibus et civitatibus sunt, libertatem non renuunt, libertatem non restringunt, libertatem non opprimunt; non enim hac agendi ratione indigent. Quamobrem ad civium prosperitatem quae iusta sit, non vi, non mentium animorumque oppressione umquam deveniri potest.

Atque id potissimum pro certo habendum esse putamus: neglectis nempe, vel proculcatis sacrosanctis Dei religionisque iuribus, ipsa humanae societatis fundamenta serius ocius labare ac pessumdari, secundum sapientissimam Decessoris Nostri imm. mem. Leonis XIII sententiam: « Consequens ... est, ut vis frangatur legum et omnis debilitetur auctoritas, si summa atque aeterna ratio iubentis vetantis Dei repudietur ».⁶⁸ Cui quidem sententiae illud Ciceronis effatum consonat: « Vos, Pontifices, ... diligentius ... urbem religione, quam ipsis moenibus cingitis ».⁶⁹

Haec Nos considerantes, eos singulos universos, quorum religio coarctatur et coangustatur, et qui saepe etiam « persecutionem patiuntur propter iustitiam »⁷⁰ et propter regnum Dei, summo moerore complectimur; eorum dolores, animi angustias aegritudinesque participamus; ac supplices ad caelum admovemus preces ut tandem aliquando iisdem aurora affluat meliorum temporum. Atque id ipsum optamus vehementer ut, una Nobiscum, ii etiam faciant omnes, quos habemus ubique terrarum in Christo Fratres vel filios; ita quidem ut ad misericordissimum Deum undique gentium admoveatur sacram supplicationum veluti concentus, quae uberem gratiarum imbrem infelicibus hisce mystici Iesu Christi corporis membris concilient.

Ac non modo preces a filiis Nostris carissimis petimus, sed eam etiam christianae vitae renovationem, quae magis quam supplicationes ipsae, Deum nobis fratribusque nostris propitiare possunt. Haec Apostoli gentium elata pulcherrimaque verba vobis omnibus iterare libet: « Quaecumque sunt vera, quaecumque pudica, quaecumque iusta, quaecumque sancta, quaecumque amabilia, quaecumque bonae famae, si qua virtus,

⁶⁸ Epist. *Exeunte iam anno*; A. L., vol. VIII, 1888, p. 398.

⁶⁹ *De N. D.* III, 40.

⁷⁰ Matth. V, 10.

si qua laus disciplinae, haec cogitate ». ⁷¹ « Induimini Dominum Iesum Christum ». ⁷² Hoc est: « Induite vos ergo sicut electi Dei, sancti et dilecti, viscera misericordiae, benignitatem, humilitatem, modestiam, patientiam ... Super omnia autem haec, caritatem habete, quod est vinculum perfectionis: et pax Christi exsultet in cordibus vestris, in qua et vocati estis in uno corpore ». ⁷³

Si quis igitur longe a Divino Redemptore ob admissa et peccata sua misere aberravit, ad eum redeat — enixe rogamus — qui est « via et veritas et vita »; ⁷⁴ si quis ad religionem quod attinet, tepidus, languens, remissus ac negligens est, fidem suam excitet, virtutemque divina gratia alat, refoveat, confirmet; si quis denique, donante Deo, « iustus est, iustificetur adhuc; et sanctus, sanctificetur adhuc ». ⁷⁵

Et quandoquidem hodie tam multi sunt, qui consilio nostro, qui nostro praelucenti exemplo, et qui etiam adiumentis nostris indigent, cum in infelici miseroque statu versentur, operibus illis, quae a misericordia nuncupantur, et quae Deo gratissima sunt, vos exercete omnes pro viribus ac facultate cuiusque vestra.

Si haec omnia singuli peragere contendetis, illud in Ecclesia renovato fulgore nitebit, quod in epistula ad Diognetum tam miro modo de christianis scribitur: « In carne sunt, sed non secundum carnem vivunt. In terra degunt, sed in caelo civitatem suam habent. Obsequuntur legibus constitutis, sed suo vitae genere superant leges ... Ignorantur, et condemnantur; morte afficiuntur, et vivificantur. Mendici sunt, et ditant multos; omnibus rebus indigent, et omnia illis redundant. Dedecorantur, et inter dedecora afficiuntur gloria; fama eorum laceratur, et iustitiae eorum testimonium perhibetur. Obiurgantur, et

⁷¹ *Philip.* IV, 8.

⁷² *Rom.* XIII, 14.

⁷³ *Col.* III, 12-15.

⁷⁴ *IOAN.* XIV, 6.

⁷⁵ *Apoc.* XXII, 11.

benedicunt; contumeliose tractantur, et honorem deferunt. Cum bonum faciant, tamquam improbi puniuntur; dum puniuntur, gaudent, tamquam vivificentur ... Ut autem simpliciter dicam, quod est in corpore anima, hoc sunt in mundo Christiani ».⁷⁶ Quibus in elatis sententiis nonnulla de iis peculiari modo asseverari possunt, qui ad Ecclesiam pertinent, quae a « silentio » vocatur, et pro quibus potissimum tenemur omnes ad Deum supplices fundere preces, quemadmodum recens etiam, in allocutionibus, quas in Petriana Basilica die Pentecostes et in festo Sacratissimi Cordis Iesu habuimus, instanter christifidelibus omnibus commendavimus.⁷⁷

Hanc Nos christianae vitae renovationem, hanc virtutem sanctitatemque vobis omnibus ominamur, a Deoque constanter supplicando imploramus: non solum autem iis, qui in unitate Ecclesiae firmo animo perseverant, sed iis etiam, qui ad eam assequendam veritatis amore sinceraque voluntate contendunt.

Atque caelestium gratiarum conciliatrix et auspex esto Apostolica Benedictio, quam vobis singulis universis, Venerabiles Fratres ac dilecti filii, paterna effusaque caritate impertimus.

Datum Roma, apud S. Petrum, die xxix mensis Iunii, in festo Ss. Apostolorum Petri et Pauli, anno MDCCCCLIX, Pontificatus Nostri primo.

IOANNES PP. XXIII

⁷⁶ FUNK, *Patres Apostolici*, I, 399-401; cfr. MIGNE, *PG*, II, 1174-1175.

⁷⁷ Cfr. A. A. S. vol. LI, 1959, p. 420 ss. *L'Osservatore Romano* 18-19 maggio 1959; 7 giugno 1959.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

TITULUS AC PRIVILEGIA BASILICAE MINORIS CONFERUNTUR ECCLESIAE PAROECIALI BEATAE MARIAE VIRGINIS DE GAUDIO (« NOTRE DAME DE JOIE »), IN PAGO « PONTIVY » DIOECESIS VENETENSIS.

IOANNES PP. XXIII

Ad perpetuam rei memoriam. — Gaudii nuntia in hac lacrimarum valle ob vitae suae mysteria Beatissima Virgo Maria ab Ecclesia ac toto populo christiano semper habita est, adeo ut et « Laetitia Israël » et « Causa nostrae laetitiae » fuerit appellata, Illiusque nativitas gaudium annuntiasset universo mundo dicta sit. Tanta laetitiae Illam esse effectricem, in Britannia Minori et intra Venetensis dioeceseos fines, Gallici pagi « Pontivy » vulgo nuncupati senserunt fideles, qui in sua Ecclesia paroeciali Deiparam Virginem de Gaudio, vel Gallico sermone « Notre Dame de Joie » appellatam, iam inde a saeculo IX, pie constanterque venerantur. Quod Templum paroeciale, per saecula pluries reffectum ac denique, anno MCMLVI, sollemni ritu consecratum, tribus alis constat, sacra honestatur turri atque amplitudine, ornamentorum varietate nec non Gothico stilo prae ceteris continentis regionis sacris Aedibus celebratur, ideo publicis Nationis Gallicae monumentis accensitum. Tanta est, per totum annum ac praesertim per mensem Septembrem, fidelium multitudo illuc accurrentium, ut plurimi, Parocho moderante, eidem, sacra ditissimo suppellectile, Templo sint addicti Sacerdotes. Eo enim confluunt precaturi fideles ante pervetustam Beatae Mariae Virginis de Gaudio Iconem, auctoritate Decessoris Nostri Pii PP. XII, fel. rec., anno MCMLI, aurea redimitam corona, potissimumque ibidem veneratam, ex quo cholera morbus, per illam regionem saevissime grassans, anno MDCXCVI, voto ad Virginem Mariam nuncupato, illico depulsus est. Quibus omnibus perpensis, Venerabilis Frater Eugenius Iosephus Maria Le Bellec, Episcopus Venetensis, proprio nomine nec non memoratae Ecclesiae Parochi et cleri omniumque fidelium, a Nobis enixe postulavit ut Ecclesiam, quam laudavimus, ad dignitatem Basilicae Minoris benigne dignaremur evehere. Nos autem, ad pietatem erga Dei hominumque Matrem in dies fovendam nec non Sacerdotes populumque christianum

congruo religionis suae afficiendos praemio, huiusmodi preces admit-
tendas perlibenter censuimus. Quare, ex Sacrae Rituum Congregationis
consulto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostoli-
cae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum
paroecialem Ecclesiam Deo in honorem Beatae Mariae Virginis de Gau-
dio, vel « Notre Dame de Joie », in pago « Pontivy » dicatam et intra
Venetensis dioecesis fines positam, ad dignitatem *Basilicae Minoris* eve-
himus, omnibus adiectis honoribus ac privilegiis quae eidem titulo rite
competunt. Contrariis quibuslibet minime obstantibus. Haec edicimus,
statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces
iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sor-
tiri et obtinere; illisque ad quos spectant seu spectare poterunt, nunc et
in posterum, plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac defi-
niendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his,
a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit at-
tentari.

Datum Roma, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die x
mensis Ianuarii, anno MCMLIX, Pontificatus Nostri primo.

D. Card. TARDINI
a publicis Ecclesiae negotiis

II

AD TITULUM AC DIGNITATEM BASILICAE MINORIS EVEHITUR ECCLESIA B. M. V.
A SEPTEM DOLORIBUS PISCARIENSI IN URBE EXSTANS.

IOANNES PP. XXIII

Ad perpetuam rei memoriam. — Pientissima Virgo, cuius animus
dolorum aculeis transfixus est, in sacra aede colli urbis Aterni imposita,
unde regionis amoenitates et caerulei maris Hadriatici aequor est pro-
spicere, a Christifidelibus impenso studio singularique alacritate coli
perhibetur. Quo in loco antiquis temporibus sacrarium honori eiusdem
Virginis Perdolentis, cuius imago miraculo inventa esse fertur, conditum
fuit. Post initum vero saeculum XVII templum, quod nunc cernitur, ex-
structum est quasi pietatis sedes potissima et mystica arx, quae praesidio
esset populo Dei. Qui eo, e finitimis etiam regionibus, catervatim solet
accedere, praesertim per mensem Maium et Iunium, singulisque per

annum sabbatis. Ob hanc singularem religionis formam factum est, ut Pius PP. XII, Decessor Noster imm. mem., Beatam Mariam Virginem a septem doloribus, eo in templo veneratam, caelestem dioecesis Pinnensis-Piscariensis Patronam aequè principalem cum Sancto Cetaeo et Sancto Maximo, Litteris Apostolicis die III mensis Decembris anno MDCCCLII sub anulo Piscatoris expeditis, constitueret ac declararet. Aedes vero sacra ipsa, frequenti familiae Franciscali, ex Ordine Capuccinorum, quos appellant, credita, non solum molis amplitudine sed etiam ornamentorum varietate ac pretiosa suppellectile divinis ritibus apta magnopere commendatur. Cuius templi Marialis momentum augere cupiens ipsumque cultum amplius propagare, Venerabilis Frater Benedictus Falcucci, Episcopus Pinnensis-Piscariensis, Nos rogavit, ut eidem sacrae aedi Basilicae Minoris nomen atque ius tribueremus. Quibus precibus libenter auditis, Nos, ex Sacrae Rituum Congregationis consulto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum ecclesiam Piscariensem Deo in honorem Beatae Mariae Virginis a septem doloribus consecratam ad dignitatem *Basilicae Minoris* evehimus, omnibus adiectis iuribus et privilegiis, quae templis eodem nomine insignibus rite competunt. Contrariis quibusvis non obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque, ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Roma, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XVI mensis Ianuarii, anno MDCCCLVIII, Pontificatus Nostri primo.

D. Card. TARDINI
a publicis Ecclesiae negotiis

EPISTULA

AD EMUM P. D. ALFONSUM TIT. S. CALIXTI S. R. E. PRESBYTERUM CARDINALEM
CASTALDO, ARCHIEPISCOPUM NEAPOLITANUM, EPISCOPUM PUTEOLANUM,
QUINA LUSTRA A SUSCEPTO EPISCOPATU CELEBRATURUM.

IOANNES PP. XXIII

Dilecte Fili Noster, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Initi a te episcopalis muneris vicesima quinta, quae hoc mense celebrabitur, anniversaria memoria non solum animum tuum grata replebit recordatione et ad spem eriget caelestis auxilii in posterum quoque non defuturi, sed utriusque etiam ordinis clerum populosque fideles tuarum iurisdictionum impellet, ut tibi, Dilecte Fili Noster, artioribus officiorum rationibus devinciantur ac, tuis exemplis tuisque suasionibus et hortamentis confirmati, ad altiora impensius in dies contendant; qui haec verba S. Augustini, natali die episcopatus plebem allocuti, in mentibus suis defigent: « adiuuate nos et orando et obtemperando; ut nos vobis non tam praeesse, quam prodesse delectet ».¹

Iuvat vero Nos in huius eventus felicitate gaudium tuum laetitiamque gregum tibi creditorum Nostrae benevolentiae et existimationis testimonio cumulare, cum cognitum habeamus te boni pastoris exemplar te praebuisse tamque egregia patrasse facinora, ut omnes cordati homines in te cum admiratione respiciant. Notum est enim te, Puteolanae dioecesi regendae praefectum, eam pro sacra potestate sedulo perlustrasse, paroecias auxisse numero, cleri et Actionis Catholicae profectui consuluisse, Seminarium alumni in spem Ecclesiae instituendis refecisse, plura condidisse hospitia pueris puellis excipiendis aliisque caritatis operibus mira cum navitate relevasse iacentes et inopes.

Neque minus studium insigni adhibuisti Neapolitanae archidioecesi, sive ut Coadiutor sive ut Administrator Apostolicus sive ut Archiepiscopus, quo in munere etiamnum cum laude versaris. Laetam igitur fructuum copiam utraque dioecesis ex apostolica diligentia tua percepit, gemina messis ab uno repetitur satore. Maximae quoque utilitates e tam varia et multiplici actione tua in cives sunt profectae, praesertim quod

¹ Serm. 340, P. L. 38, 1484.

annum sabbatis. Ob hanc singularem religionis formam factum est, ut Pius PP. XII, Decessor Noster imm. mem., Beatam Mariam Virginem a septem doloribus, eo in templo veneratam, caelestem dioecesis Pinnensis-Piscariensis Patronam aequè principalem cum Sancto Cetaeo et Sancto Maximo, Litteris Apostolicis die III mensis Decembris anno MDCCCLII sub anulo Piscatoris expeditis, constitueret ac declararet. Aedes vero sacra ipsa, frequenti familiae Franciscali, ex Ordine Capuccinorum, quos appellant, credita, non solum molis amplitudine sed etiam ornamentorum varietate ac pretiosa suppellectile divinis ritibus apta magnopere commendatur. Cuius templi Marialis momentum augere cupiens ipsumque cultum amplius propagare, Venerabilis Frater Benedictus Falcucci, Episcopus Pinnensis-Piscariensis, Nos rogavit, ut eidem sacrae aedi Basilicae Minoris nomen atque ius tribueremus. Quibus precibus libenter auditis, Nos, ex Sacrae Rituum Congregationis consulto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum ecclesiam Piscariensem Deo in honorem Beatae Mariae Virginis a septem doloribus consecratam ad dignitatem *Basilicae Minoris* evehimus, omnibus adiectis iuribus et privilegiis, quae templis eodem nomine insignibus rite competunt. Contrariis quibusvis non obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque, ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Roma, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XVI mensis Ianuarii, anno MDCCCLVIII, Pontificatus Nostri primo.

D. Card. TARDINI
a publicis Ecclesiae negotiis

EPISTULA

AD EM̃UM P. D. ALFONSUM TIT. S. CALIXTI S. R. E. PRESBYTERUM CARDINALEM
CASTALDO, ARCHIEPISCOPUM NEAPOLITANUM, EPISCOPUM PUTEOLANUM,
QUINA LUSTRA A SUSCEPTO EPISCOPATU CELEBRATURUM.

IOANNES PP. XXIII

Dilecte Fili Noster, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Initi a te episcopalis muneris vicesima quinta, quae hoc mense celebrabitur, anniversaria memoria non solum animum tuum grata replebit recordatione et ad spem eriget caelestis auxilii in posterum quoque non defuturi, sed utriusque etiam ordinis clerum populosque fideles tuarum iurisdictionum impellet, ut tibi, Dilecte Fili Noster, artioribus officiorum rationibus devinciantur ac, tuis exemplis tuisque suasionibus et hortamentis confirmati, ad altiora impensius in dies contendant; qui haec verba S. Augustini, natali die episcopatus plebem allocuti, in mentibus suis defigunt: « adiuvate nos et orando et obtemperando; ut nos vobis non tam praees, quam prodesse delectet ».¹

Iuvat vero Nos in huius eventus felicitate gaudium tuum laetitiamque gregum tibi creditorum Nostrae benevolentiae et existimationis testimonio cumulare, cum cognitum habeamus te boni pastoris exemplar te praebuisse tamque egregia patrasse facinora, ut omnes cordati homines in te cum admiratione respiciant. Notum est enim te, Puteolanae dioecesi regendae praefectum, eam pro sacra potestate sedulo perlustrasse, paroecias auxisse numero, cleri et Actionis Catholicae profectui consuluisse, Seminarium alumni in spem Ecclesiae instituendis refecisse, plura condidisse hospitia pueris puellisque excipiendis aliisque caritatis operibus mira cum navitate relevasse iacentes et inopes.

Neque minus studium insigni adhibuisti Neapolitanae archidioecesi, sive ut Coadiutor sive ut Administrator Apostolicus sive ut Archiepiscopus, quo in munere etiamnum cum laude versaris. Laetam igitur fructuum copiam utraque dioecesis ex apostolica diligentia tua percepit, gemina messis ab uno repetitur satore. Maximae quoque utilitates e tam varia et multiplici actione tua in cives sunt profectae, praesertim quod

¹ *Serm.* 340, *P. L.* 38, 1484.

ad puerorum educationem et institutionem attinet; quae promerita publice etiam, ut novimus, recognita sunt.

Itaque, dum de tot tantisque operibus, quibus rem Catholicam feliciter provexisti, gratulamur, preces ad Deum Optimum Maximum admovemus, ut multos annos te sospitet atque adeo animi ingenique tui divitias diu in plebem Dei profundere possis.

Ut autem faustissimi diei celebritatem spirituali etiam munere augeamus, libenter id tibi concedimus, ut sacra sollemnia acturus ipse papalem Benedictionem cum indulgentia plenaria consueto more lucranda populo impertias.

Denique, praecipua te, Dilecte Fili Noster, complectentes caritate optimaque tibi cupientes, Benedictionem Apostolicam, supernorum munerum auspicem, tibi peramanter impertimus eamque ad greges curis tuis commissos ultro libenterque volumus pertinere.

Datum Roma, apud Sanctum Petrum, die XXIV mensis Iunii, anno MCMLIX, Pontificatus Nostri primo.

IOANNES PP. XXIII

NUNTIUS RADIOPHONICUS

CHRISTIFIDELIBUS E GALLICA NATIONE, OB CONGRESSUM XVII EUCHARISTICUM
LUGDUNI COADUNATIS. *

Chers Fils de France réunis à Lyon pour le XVIIème Congrès Eucharistique National !

Nous sommes présent au milieu de vous, au moment où vous êtes rassemblés autour de Notre Légat et de vos chefs spirituels, pour glorifier ensemble le grand Mystère de notre foi. Il Nous semble revoir en pensée les nombreuses et ferventes cérémonies eucharistiques auxquelles il Nous fut donné d'assister jadis sur le sol de votre chère patrie, lorsque Nous y représentions Notre prédécesseur d'immortelle mémoire le Pape Pie XII. Ce fut chaque fois pour Nous un motif de joie et de consolation spirituelle que ce spectacle du peuple chrétien de France prosterné dans l'adoration et faisant monter vers l'Hostie sainte ses chants de louange et d'action de grâces.

* Die 5 Iunii mensis a. 1959.

Une note toute spéciale caractérise votre rassemblement d'aujourd'hui : ses organisateurs ont voulu qu'il fût précédé d'un pèlerinage à Ars, comme pour le placer sous la protection particulière de S. Jean-Marie Vianney. Quelques semaines nous séparent, en effet, du centenaire de la mort de celui qui fut et restera pour les siècles à venir « le Saint Curé d'Ars » : anniversaire mémorable, que Nous Nous proposons de célébrer Nous-même prochainement comme il le mérite, et qui a visiblement inspiré le choix du thème de votre Congrès : *Eucharistie et Sacerdoce*.

Que de lumière dans le rapprochement de ces deux mots ! Quel aliment, quelle source de joie intime pour l'âme croyante, dans la contemplation des sublimes réalités qu'ils expriment ! A côté de l'Hostie, le prêtre qui la consacre ; près du Christ caché, la mystérieuse puissance de celui qui le rend présent. Thème inépuisable, dont les grands aspects — Eucharistie et Vocation, Eucharistie et Sacrifice, Eucharistie et Apostolat — vont être proposés à votre méditation durant ce Congrès.

A vos réflexions s'ajouteront vos ferventes prières. Vous demanderez au Dieu de l'Eucharistie de susciter sur le sol de votre patrie des vocations sacerdotales toujours plus nombreuses ; vous prendrez aussi la résolution de faire ce qui dépend de vous, au sein de vos familles ou de vos institutions, pour en faciliter l'éclosion. Et le Seigneur bénira ces prières et ces efforts.

Permettez-Nous de vous confier encore une suggestion. Qu'est-ce qu'un Congrès Eucharistique, en définitive — outre la célébration plus solennelle de la Sainte Messe et la communion générale des différents groupes de fidèles — sinon une longue et fervente « visite au Saint Sacrement ». Or, vous l'aurez observé comme Nous, cette touchante pratique de la vie chrétienne si chère aux âmes pieuses, qui consiste à se recueillir en silence au pied du Tabernacle pour y remplir son âme des dons de Dieu, est aujourd'hui négligée par beaucoup. Pour certains même, que guident des conceptions étrangères à la piété traditionnelle, il semblerait qu'elle est délibérément l'objet d'une moindre estime.

Nous voudrions que tous les congressistes de Lyon retournent dans leurs foyers persuadés de l'excellence de cette pratique et désireux de la faire apprécier et aimer autour d'eux. Qu'il vous suffise de penser aux longues heures que Saint Jean-Marie Vianney passait, au début de sa vie pastorale, seul dans son église, devant le Saint Sacrement ; aux épanchements de foi et d'amour de cette grande âme aux pieds de son Maître ; aux merveilleux fruits de sainteté qui découlèrent, pour lui

et pour tant d'autres, de ces ardentes prières eucharistiques. Il n'est pas douteux qu'un flot de grâces descendrait sur vos familles et sur votre pays si, éclairées et soutenues par l'exemple de leurs pasteurs, des âmes toujours plus nombreuses se mettaient sur ce point à l'école du Saint Curé d'Ars.

C'est dans l'adoration du Saint Sacrement que s'enflamment et se nourrissent les élans du zèle ; et il Nous plaît de le souligner tandis que Nous vous savons réunis dans une cité « missionnaire » à tant d'égards, cette généreuse ville de Lyon qui, sous l'impulsion de la Servante de Dieu Pauline Jaricot, vit naître l'Œuvre Pontificale de la Propagation de la Foi, à laquelle Nous attachent, vous le savez, des liens si étroits. Elargissant le champ de Nos désirs et de Nos vœux, Nous vous disons : Puissent vos prières pendant ces jours de grâces, obtenir de Dieu des vocations missionnaires ! Puisse la ville de S. Pothin et de S. Irénée, puisse la France entière se montrer toujours, grâce à l'Eucharistie, mère féconde pour l'expansion de la foi dans le monde entier ! Puissiez-vous tous, chers fils, acquérir au pied des autels de votre XVIIème Congrès Eucharistique National un renouveau de ferveur qui fasse la joie et l'édification de l'Eglise et de son Chef !

En gage de ces grâces, que de grand cœur Nous invoquons sur tous et chacun d'entre vous, Nous accordons au très cher Cardinal Légat, à tous les membres de la Hiérarchie, du clergé et du laïcat d'Action Catholique, à tous les fidèles présents au Congrès, en gage de Notre paternelle bienveillance, une large Bénédiction Apostolique.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PROVISIO ECCLESIARUM

Sanctissimus Dominus Noster Ioannes Divina Providentia Pp. XXIII, successivis decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, singulas quae sequuntur Ecclesias de novo Pastore dignatus est providere, nimirum:

die 21 Aprilis 1959. — Titulari episcopali Ecclesiae Hadrianiensi in Hellesponto praefecit Revmum P. D. Constantium Micci, Antistitem Urbanum et praepositum parochum Ecclesiae Cathedralis Fanensis, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Oddonis Bernacchia, Episcopi Larinensis et Thermularum.

die 27 Aprilis. — Titulari episcopali Ecclesiae Caesariensi in Thessalia Revmum P. D. Paulum Savino, Canonicum Primicerium Capituli Metropolitani Neapolitani, Praelatum Referendarium Signaturae Apostolicae et Praesidem Pont. Academiae Ecclesiasticae, quem deputavit Auxiliarem Emi P. D. Alfonsi S. R. E. Cardinalis Castaldo, Archiepiscopi Neapolitani.

die 16 Maii. — Titulari episcopali Ecclesiae Barcaeae, Revmum D. Ferdinandum Piontek, Antistitem Urbanum.

die 20 Maii. — Titulari episcopali Ecclesiae Irenopolitanae in Cilicia Revmum P.D. Georgium Jacquot, Vicarium Generalem archidioecesis Bisuntinae, quem constituit Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Augusti Callixti Bonnabel, Episcopi Vapincensis.

— Titulari episcopali Ecclesiae Athribitanae R. D. Henricum Grzonziel, sacerdotem archidioecesis Vratislaviensis, quem deputavit Auxiliarem Emi P. D. Stephani S. R. E. Cardinalis Wyszyński, Archiepiscopi Gnesnensis et Varsaviensis, pro archidioecesi Gnesnensi.

die 25 Maii. — Metropolitanae Ecclesiae Durangensi, Excñum P. D. Lucium Torreblanca, hactenus Episcopum Chiapasensem.

die 5 Iunii. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Selgensi Exc. P. D. Bernardum Iacobum Sheil, hactenus Episcopum titulare Pegaeum.

die 6 Iunii. — Titulari episcopali Ecclesiae Diospolitanae Inferiori R. P. Mauritium Choquet, sodalem Congregationis a S. Cruce, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Alberti Francisci Cousineau, Episcopi Capitis Haitiani.

— Titulari episcopali Ecclesiae Carystensi Rev. D. Ioannem Lenhardt, Vicarium Generalem metropolitanae Ecclesiae Bambergensis, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Iosephi Schneider, Archiepiscopi Bambergensis.

die 13 Iunii. — Cathedrali Ecclesiae Tlaxcalensi, noviter erectae, R. D. Aloisium Munive Escobar, canonicum honorarium et parochum Basilicae Dominae Nostrae vulgo de Ocotlán, in archidioecesi Angelorum.

die 16 Iunii. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Hadrianopolitanae in Haemimonto, Exc. P. D. Linum Zanini, Apostolicum Nuntium in Republica Dominicana.

die 27 Iunii. — Cathedrali Ecclesiae Sololensi R. P. Angelicum Melotto, ex Ordine Fratrum Minorum, hactenus Administratorem Apostolicum ad nutum S. Sedis eiusdem Ecclesiae Sololensis.

die 30 Iunii. — Cathedrali Ecclesiae Fuldensi Exc. P. D. Adolfum Bolte, hactenus Episcopum titulare Cibrantensem.

die 7 Iulii. — Metropolitanae Ecclesiae Manizalensi Exc. P. D. Arturum Duque Villegas, hactenus Episcopum Ibaguensem.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Giovanni XXIII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

17	aprile	1959.	L'Eñño e Revñño Signor Cardinale Godfrey Guglielmo, <i>Protettore delle « Sisters of Charity of St. Paul the Apostle »</i> (Birmingham).
5	maggio	»	L'Eñño e Revñño Signor Cardinale Tisserant Eugenio, <i>Protettore della Congregazione « Sororum Pauperis Infantis Jesu » di Simpelveld</i> (Ruremonda).
16	»	»	L'Eñño e Revñño Signor Cardinale Agagianian Gregorio Pietro, <i>Protettore della Congregazione del Cuore Immacolato di Maria di Scheut</i> (Malines).
25	»	»	L'Eñño e Revñño Signor Cardinale Aloisi Masella Benedetto, <i>Protettore della Congregazione dei Santi Angeli</i> (Rio de Janeiro).
6	giugno	»	L'Eñño e Revñño Signor Cardinale Roberti Francesco, <i>Protettore delle « Religiosas de la Pureza de María Santísima »</i> (Barcellona).
»	»	»	L'Ilñño e Revñño Monsig. Anné Luciano, <i>Prelato Uditore del Tribunale della Sacra Romana Rota.</i>
22	»	»	L'Eñño e Revñño Signor Cardinale Giobbe Paolo, <i>Protettore delle Missionarie di Maria Immacolata e Santa Caterina da Siena</i> (Medellin).
1	luglio	»	S. E. Revñña Monsig. Marchioni Ambrogio, <i>Nunzio Apostolico in Guatemala e El Salvador.</i>

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Giovanni XXIII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Camerieri segreti soprannumerari di Sua Santità:

9	marzo	1959.	Monsig. Stefanelli Francesco (Roma).
14	»	»	Monsig. Spallanzani Cesare, della diocesi di Reggio Emilia.
»	»	»	Monsig. Rabotti Filippo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Bonacini Giuseppe, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Bronzoni Luigi, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Fornaciari Antonio, della medesima diocesi.

14	marzo	1959.	Monsig. Caliceti Virginio, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Corradi Bruno, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Cavandoli Giovanni, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Baisi Corrado, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Milani Francesco, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Munari Creardo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Razzoli Gastone, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Torreggiani Dino, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Conte Dorino, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Prandi Mario, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Rossi Severino, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Simonelli Prospero, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Stefani Vito, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Rabitti Emanuele, della medesima diocesi.
17	»	»	Monsig. Thekepalakal Giuseppe, della diocesi di Alleppey.
»	»	»	Monsig. Kurisinkal Daniele, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Conte Antonio Ferdinando, della diocesi di Anglona-Tursi.
»	»	»	Monsig. Tarsia Salvatore, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Fiordalisi Carmelo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Arena Vincenzo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Meo Davide, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Lavitola Antonio, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Mastronardi Andrea, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Campos Michele Tavares, della diocesi di Crato.
»	»	»	Monsig. Oliveira Pietro Rocha de, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Morais Emanuele Carlo de, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Feitosa Antonio Alves, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Braccini Carlo, della diocesi di Gubbio.
»	»	»	Monsig. Ciufoli Vito, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Spaziani Carlo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Rossi Bosone, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Hengen Giovanni, della diocesi di Lussemburgo.
»	»	»	Monsig. Jost Giulio, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Colling Prospero, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Achen Agostino, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Bernard Giovanni, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Turpel Alfonso, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Bezzi Ernesto, della diocesi di Orvieto.
»	»	»	Monsig. Custodi Luigi, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Pecoraro Giuseppe (Roma).
»	»	»	Monsig. Nampiaparambil Kuriakose, della diocesi di Kothamangalam.
»	»	»	Monsig. Thekkekara Francesco, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Vollmer Edoardo, della diocesi di Sionx City.
»	»	»	Monsig. Tolan Giuseppe, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Reising Zeno, della medesima diocesi.

21	marzo	1959.	Monsig. Sarnelli Raffaele, dell'arcidiocesi di Amalfi.
»	»	»	Monsig. Amendola Antonio, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Gallo Andrea, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Di Nardo Andrea, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Florio Vincenzo, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Oliva Andrea, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Jovane Andrea, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Sacco Pasquale, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Mansi Raffaele, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Leone Vincenzo, della medesima arcidiocesi.
1	aprile		Monsig. Barbosa Eraldo, della diocesi di Aracajú.
»	»	»	Monsig. Soares Giuseppe Curvelo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Lima Giovanni Moreira, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. De Góis Espiridião, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. De Azevedo Alberto Bragança, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Duarte Luciano Cabral, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Almeida Domenico Fonseca de, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Masellis Antonio, dell'arcidiocesi di Bari.
»	»	»	Monsig. Lojacono Michele, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Cavallo Angelo, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Mincuzzi Michele, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Nuzzi Iolando, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Saponaro Raffaele, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Schino Cesare, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Sgambetterra Ferdinando, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Di Maggio Francesco, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Natale Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Schiralli Michele, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Del Bianco Emilio, dell'arcidiocesi di Fermo.
»	»	»	Monsig. Virgili Lavinio, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Manfroni Marcello, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Orlandi Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Bellucci Alessandro, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Petroselli Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Potentini Raniero, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Cardenà Stefano, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Mariucci Tommaso, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Perfetti Orlando, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Scoponi Mario, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Sabatini Lorenzo, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Zuccarini Giacinto, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Clementi Mariano, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Di Biagio Agostino, della diocesi di Amelia.
»	»	»	Monsig. Gilardone Emilio, della diocesi di Albenga.
»	»	»	Monsig. Etteldorf Raimondo, dell'arcidiocesi di Dubuque.
»	»	»	Monsig. Onofri Michele, della diocesi di Tivoli.

1	aprile	1959.	Monsig. Arrighi Gianfrancesco, della diocesi di Ajaccio.
»	»	»	Monsig. Griera Gaja Antonio, della diocesi di Barcellona.
»	»	»	Monsig. Erriquez Luigi, dell'arcidiocesi di Otranto.
»	»	»	Monsig. Gorgoni Filippo, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Voglino Emilio, della diocesi di Asti.
»	»	»	Monsig. Gamberini Luigi, della diocesi di Faenza.
»	»	»	Monsig. De Oettingen Felice, della diocesi di Eichstätt.
»	»	»	Monsig. Zischek Giorgio, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Arguello Ardiles Aquilino, della diocesi di Rio Cuarto.
3	»	»	Monsig. Azevedo Giuseppe Maria, dell'arcidiocesi di Belém do Pará.
»	»	»	Monsig. Britto Faustino, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Santos Cid Franca, della diocesi di Lorena.
»	»	»	Monsig. Baur Giovanni B., della diocesi di Bressanone.
»	»	»	Monsig. Oberkofler Giovanni B., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Nelan Giacomo, della diocesi di Miami.
»	»	»	Monsig. Fitzpatrick Giovanni J., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Schiefen Roberto W., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. McKeever William F., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Barry Domenico J., della medesima diocesi.
4	»	»	Monsig. Maitz Edoardo, dell'amministrazione apostolica di Burgenland.
»	»	»	Monsig. Ettl Giovanni, della medesima amministrazione apostolica.
»	»	»	Monsig. Amadio Francesco, della diocesi di Montalto.
»	»	»	Monsig. Cerolini Enrico, della diocesi di Ripatransone.
»	»	»	Monsig. Ascani Ascanio, della diocesi di Montepulciano.
»	»	»	Monsig. Bambagini Umberto, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Fumi Giuseppe, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Montiani Guido, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Bearzotti Antonio, dell'arcidiocesi di Udine.
»	»	»	Monsig. Buiatti Valentino, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Comuzzi Aleardo, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Da Ronco Enrico, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Del Fabbro Lionello, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Donato Isidoro, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Donato Fabio, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Fabbro Carlo, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Freschi Abramo, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Gattesco Angelo, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Giorgis Pietro, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Giuliani Egidio, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Luccardi Ferruccio, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Murero Antonio, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Pascolini Giovanni, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Piccini Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Pigani Giovanni, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Ridolfi Luigi, della medesima arcidiocesi.

a.

io

e.

i.

i.

a

ae

.

i.

i.

i.

ACTA IOANNIS PP. XXIII

LITTERAE ENCYCLICAE

- Ad Petri Cathedram.* - Ad Venerabiles Fratres Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, Episcopos Aliosque locorum Ordinarios, pacem et communionem cum Apostolica Sede habentes, itemque ad Universum Clerum et Christifideles Catholici Orbis: de veritate, unitate et pace caritatis afflatu provehendis. - 29 Iunii 1959 . . . 497

LITTERAE APOSTOLICAE

- I. *Gaudii nuntia.* - Titulus ac privilegia Basilicae Minoris conferuntur ecclesiae parocchiali Beatae Mariae Virginis de Gaudio (« Notre Dame de Joie »), in pago « Pontivy » dioecesis Venetensis. - 10 Ianuarii 1959 . . . 532
- II. *Pientissima Virgo.* - Ad titulum ac dignitatem Basilicae Minoris evehitur ecclesia B. M. V. a Septem Doloribus Piscariensi in urbe exstans. - 16 Ianuarii 1959 . . . 533

EPISTULA

- Initi a te episcopalis.* - Ad Eñum P. D. Alfonsum tit S. Calixti S. R. E. Pre-

PAG.

sbyterum Cardinalem Castaldo, Archiepiscopum Neapolitanum, Episcopum Puteolanum, quina lustra a suscepto episcopatu celebraturum. - 24 Iunii 1959 . . . 535

NUNTIIUS RADIOPHONICUS

Christifidelibus e Gallica Natione, ob Congressum XVII Eucharisticum Lugduni coadunatis. - 5 Iulii 1959 . . . 536

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

Provisio Ecclesiarum . . . 539

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Segreteria di Stato: *Nomine* . . . 541

IOANNIS XXIII

ENCYCLICA "AD PETRI CATHEDRAM"

DE VERITATE UNITATE ET PACE CARITATIS AFFLATU PROVEHENDIS

Editio italica L. 50 (\$ 0,10) - Editio anglica, gallica, germanica, hispanica, lusitana L. 80 (\$ 0,15)

L'APOSTOLATO DEL MARE

« ALLA LUCE DEI PRECEDENTI STORICI E DELL'ORDINAMENTO GIURIDICO DISPOSTO DA SUA SANTITÀ PIO XII DI V. M. »

Vol. in 8º, pp. 172. Lit. 1.200 (\$ 2)

Sua Eccellenza Mons. Giuseppe Ferretto, Arcivescovo Titolare di Sardica, Assessore della S. Congregazione Concistoriale e Presidente del Segretariato Generale Internazionale dell'Apostolato del Mare, ha raccolto nell'interessante volume quanto di meglio si poteva desiderare circa l'origine e lo sviluppo dell'Opera dell'Apostolato del Mare, che ha per fine il bene spirituale e morale dei marittimi.

Lo studio è diviso in tre parti: la prima, di cinque capitoli, tratta lo "Sviluppo storico dell'A. M."; la seconda, pure di cinque capitoli, riguarda "L'A. M. e l'Exsul Familia"; la terza, in sette capitoli, descrive "L'attuale organizzazione dell'A. M.".

Il volume, che allo splendore della veste tipografica, unisce un contenuto di straordinaria importanza documentaria e orientativa per questa moderna e quanto mai suggestiva forma di apostolato, è arricchito da espressive illustrazioni e da accurati indici analitici che ne rendono facile la consultazione da parte di coloro che si interessano ai problemi della gente di mare.

LIBRERIA EDITRICE VATICANA

CITTÀ DEL VATICANO

Novità

DISCORSI E RADIOMESSAGGI DI SUA SANTITÀ PIO XII

Vol. XX

DAL 2 MARZO AL 9 OTTOBRE 1958
NEL VENTESIMO ANNO DI PONTIFICATO

in-8°, pp. XVI-544-L. 3000 (\$ 5)

Il XX volume dei *Discorsi e Radiomessaggi di Sua Santità Pio XII*, corrispondente all'ultimo anno del Pontificato, si presenta, come i precedenti, ricco di vitali insegnamenti e con 61 documenti pubblicati. Il volume è, inoltre, notevole per la varietà e importanza dei temi trattati.

I Discorsi e Radiomessaggi vengono riportati per ordine cronologico dal 2 marzo al 9 ottobre 1958; un indice per argomenti li raggruppa in 6 categorie distinte: e precisamente: 1. A Pastori di anime, ad Ecclesiastici, a Religiosi e Religiose, in ricorrenze solenni; 2. Radiomessaggi; 3. Ad Associazioni di Azione Cattolica, a Sodalità di attività e ispirazione religiosa; 4. Ai partecipanti ai Congressi e convegni scientifici, tecnici, sociali; 5. Universale insegnamento di dottrina e di morale; 6. Per anniversari e in circostanze varie. Segue un'Appendice nella quale sono riportati i seguenti speciali Documenti dell'insegnamento scritto del Supremo Pastore: La Lettera Enciclica «*Meminisse iuvat*» che indice una solenne novena per la festività dell'Assunta; L'Epistola Enciclica «*Ad Apostolorum Principis*» all'Episcopato al Clero e ai cattolici della Cina; Nel centenario della «*Union des Œuvres Catholiques de France*»; Alla solenne adunanza di preghiera nella Basilica del Sacro Cuore a Montmartre per la Famiglia Cristiana; Messaggio per le Giornate Internazionali Cattoliche alla Esposizione di Bruxelles; Messaggio per il Convegno Internazionale di Lavoratori a Lourdes; Messaggio per il Congresso Biblico Internazionale; Messaggio per il XXIV Congresso Mondiale di «*Pax Romana*»; Per la riapertura al culto della Basilica Metropolitana di Reims; Preghiere composte dal Santo Padre; Preghiera da recitarsi dalle giovani; La preghiera a S. Giuseppe Artigiano; La preghiera dei carcerati; La Preghiera nelle Missioni per il popolo; Preghiera per il Congresso Eucaristico Nazionale in Catania; La Preghiera delle Donne Cristiane a Maria Santissima Regina.

Sono disponibili i 19 volumi precedenti, che riportano i Discorsi e Radiomessaggi, dal 2 marzo 1939 al 1 marzo 1958 (L. 2000 [\$ 3,60] cadauno I-XVII; L.3000 [\$ 5] XVIII-XIX) e quello dell'INDICE DELLE MATERIE contenute nei primi 15 volumi (1939-1954). L. 2500 (\$ 4,20)

L'opera completa in 20 vol. di compl. pp. 10534, L. 43000 (\$76,20)

IL MESSALINO ROMANO PER I FEDELI

CON EUCOLOGIO O MANUALE DI PREGHIERE

a cura del P. D. PLACIDO LUGANO O. S. B.

2ª edizione riveduta e aggiornata

Testo latino-italiano, con l'Ordinario e il Canone della Messa in caratteri rosso-nero - Illustrazione a colori al Canone e illustrazioni alle principali feste. Formato cm. 8,5×14,3, carta india, peso gr 340, spessore cm. 2,5 - pp. XLVIII-1554 198

Legature robuste e distinte

- N. 1 - In dermoide radiosa, colori vari, taglio rosso L. 2000 (\$ 3,50)
- N. 2 - In dermoide radiosa, colori vari, taglio oro, busta . . . » 2300 (\$ 4)
- N. 3 - In marocchino finissimo, colori vari, taglio rosso sott'oro,
fregi in oro, busta, scatola » 3500 (\$ 6)

